

மலேசியாவில் தமிழரின் வாழ்வியல் நெறிகள்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேட்டின் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

இராமன் அப்பாசாமி

(பதிவு எண்: 938)

நெறியாளர்

பேரா. **மு.பாண்டி**

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தர நிர்ணயக்குழுவின் மூன்றாம் சுற்றத் தர மதிப்பீட்டில் A+ (CGPA: 3.64) தகுதி பெற்றது மற்றும் மத்திய மனிதவள
மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல்தரப் பல்கலைக்கழகத் தகுதி பெற்றது.)

காரைக்குடி - 630 003.

தமிழ்நாடு - இந்தியா

சனவரி - 2020

முனைவர் மு.பாண்டி
பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர்
தமிழ்த்துறை
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
காரைக்குடி – 630 003

நாள்:

நெறியாளர் சான்றிதழ்

'மலேசியாவில் தமிழரின் வாழ்வியல் நெறிகள்' என்னும்
தலைப்பில் திரு இராமன் அப்பாசாமி செய்துள்ள இவ்வாய்வேடு,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் முனைவர் பட்டம் (தமிழ்)
பயின்ற காலத்தில், ஆய்வேடாகப் பணிக்கப்பெற்றது.
இவ்வாய்விற்காக ஆய்வாளருக்கு வேறு எந்தப் பட்டமும்
அளிக்கப்பெறவில்லை என்று சான்று அளிக்கிறேன்.

நெறியாளர்

(மு.பாண்டி)

திரு. இராமன் அப்பாசாமி
(பதிவு எண்: 938),
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
தமிழ்த்துறை
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
காரைக்குடி – 630 003

நாள்:

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

'மலேசியாவில் தமிழரின் வாழ்வியல் நெறிகள்' என்னும் தலைப்பில் அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் முனைவர் பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பெற்ற இவ்வாய்வேடு என் சொந்த முயற்சியால் உருவானது என்றும், இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

ஆய்வாளர்
உறுதிக் கையொப்பம்
அப்பாசாமி)

(இராமன்

நெறியாளர்
பேராசிரியர் மு.பாண்டி
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி – 630 003.

நன்றியுரை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் 'மலேசியாவில் தமிழரின் வாழ்வியல் நெறிகள்' என்னும் தலைப்பில் இவ்வாய்வினை மேற்கொள்ள வாய்ப்பளித்த அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்திற்கும், அதன் துணைவேந்தர் மாண்புமிகு பேராசிரியர் முனைவர் நா. இராஜேந்திரன் அவர்களுக்கும் முதற்கண் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்னை ஆய்வு மாணவராக ஏற்று, தலைப்பைத் தெரிவு செய்து, தெளிவாக விளக்கம் வழங்கி, ஆய்வு ரீதியிலும், ஆசிரியர் என்கிற முறையிலும், ஆய்வுப் பணியில் ஊக்கம் தந்து நெறிப்படுத்திய தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் முனைவர் மு.பாண்டி ஐயா அவர்களுக்கும் என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வு சிறப்புடன் அமைய என்னை ஆதரித்து வளர்ச்சிக்கு உதவிய முனைவர் மா. மணிகண்டன் மற்றும் உதவிப் பயிற்றுநர் திரு. சு. பிரபாகரன், ஆய்வு மாணவர்களான திருமதி பழ. மல்லிகா, திரு. த. திருமுருகன் ஆகியோருக்கும் எனது நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வுக்குரிய ஆலோசனைகள் பலவற்றை வழங்கி நான் முனைவர் பட்டம் பெறும் அளவிற்கு என்னை உயர்த்தியமைக்கு முதல் காரணமாக விளங்கிய என் உடன்பிறப்பு மூத்த சகோதரர் திரு.அ.குப்புசாமி அவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகுக.

ஆய்வுத் தொடர்பான நூல்கள் வழங்கியதோடு சிறந்த வழிகாட்டுதலும் செய்த என் நண்பர்களுக்கும் நன்றி என்னும் மலர்களைத் தூவுகின்றேன்.

நான் எழுதிய ஆய்வுகளை அவ்வப்பொழுது கணினியில் அச்சேற்றி உதவிய என் மகன் இரா.அரசன் கண்ணன் அவர்களுக்கு என் இதயப்பூர்வமான நன்றி.

இந்த ஆய்வேட்டினைத் செம்மையுறக் கணிப்பொறி மூலம் உருவாக்கி அளித்த உதவிப் பயிற்றுநர் முனைவர் சி.தன்மானம் அவர்களுக்கு எனது உளமார்ந்த நன்றிகள்.

நன்றிகளுடன்.,
அ. இராமன்

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1 - 5
ஒன்று	மலேசியத் தமிழர்களின் குடியேற்றம்	6 - 53
இரண்டு	தோட்டச்சூழல்	54 - 88
மூன்று	தொழில்களும் பொருளாதாரமும்	89 - 119
நான்கு	மலேசியத் தமிழர் வாழ்வியல்	120 - 143
ஐந்து	மலேசியத் தமிழர்களின் இன்றைய நிலை	144 - 166
	முடிவுரை	167 - 172
	துணைநூற்பட்டியல்	173 - 182
	பின்னிணைப்பு	183 - 205

உலக நாடுகளில் தமிழர்கள் பரந்து வாழ்கின்றனர். அவற்றுள் தமிழ்நாடு, இலங்கை தவிர்த்து மலேசியாவில் பதினெட்டு இலக்கம் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் வாழ்கின்றார்கள். இதையடுத்து தென்னாப்பிரிக்கா, சிங்கப்பூர், மொரிசியசு, பிரிட்டன், ஐக்கிய அமெரிக்கா, கடை ஆத்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் அதிகமானோர் வசிக்கின்றனர். இந்நாடுகளில் வதியும் இத்தமிழர்கள் தங்களின் பண்பாட்டு நெறிமுறைகளையும் மரபுகளையும் காத்து வருகின்றனர் எனலாம். புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் குடிபுகுந்த உலக நாடுகளுக்குள் மலேசியாதான் தொன்மைக்கால தமிழரின் குடியேற்றத்தை வலிமையுடன் சான்று பகருகின்றது. கி.மு 3ம் நூற்றாண்டிலிருந்து புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் குடியேற்றத்தையும், அவர்களோடு வந்தவர்களையும் சங்ககால இலக்கியங்களில் காணலாகும் செய்திகளோடு மலாயா தமிழர்களின் இன்றைய நிலையையும் விளக்கும் நிலையில் இவ்வாய்வு அமைகிறது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

'மலேசியாவில் தமிழரின் வாழ்வியல் நெறிகள்' என்பது ஆய்வின் தலைப்பாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

கடாரம் என்னும் மலாயாவுக்கும் தமிழகத்திற்கும் நீண்ட தொடர்பு உண்டு. இந்நாடு அவ்வப்பொழுது தமிழகத்தை ஆண்ட மன்னர்களின் ஆட்சியிலும் இருந்து வந்திருக்கிறது. நாகரிக மற்ற நிலையில் இருந்த இங்குள்ளவர்களை ஓர் உயர்ந்த பண்பாட்டு நாகரிக மக்களாக மாற்றினர். மலாயா தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்த வரலாற்றைக் காண்பதும் அவர்களின் வாழ்வில் நேர்ந்த அவல நிலைகளையும், இன்றைய மலாயா மக்களின் வாழ்வியல் நெறிமுறைகளையும் காண்பது ஆய்வின் நோக்கமாக அமைகிறது.

ஆய்வின் கருதுகோள்

ஆங்கிலேயர் காலத்தில் மலாயாவை வளம் கொழிக்கும் நாடாக உருவாக்குவதற்குத் தமிழகம் மற்றும் ஆந்திரா பகுதிகளிலிருந்து மக்களை ஆங்கிலேயர் குடியேற்றினர்.

இந்நாட்டில் தமிழர்கள் சிந்திய குருதி, அவர்கள் அடைந்த வேதனைகள் ஆகியவற்றை ஆய்வு செய்ய வேண்டும் என்ற வேட்கை எனக்குள் எழும்பியது. அதற்கு முத்தாய்ப்பு வைத்தது போல் மதுரை வானொலி நிலையத்தின் தலைவர் முனைவர் இளசை சுந்தரம் அவர்களின் அறிமுகம் ஏற்பட்டது. அவர்களின் உதவியுடன் நானும் என்னோடு என் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த முனைவர் போ.முனியாண்டி மற்றும் திரு.ந.பொன்னுசாமி ஆகியவர்களும் அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வு மாணவர்களாகச் சேர்ந்தோம்.

தமிழர்கள் தங்கள் நாட்டை விட்டு மலாயாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்த தொடக்க காலம் முதல் இன்றைய காலம் வரை அவர்களின் வாழ்வியல் நெறிமுறைகளை ஆய்வு செய்து விளக்குவது ஆய்வின் கருதுகோளாக அமைகிறது.

ஆய்வு எல்லை

மலாயா தமிழ் மக்களின் வரலாறு, பண்பாடு, நாகரிகம், பழக்கவழக்கம், உணவுமுறை, தொழில்கள், பொருளாதாரம் போன்றவற்றை விளக்கும் வகையில் எழுந்த நூல்கள் ஆய்வு எல்லைகளாக அமைகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

மலாயா தமிழர்களின் ஆரம்ப கால வரலாற்றை வெளிக்கொணரும் வகையில் வரலாற்றியல் அணுகுமுறையும், இவ்வாய்வின் பகுதிகளை விளக்க விளக்கவியல் அணுகுமுறையும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

க.த.திருநாவுக்கரசு இயற்றிய தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் தமிழ்ப் பண்பாடு என்ற நூலும், தொகுப்பாசிரியர்கள் என்.செல்வராஜா மற்றும் த.ஜெயபாலன் இயற்றிய மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம், மா.இராமையா இயற்றிய மலேசியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் களஞ்சியம் என்ற நூலும் ஆய்வு முன்னோடிகளாக அமைகின்றன.

ஆய்வுப் பகுப்பு

'மலேசியாவில் தமிழரின் வாழ்வியல் நெறிகள்' என்னும் தலைப்பிலமைந்த இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்களாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை,

1. மலேசிய தமிழர்களின் குடியேற்றம்
2. தோட்டச்சூழல்
3. தொழில்களும் பொருளாதாரமும்
4. மலேசிய தமிழர் வாழ்வியல்
5. மலேசிய தமிழர்களின் இன்றைய நிலை

என்பனவாகும்.

'மலேசிய தமிழர்களின் குடியேற்றம்' என்பது முதலாமியலாகும். கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டு கரிகாலன் பெருவளத்தான் காலத்தில் அந்நாளில் கடாரம் என்றழைக்கப்படும் இன்றைய காலத்தில் அந்நாளில் கடாரம் என்றழைக்கப்படும் இன்றைய மலேசியாவில் வாணிகம் செய்யும் பொருட்டுத் தமிழர்கள் குடியேறியதாக அறியப்படுகிறது.

கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பல்லவர் காலத்தில் சிற்பங்கள், சிலைகள் அகழாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கடாரங்கொண்டான் சோழப் பேரரசன் இராசேந்திர சோழன் தென்கிழக்காசிய நாடுகளை வென்றான். பதினோறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சைவ, வைணவ, புத்த சமயச் சின்னங்கள் பரவலாகக் கண்டெடுக்கப்பட்டு அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்விடம் பூடான் பள்ளத்தாக்கு எனப்படும்.

மலாக்காவை ஆண்ட பரமேசுவரன் காலத்தில் தமிழ் வணிகர்களும் அவர்களோடு பணியாட்களும் பரவலாகக் குடியேறினர். மலாக்காவின் வளர்ச்சிக்கும் செழுமைக்கும் தமிழர்களின் பங்கு அளப்பரியது என்றால் மிகையில்லை. போர்த்துக்கீசியர், டச்சுக்காரர்கள் காலத்தில் பெரும் செல்வாக்கிலும் பொருளியல் நிலையில் உயர்ந்தவர்களாகவும் காணப்பட்டத் தமிழர்கள் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் சிறப்பிழந்து கஞ்சிக் கூலிகளாகக் குடியமர்த்தப்பட்டனர்.

'தோட்டச்சூழல்' என்பது இரண்டாமியலாகும். தமிழர்கள் காடுகளை அழித்து விளைநிலங்களாக உருவாக்கினர். தமிழர்கள் இந்திய வேர்வைத்துளிகள் பல வரலாற்றுச் செய்திகளாகக் கூறுவனவாக அமைகின்றன.

'தொழில்களும் பொருளாதாரமும்' மூன்றாமியலாகும். தொடக்கக்காலத்தில் ஒப்பந்தக் கூலிகளாக வந்த தமிழர்கள் பின்னாளில் பல தொழில்களில் ஈடுபட்டு முன்னேறிய குழுகாயமாக விளங்கினர்.

'மலேசிய தமிழர் வாழ்வியல்' என்பது நான்காமியலாகும். இவ்வியலில் இங்குக் குடியேறிய காலத்தில் இருந்த உறைவிடச் சூழல்கள் உணவுப் பொருட்கள், உணவு முறைகள், சாதியப் பிரிவுகள், உறவுகள், திருமணம், சடங்குகள் போன்ற குடும்ப அமைப்புகள், இவர்களின் வழிபாட்டிடங்கள், பல்வேறு வழிபாடுகள், விழாக்கள், நம்பிக்கைகள், இவர்களுக்கும் பிற இன மக்களிடையேயான நட்பு

மற்றும் பகைமைச் சூழல்கள் போன்றவை இவ்வியலில் விரிவாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

'மலேசிய தமிழர்களின் இன்றைய நிலை' என்பது ஐந்தாமியலில் பணி வாய்ப்பு, பொருளாதாரம், கல்வி, நாகரிகம், உலகமயமாதல் போன்ற தற்காலச் சூழல்களில் இங்குள்ள தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறைகள் வெகுவாக மாற்றம் பெற்று வருகின்ற நிலையினையும் இன்றைய தலைமுறையினரிடம் பிற இன மக்களின் தாக்கங்கள் ஏற்பட்டுள்ள நிலையினையும் இவ்வியலில் எடுத்தியம்பப்படுகின்றன.

இயல் – 1

மலேசிய தமிழர்களின் குடியேற்றம்

உலகில் ஏழு கண்டங்கள் இன்று காணப்படுகின்றன. இக்கண்டங்கள் உலகம் தோன்றிய காலத்தில் ஒரே நிலப்பரப்பாக இருந்தது. பல கால்கோள்களால் கண்டங்கள் இடம்பெயர்ந்தும், சில பகுதிகள் மறைந்தும் இருப்பதாக ஆய்வாளர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். குமார்க்கண்டம் என்றொரு கண்டம் மிகப்பரந்த அளவில் இருந்தது. இக்கண்டத்தின் பல பகுதி கடல்கொள்ளப்பட்டு எஞ்சிய பகுதியே இன்றுள்ள நிலப்பரப்பாக இருக்கிறது. இக்கண்டத்தில் தான் தமிழர்கள் வாழ்ந்ததார்கள் என்றும், அவர்கள் தான் முதன்முதலில் தோன்றிய மாந்தர் என்றும், அவர்கள் பேசிய மொழியே முதன்மொழி என்றும் இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் மற்றும் வரலாற்றாய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். அவர்களின் பண்பாடு, நாகரிகம், கலாச்சாரம், பழக்கவழக்கம் போன்றவை இன்றுள்ள உலகநாடுகளில் காணமுடிகிறது. அவ்வகையில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் ஒன்றான மலேசியாவும் தமிழர்கள் பெரும்பான்மையினராக வாழும் பகுதியாகத் திகழ்கிறது. மலேசியத் தமிழர்களின் ஆரம்பகாலக் குடியேற்றம் எவ்வகையில் அமைந்திருந்தது என்பதைக் காண்பது இவ்வியலின் நோக்கமாக அமைகின்றது.

தமிழினத்தின் தொன்மை

உலகம் தோன்றி பன்னெடுங்காலம் கழிந்து விட்டது. முதற்கண் உலகம் தோன்றிய காலத்தில் தீக்குழம்பாக இருந்த மண் முதலில் குளிர்ந்து அமைந்த நிலப்பகுதி தென்னகமே என்றும், உலகின் முதற்கண் தோன்றிய மக்களினம் இத்தென்னகத்தில்தான் வாழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்றும் புவிஇயல் ஆராய்ச்சியாளர் பலரும் கருதுகின்றனர். வட இந்தியாவில் கங்கைச் சமவெளியில் மனித வாழ்வு

தொடங்காத காலத்திலேயே, இப்போது இந்தியப் பெருங்கடல் உள்ள பகுதியில் பரந்த நிலமும், மலையும், ஆறும் இருந்து பிறகு கடல்கோளால் மறைந்தழிந்தன என்றும் கூறுவர். இந்தப் பெரிய நிலப்பரப்பு கிழக்கே பர்மா தொடங்கித் தெற்கே சீனா வரையிலும், மேற்கே ஆப்பிரிக்காவின் கிழக்குத் தெற்குக் கரைகள் வரை பரந்திருந்தது. இந்நிலப்பரப்பினை ஆங்கிலேயர் இலெமூரியா (Lemuria) என்று அழைப்பர். நம் தமிழ் முன்னோர் இப்பகுதியினைக் குமார்க்கண்டம் என அழைத்தனர். இங்குத்தான் மனிதன் முதலில் தோன்றியிருக்கக்கூடும் என்று வரலாற்றுப் பேராசிரியர் தம் நூலின்கண் புலப்படுத்தியுள்ளார். எரிமலை வெடிப்பும் நிலநடுக்கமும் தென்னகத்தில் இல்லாத தன்மையைக் கொண்டு இக்கருத்து வலியுறுத்துகிறது.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும் கடல்கோளைப் பற்றிய குறிப்புகள் உண்டு. தற்போதைய குமரிமுனைக்குத் தென்பகுதியில் பஹுளியாறு என்னும் ஆறு பாய்ந்து வளம் பரப்பியதாகவும், பன்மலையடுக்கம் செறிந்து விளங்கியதாகவும், பின்னர் அவை கடல்கோளால் அழிந்து போனதாகவும் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றது. புறநானூறு இறையனார் களவியல் முறை முதலியனவும் இக்கருத்துக்குச் சான்று பகர்கின்றன. இவ்வாறு கடல்கொண்ட நிலப்பகுதியே மனித நாகரிகம் வளர்ந்த தொட்டில் (Cradle of Man Kind) என்பர். சிலர் மத்திய தரைக் கடலையடுத்த நிலப்பகுதியில் மக்கள் முதன்முதலில்தோன்றிப் பின் பல்வேறு நாடுகளில் சென்று குடியேறினர் என்பர். ஆயினும், பழந்தமிழ் நாட்டு மக்களே முதலில் தோன்றிய மனித இனம் என்றும், அவர்கள் வெள;வேறு நாடுகளுக்குச் சென்று பிரிந்து வாழ்ந்த பின் வேறு வேறாக இனங்கள் வளர்ந்தன என்றும் கொள்வது பொருந்தும் என்பது அறிஞர் கண்ட உண்மையாகும்.

வரலாற்றின் மிகப் பழங்காலத்திலேயே தென்னகத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் தமிழர் என்று வழங்கப்பட்டதோடு வரலாற்றுத் தெளிவு நோக்கித் திராவிடர்கள் என்றும் வழங்கப்பட்டார்கள். கிறித்துநாதர் பிறப்பிற்கு ஐயாயிரம் ஆண்டுகள் முற்பட்டதாகக் கருதப்படும் மொகஞ்சதாரோ அல்லது சிந்துவெளி நாகரிகம், வரலாற்றுப் பழமையும் புகழும் வாழ்ந்த சுமேரிய நாகரிகத்திற்கு இணையான திராவிட நாகரிகத்தைப் புறநானூறு, இறையனார் களவியல் முறை முதலியனவும் இக்கருத்துக்குச் சான்று பகர்கின்றன. இவ்வாறு கடல்கொண்ட நிலப்பகுதியே மனித நாகரிகம் வளர்ந்த தொட்டில் (Cradle of Man kind) என்பர். சிலர் மத்திய தரைக் கடலையடுத்த நிலப்பகுதியில் மக்கள் முதன்முதலில் தோன்றிப் பின் பல்வேறு நாடுகளில் சென்று குடியேறினர் என்பர். ஆயினும் 'பழந்தமிழ் நாட்டு மக்களே முதலில் தோன்றி மனித இனம் என்றும், அவர்கள் வெள;வேறு நாடுகளுக்குச் சென்று பிரிந்து வாழ்ந்த பின் வேறு வேறாக இனங்கள் வளர்ந்தன என்றும் கொள்வது பொருந்தும்' என்பது அறிஞர் கண்ட உண்மையாகும்.

வரலாற்றின் மிகப் பழங்காலத்திலேயே தென்னகத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் தமிழர் என்று வழங்கப்பட்டதோடு, வரலாற்றுத் தெளிவு நோக்கித் திராவிடர்கள் என்றும் வழங்கப்பட்டார்கள். கிறித்துநாதர் பிறப்பிற்கு ஐயாயிரம் ஆண்டுகள் முற்பட்டதாகக் கருதப்படும் மொகஞ்சதாரோ அல்லது சிந்துவெளி நாகரிகம், வரலாற்றுப் பழமையும் புகழும் வாழ்ந்த சுமேரிய நாகரிகத்திற்கு இணையான திராவிட நாகரிகத்தை,

'கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே – வாலொடு

முன்தோன்றிய மூத்தக் குடி'¹

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை குறிப்பிடுகின்றது.

'தென்குமரி வடபெருங்கல்

குணகுட கடலா எல்லை'²

என்ற பறநானூற்றுத் தொடர்களும், ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியம் தந்த தொல்காப்பியனாரின் ஒரு சாலை மாணாக்கராகிய பனம்பாரனாரின் பாயிரமும், பழந்தமிழ்நாட்டின் எல்லையினை நன்கு குறிக்கின்றன. சிலப்பதிகார உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் குமார்க்குத் தெற்கே அக்காலத்தே விளங்கிய நாற்பத்தொன்பது நாடுகளைப் பற்றிய குறிப்பையும் காணமுடிகிறது. தமிழகம் தொன்மை மிகுந்தது போலவே இங்கு வழிவழியாக வாழ்ந்து வரும் தமிழினமும் தொன்மையும் சிறப்பும் கொண்டு துலங்குவதாகும்.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் ஒன்றாக விளங்கும் மலேசியாவும் குமார்க்கண்டத்தில் அமைந்திருக்கும் ஒரு பகுதியே என்று சான்று பகருகின்றன.

மலேசியா பெயர்க்காரணம்

மிகப் பழங்கால 'மலாய்' எனப்படும் தொல் குடி மக்கள் நெடுங்காலமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். 'மலாய் மக்கள்' வாழும் பகுதி என்று இடைக்காலத்தில் வழங்கி வருகிறது. இப்பெயரை போர்த்துக்கீசியர் மலாய் என்ற சொல்லின் இடையில் ஏகாரத்தையும், கடையில் ஆகாரத்தையும் சேர்த்து மலேயா என்று உச்சரித்தனர். இக்காரணத்தால் மலேயா என்ற பெயர் வழக்கு இன்று வரை பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது.

மலாய் எனும் சொல்லின் வேர்ச்சொல் 'மலய்' (மலை) என்பதாகும். இதற்கு மலையில் வாழ்ந்த மக்கள், மலை வாழ்நர் என்று பொருள்படுகின்றன. இங்கு மலய் என்னும் பழங்குடி மக்கள் அதிகம் வாழ்ந்தனர். இது குறிஞ்சி நிலத்தைச் சுட்டும் மலையும் மலை சார்ந்த

பகுதியாகும் என்பதே இச்சொல்லின் பொருளாகும். மலாயா என்ற சொல்லின் பொருளை சுவாமி நித்தியானந்தா, 'மலாய் என்னும் சொல் தமிழ்ப்பதமாகும். இந்தப் பெயர் எப்படி உண்டாயிற்று? பழைய காலத்திலே, முதன்முதலில் கிழக்கிந்திய நாடுகளுக்கு வந்து, ஆங்காங்கே இராச்சியங்களை நிறுவியவர்கள், தென்னிந்தியாவில் உள்ள கிழக்கு மலைத் தொடரைச் சார்ந்த பிரதேசங்களில் இருந்த வந்த படியாலும் தாங்கள் நிறுவிய இராச்சியங்களுக்கு 'மலாயா'(மலை) என்னும் பெயரைச் சூட்டினார்கள். இதிலிருந்தே மலாயா, மலேஷியா என்னும் பெயர்கள் பிறந்தன. முதன்முதல் மலாயா ஜாதியாருக்கு 'நாகரிகம்' அளித்தவர்கள் தமிழர்களே'³ என்று கூறுகிறார்.

மலாயா (மேற்கு மலேசியா)

மலாயா ஒரு தீபகற்ப நாடு. பூமத்திய ரேகையில் அமையப் பெற்றிருக்கும் ஓர் இயற்கையின் எழில் தோற்றமாக விளங்குகிறது. நீண்ட கடற்கரைகளும் வளம் நிறைந்த மலைத்தொடர்களும் உள்ள அழகிய நாடு. மலாய வரலாற்றுக் காலம் முதலே உலக நாடுகளைக் கவர்ந்திழுத்து வந்துள்ளது. பண்டைய புராண இதிகாசங்களிலும் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் இந்நாட்டின் செய்திகள் அதிகமாகக் காணப்பெறுகின்றன. இந்திய மற்றும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கூறுகளைப் பரவலாகக் கொண்டுள்ளது இத்தீபகற்ப நாடு.

இந்நாட்டுத் துறைமுகங்கள் கடல் வணிகம் செய்வோரின் முக்கிய வணிகத்தலமாக விளங்கியுள்ளன. நறுமணப் பொருள்களை வாங்கவும் பயண இடைவெளியில் ஓய்வெடுக்கவும் இத்துறைமுகங்களை நாடிப் பன்னாட்டு வணிகர்கள் வருவதுண்டு. இவ்வணிகர்களில் தமிழர்களும் உண்டு. புதைந்து கிடக்கும் மண் என மலாயாவை இந்நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதனால் மலாயா தீபகற்பம் சுவர்ணபூமி என அழைக்கப்பட்டது. தங்கத்தைத்

தேடுவதற்காகவே தமிழர்கள் முதன்முதலாக மலாயா மண்ணில் கால் பதித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் மலாயாவை 'காழகம்' என்று குறிப்பிடுகின்றன. பட்டினப்பாலையில்,

'கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்

ஈழத்து உணவும் காழகத்து ஆக்கமும்'⁴

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் காழகம் என்னும் சொல்லுக்கான விளக்கத்தினை, 'காழகம் எனப்படுவது கடாரமேயாம்'⁵ என்று கூறுகிறார். சேந்தன் திவாகரம், 'கடாரம் என்னும் தேயம்'⁶ எனச் செப்புகின்றது. தமிழிலக்கியத்தில் கடாரம் என்றழைக்கப்பட்ட பகுதியை 'பரக்கும் ஓதக் கடாரம்'⁷ எனவும், 'குளிறு தெண்டிரைக் கடாரம்'⁸ எனவும் கலிங்கத்துப்பரணி குறிப்பிடுகிறது. மேலும் கடாரம் எனும் பகுதியை, 'செப்பேடுகளில் வரையப்பட்டுள்ள வடமொழிப்பகுதியில், அதனைக் கடாரம்'⁹ என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். தற்போதுள்ள மலேசியாவின் (மேற்கு மலேசியா) மேற்குக் கரையோரத்தில் அமைந்துள்ள 'கெடா' என்னும் நகரமாகும். சோழர்கள் வெற்றியைக் கூறும் மெய்க்கீர்த்திகளில் குறிப்பிடும் கடாரம் இப்பகுதியே. கதாசரித்திர சாகரம் என்னும் வடமொழி நூலிலும், வாமன, கருட புராணங்களிலும் கடாரம் பற்றிய செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. இவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகளை ஆராய்ந்தால் தமிழர்களுக்கும் மலாயாவுக்கும் இடையிலான தொடர்புகள் தெள்ளென விளங்கும்.

இந்நாட்டில் மலாய் இனத்தவர்கள் பெரும்பான்மை எண்ணிக்கையினராக வாழ்கின்றனர். மலாயாவில் அதிகமான மலைப்பிரதேசங்களே நிறைந்துள்ளன. இதனால் இங்கு குடியேறிய தமிழர்கள் மலையா (மலாயா) என்று பெயரிட்டிருக்க வேண்டும்.

பின்னர் போர்த்துக்கீசியர் மலையா என முதன்முதலாக அழைத்து அப்பெயரைப் பொதுமையாக்கினர்.

மக்கள் இனம்

மலாய்க்காரர்கள், சீனர்கள், தமிழர்கள் ஆகிய மூன்று இனத்தவர்களின் சங்கமமாக மலாயா விளங்குகிறது. இவர்கள் பூமிபுத்திராக்கள், சீனர்கள், இந்தியர் என்று அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றனர். பூமிபுத்திராக்களின் நிலை பற்றி, 'அரசியல் சாசனத்தின் அடிப்படையில் பூமிபுத்திராக்களுக்கு உள்ள சிறப்பு உரிமைகள், சலுகைகள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. அவர்கள் சமூக, பொருளாதார, கல்வி, வேலை நிலைகளில் பெற பல்வேறு சிறப்புத்திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன'¹⁰ என்று குறிப்பிடுகிறது.

மலாய் இனத்தவர்கள்

மலாயாவின் பழங்காலம் தொட்டு வாழ்ந்துவரும் குடிமக்களாக மலாய் இன மக்கள் எனக் கருதப்படுகின்றனர். இவர்களுக்குப் பன்னெடுங்காலத்திற்கு முன்பே வந்து சேர்ந்த முதுபெருங்குடிகளாக ஓராங் அசிலி (Orang Asili) என்னும் பழங்குடி மக்கள் விளங்குகின்றனர். இவ்விரு இனத்தவர்களையும் மண்ணின் மைந்தர்கள் என்னும் பொருள்பட 'பூமிபுத்ரா' என்றழைக்கப்படுகின்றனர். மலாய் இனத்தவர் பற்றி, 'மலாய் எனப்படும் இனம் தனி ஒரு பகுதியிலிருந்து மேற்கு மலேசியாவுக்கு வந்து குடியேறிய மனிதர்களைக் கொண்டதன்று. ஆதிகாலத்தில் சற்றேறக்குறைய கி.மு 1000 அளவில் மேற்கு சீனாவின் தென்பகுதியிலிருந்தும் பர்மா, தாய்லாந்து, இந்தோனேசியாவுக்கும் அப்பால் இருந்த பல பகுதிகளில் இருந்தும் வந்து குடியேறிவர்களின் கலப்பினமே மலாய் இனத்தவர்கள். இந்தோனேசியாவில் இவர்கள்

பரவி அங்கிருந்து மலாயாவில் குடியேறியமர்ந்தனர்' என்று ஜே.எம்.குல்லிக் கூறுகின்றார்.

சீனர்கள்

சீனர்களும் தமிழினத்தவரைப் போன்றே பண்டைக் காலம் முதல் மலேசியாவில் குடியேற்றங்களை அமைத்து வந்துள்ளனர். தொடக்கத்தில் பினாங்கு, சிங்கப்பூர் துறைமுகங்களை ஒட்டிய பகுதிகளில் குடியேறிய சீனர்கள் வாழும் நாடு மலாயா ஆகும். மலாயாவின் வரலாற்றைக் கூறும் தகவல் களஞ்சியங்களில் சீனக்கால வழிச் செய்திக் கோவைகளும் வரலாற்றுக் குறிப்பேடுகளும் முதன்மை வகிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 'சீனசமூகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் பல்வேறு சூழ்நிலைகளிலும் கூட பொருளாதார நிலையில் அவர்கள் வலுப்பெற்றுள்ளனர்'¹¹ என்று ஜானகிராமன் மாணிக்கம் குறிப்பிடுவர்.

இந்தியர்கள் (தமிழர்கள்)

மலாயாவின் மக்கள் தொகையில் மூன்றாவது பெரிய இனமாகத் தமிழர்கள் விளங்குகின்றனர். வரலாற்றுக் காலத்தில் மலாயாவில் குடியேறிக் தமிழர்கள் அங்குள்ள மக்களுடன் இனம் மற்றும் பண்பாட்டால் கலந்துவிட்டனர். இன்று அங்கு வாழும் தமிழர்கள் பிரிட்டிசாரால் கொண்டு செல்லப்பட்டவர்களாவர். தமிழர், தெலுங்கர், மலையாளிகள், சீக்கியர் என அனைத்து இனங்களும் இன்றைக்கு இந்தியர்களாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றனர். சிறு அளவில் இலங்கைத் தமிழர்களும் அங்கு சில நூற்றாண்டுகாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். 'நாட்டின் தேசிய வளர்ச்சி, செல்வச் செழிப்பு வளம் மற்றும் மேம்பாட்டுக்க் இந்தியர்களின் கடினமான உழைப்பு பெரும்பங்காற்றியுள்ளன. தற்பொழுது நாட்டின் சிறப்பான வளர்ச்சி மற்றும் மற்ற இனங்களின் வேகமான முன்னேற்றம் ஆகியவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கம்போது இந்தியர்கள் எல்லா நிலைகளிலும் பின்தங்கியே உள்ளனர்'¹² என்பர் ஜானகிராமன் மாணிக்கம்.

சமயங்கள்

இந்து சமயம்

இந்நாட்டின் தொன்மைக்காலச் சமயநிலை குறித்து விரிவான தகவல்களை அதிகம் காண இயலவில்லை. வரலாற்றுக் காலத் தொடக்கத்தில் இந்து சமயத்தின் செல்வாக்கு இங்கு நிலவியதாகக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. தமிழகத்தில் ஆட்சி செய்த பல்லவர்களின் தாக்கத்தினால் கி.பி நான்கு, ஐந்தாம் நூற்றாண்டுகளில் சமயங்களின் செல்வாக்கு மலாயாவில் நிலைத்ததாகத் தெரிய வருகிறது. இந்நிலை சைலேந்திரப் பேரரசின் ஆட்சிக்காலமான 13ம் நூற்றாண்டு வரை நீடித்தது.

பௌத்த சமயம்

கி.பி 5ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 13ஆம் நூற்றாண்டு வரை சிறீவிசயப் பேரரசின் அரச சமயமாகத் திகழ்ந்திருந்தது. கெடாவின் அகழ்வாய்வில் கிட்டிய களிமண் பலகைகள் சான்று பகருகின்றன. கி.பி நான்காம், ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்குரிய கல்வெட்டுகள் மலாயாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் கிடைத்திருக்கின்றன. புத்த சமயம் அங்கு பரவியிருந்தமைக்கு அவை சான்றுகளாகின்றன.

இசுலாமிய சமயம்

13ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த இசுலாமியத் தமிழர்களாலும் அரேபியர்களாலும் மலாயா முழுவதும் இசுலாம் தீவிரமாகப் பரவியது. மலாக்காவை ஆட்சி செய்த அரசர்கள் இசுலாத்தைத் தழுவியதுடன் அதை அரச சமயமாகவும் ஏற்றனர்.

மொழி

மலாயா தீபகற்பத்தில் வழங்கப்படும் மலாய்மொழி பாலினீசிப மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தது. தொடக்கக் காலத்தில் பல்லவர்களின் கிரந்த முறையின் வழி வந்த சாவகக்கவி எழுத்துமறையைக்

கைக்கொண்டிருந்த மலாய்மொழி, கி.பி 12ஆம் நூற்றாண்டு வரை சிறந்து விளங்கியது. பின்னர் கி.பி 14ஆம் நூற்றாண்டில் இசுலாம் சமயத்தின் தாக்கத்தினால் மலாய் அரேபிய எழுத்துமறை அறிமுகமாகி மக்களால் பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. இருப்பினும், வடமொழி மற்றும் தமிழ்மொழியின் ஆதிக்கத்தினை மலாய் மொழியில் இன்றும் நம்மால் காண முடியும்.

மலாய் மொழியில் தமிழ் மரபுகள்

எழுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் சுமத்திராவில் தென்கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள மலையூர் என்ற சம்பியில் (ஜம்பி) உருவாகி வளர்ந்த மொழி மலாய் மொழியாகும். மலைகளடர்ந்த இவ்வூர் மலையூர் எனப் பெயர் பெற்றது. மலை என்ற தமிழ்ச்சொல்லின் வேர்தான் மலாய் என்பது. மெலாயு என்பது அதன் திரிந்து சொல்லப்படும் வடிவம். பேச்சு, பேசு என்ற சொல் வடிவம் 'பகசா' ஆகியது. வடமொழியில் இச்சொல் 'பாஷை' ஆயிற்று. இதுதான் மலாய் வரலாறு. மலாய் மொழியின் வேரும் அடியும் தமிழை ஒட்டியதே! பழங்காலத் தமிழர் தொடர்பு, தமிழ் மன்னர்களாட்சி, பழந்தமிழகத்துக்கும் சாவகம் - சுவர்ண பூமியான சுமத்திரா - மலாயாவுக்கும் உள்ள நெருக்கமான தொடர்புறவுகள் எல்லாம் சேர்ந்து மலாயில் தமிழ் மரபுகளை உண்டாக்கி வளர்த்தன. 'மலாய்க்கும் தமிழே முதல் தாய்மொழியாகியது. மலாய் மொழியிலுள்ள மிக முக்கியமான பல வேர்ச்சொற்களையும் திசைச்சொற்களையும் நீக்கிவிட்டால் மலாய் இயங்கவே இயங்காது. மலாயின் முதுகெலும்பே தமிழ்ச்சொற்கள்தான். இதனை ஆராயத் தமிழும் மலாயும் தெளிவுறக் கற்றவரால்தான் முடியும்'¹³ என்று இர.ந.வீரப்பன் தன் ஆய்வு நூல் ஒன்றில் தெரிவிக்கிறார்.

கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டு – தமிழர் குடிபெயர்வு

தமிழகத்துக்கும் மலேசியாவிற்கும் ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகாலத் தொடர்பிருப்பதாக வரலாற்றாசிரியர்கள் கணிக்கின்றனர். '1840ஆம் ஆண்டில் மலேசியாவின் கெடா, வெல்லெசுலி ஆகிய மாநிலங்களில் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்ட ஜேம்ஸ் லோ (James Loo) என்பார் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே இப்பகுதிகளில் தமிழர்கள் குடியேறி வாழ்ந்ததற்கான சான்றுகளைக் கண்டறிந்துள்ளார்'¹⁴. 1937ஆம் ஆண்டில் டாக்டர் குவார்ட்சு வேல்சு (Dr.Quaritch Wales) என்பார் மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சிகளும் இதனை உறுதி செய்கின்றன.

கிரேக்க – உரோமப் பேரரசுகளோடு கடல் வணிகத்தில் ஈடுபட்டிருந்த தமிழ் வணிகர்கள், நறுமணப் பொருள்களான ஏலக்காய், கிராம்பு, அகில், சந்தனம், கற்பூரம் போன்றவற்றைச் சாவகம் மற்றும் மலாயா தீபகற்பத்திலிலுந்து விலைக்குப் பெற்று, அப்பொருள்களை அப்பேரரசுகளுக்கு விற்று இலாபமீட்டியதாக அறியப்பெறுகிறது. தமிழக வணிகக் குழுக்களும் குடியேறிகளும் முதன்முதலாகத் தடம்பதித்த இடமாக அடையாளங் காணப்படுவது தகுவாபா என்னும் சயாமியத் துறைமுக நகரப் பகுதியாகும். இந்த இடத்தை வரலாற்றியலாளர் தாலமி, 'தக்கோலம்'¹⁵ என்ற குறிப்பிடுகின்றார். மலாயா தீபகற்பத்தில் தமிழகக் குடியேற்றங்கள் மிகப் பலவாக இருந்தன. அவை நெடுந்தொலைவிற்கு அப்பாலுள்ள மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. தமிழகத்திலிருந்து பேரரசுகளின் வணிகத் தூதுக் குழுக்களில் இடம்பெற்றிருந்த தமிழ் வணிகர்கள் தொடர்ச்சியாக மலாயாவுக்கும் அதை ஒட்டிய நாடுகளுக்கம் வந்து சென்று கொண்டிருந்தனர். தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் வாணிபம் புரிந்த தமிழ் வணிகர்கள் அரிய பொருள்களை விற்கும் வணிகர்களாக மட்டுமன்றிச் சிறந்த பண்பாட்டுத் தூதுவர்களாகவும் விளங்கினர். இவ்வணிகர்கள் தமிழக

மண்ணிலிருந்து தெய்வச் சிலைகளைக் கொண்டு சென்று அங்கிருந்த துறைமுக நகரங்களில் நிறுவினர். தற்போது அகழ்வாராய்ச்சியின்போது கிட்டிய இச்சிற்பங்கள் மலாயாவில் சமூக பணிபாட்டு வரலாற்றைக் கணிக்கப் பெரிதும் உதவுகின்றன. கெடாவில் கிடைத்த புத்தர் சிலைகளும், படிமங்களும் அவற்றில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த வாசகங்களும் தமிழகத் தொடர்புகளுக்கு முக்கியச் சான்றுகளாகும். 'தென்கிழக்காசியாவில் புத்த சமயத்தைப் பரவச் செய்தவர்களில் பெரும்பாலோர் காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்த புத்த சமய துறவிகளே, காஞ்சியைச் சேர்ந்த தருமபால், போதிதருமர் போன்ற தமிழ்த் துறவிகள் பிறநாடுகளில் புத்த சமயத்தைப் பரப்பியவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர்'¹⁶ என்ற இச்செய்திகளைப் 'பழந்தமிழர் பரவிய நாடுகள்' என்ற நூல் ஆதாரங்களுடன் குறிப்பிடுகின்றது.

பூசாங் பள்ளத்தாக்கு

மலேசியாவில் வரலாற்றுச் சிறப்புகளைக் கொண்டிருக்கம் 'லெம்பா பூசாங்' (Lembaa Bujang) என மலாய் மொழியில் அழைக்கப்படும் பூசாங் பள்ளத்தாக்குப் பகுதி அகழ்வாராய்ச்சியாளர்களையும், தொல்பொருள் ஆய்வாளர்களையும், வரலாற்றுத்துறை மாணவர்களையும் பெரிதும் ஈர்க்கும் தளமாகவும் சுற்றுலாப் பயணிகளை வசீகரிக்கும் இடமாகவும் திகழ்கிறது. இங்கு புராதனச் சின்னங்கள் குவிந்து கிடக்கின்றன.

கெடா மாநிலத்தில் குருண் நகருக்கு அருகில் அமர்போக் எனும் சிற்றுருக்குப் பக்கத்தில் அமைந்துள்ள இந்த பூசாங் பள்ளத்தாக்கு. வடக்கே குனோங் செராயையும், தெற்கே சுங்கை மூடா ஆற்றையும் எல்லையாகக் கொண்டுள்ளது. 224 சதுர கிலோமீட்டர் பரப்பளவில் அமைந்துள்ள பூசாங் பள்ளத்தாக்குப் பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சிதைந்த நிலையில் உள்ள பல புராதனச் சின்னங்கள், 1500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் உருவாக்கப்பட்டவை என ஆய்வாளர்கள்

குறிப்பிடுகின்றனர். அங்கு 50க்கும் மேற்பட்ட வழிபாட்டுத் தலங்களும், கற்பாறைகளில் செதுக்கப்பட்ட தெய்வ உருவச் சிலைகளும், வியப்பூட்டும் கலைப் பொருள்களும் குவிந்து கிடக்கின்றன. கடாரம் என ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அழைக்கப்பட்ட கெடாவில் சுங்கை பூசாங் ஆற்றுமுகத்துவாரத்தில் அப்போது அமைந்திருந்த 'குனோங் செராய்' எனும் கடார துறைமுகத்தில்தான், சோழப் பேரரசின் கப்பல்கள் நங்கூரமிட்டு கப்பல் படைத் தளபதியால் 1025ல் புலிக்கொடி ஏற்றிப் பறக்கவிடப்பட்டிருந்தது. அந்தத் துறைமுகப்பகுதி தற்போது மண்மேடாகக் காட்சி அளிக்கிறது. பூசாங் பள்ளத்தாக்கு கி.பி 4ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 14ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் மக்கள் நடமாட்டம் மிகுந்த இடமாகவும், செழிப்பம் வனப்பும் நிரம்பிய பகுதியாகவும் திகழ்ந்திருந்தது.

தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்த கடலோடிகளும், வர்த்தகர்களும், பூசாங் பள்ளத்தாக்கில் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தங்கியிருந்த போது, தங்கள் கலாச்சாரத்தையும், மத சடங்குகளையும் கடைபிடிக்கத் தவறவில்லை. இதன் தாக்கம் அந்தக்கால கட்டத்தில் அங்கிருந்தவர்களையும் தமிழ்ப் பண்பாட்டிலும் மத சடங்குகளிலும் பின்பற்ற வைத்தது.

பல்லவர் காலத்தில் - தமிழர் குடிபெயர்வு

பல்லவ மன்னர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் மலாயாவோடு தமிழகம் நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டு இருந்தது. பல்லவருடைய கப்பல்கள் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கு கடல் மல்லையிலிருந்து சென்று வந்தன என்று வால்டர் எலியட் குறிப்பிட்டள்ளார். அக்கப்பல்கள் கெடாவைச் சுற்றி வந்ததாகவும் குறிப்பிடுகிறது.

கி.பி ஏழாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்துக்கு வந்த யுவான் சுவாங்கும் அவருக்குப் பின்னர் வந்த இட்சிங் எனும் சீன யாத்திரிகரும்

கெடாவிற்கும் தமிழகத்திற்கும் நெருங்கிய வாணிகத் தொடர்பு இருந்ததாகக் கூறுகின்றனர். மேலும் சில குறிப்புகளையும் தந்துள்ளனர். கெடாவிலிருந்து நாகப்பட்டினத்திற்கு முப்பது நாள்களிலும் அங்கிருந்து இலங்கைக்கு மேலும் இரண்டு நாள்களிலும் செல்ல இயலும் என்று இட்சிங் தெரிவித்துள்ளார்.

கங்கா நகரம்

பல்லவ மன்னர் ஆட்சிக் காலத்தில் மலையாவோடு தமிழர்கள் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். பல்லவ மன்னர்களின் கப்பல்கள் மலையாவிற்குச் சென்று வந்ததாக மலேசியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை, 'பேரா நதிச் சங்கமத்தில் இருந்து 10கி.மீ தொலைவில் உள்ள டிண்டிங்குக்கு அடுத்துள்ள கங்கா நகரினைத் தலைநகராகக் கொண்டு பல்லவன் ஆட்சி புரிந்தான்'¹⁷ எனும் செய்தியை வின்சுடெட் எனும் அறிஞர் தெரிவித்துள்ளார். இக்கால கட்டத்தில் தமிழர்கள் பரவலாகக் குடியேறினர். மலாயாவின் மேற்குக் கரையோரப் பகுதிகளான புக்கிட் மெரியம், பத்துபகாட், மூவார், கோத்தாதிங்கி போன்ற இடங்களில் பல்லவர் கால சிற்பங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. புக்கிட் மெரியம் இன்றைய புக்கிட் மெர்தாசாம் (Bukkit Merthasam) என்னும் நகரில் கி.பி ஆறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பல்லவர் கால சமற்கிருத கல்வெட்டுப் பாதையில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

சோழர் காலத்தில் தமிழர்கள் குடிபெயர்வு

மலாயாவில் சோழர்கள் செலுத்திய மேலாதிக்கம் குறித்த செய்திகளை நீலகண்ட சாகுத்திரி, மா.இராசமாணிக்கனார், சதாசிவ பண்டாரத்தார் போன்றோர் ஆதாரங்களுடன் நிறுவியுள்ளனர். முதலாம் இராசராசன் சிறீவிசயப் பேரரசுடன் நெருங்கிய நட்புறவினைக் கொண்டிருந்தான். இந்நெருங்கிய நட்பின் அடையாளமாகச் சோழப் பேரரசின் கீழிருந்த நாகப்பட்டினத்தில் சிறீவிசய அரசனான சூலாமணிவர்மன் புகழ்பெற்ற புத்தவிகாரை

ஒன்றை அமைத்தான். இப்புத்தவிகாரைக்க ஆனைமங்கலம் என்னும் ஊரையே நிவந்தமாக இராசராசன் அளித்தான். இச்செய்தியினை ஆனைமங்கலச் செப்பேடு குறிப்பிடுகின்றது.

முதலாம் இராசராசன் மற்றும் அவர் மகன் முதலாம் இராசேந்திரனின் (முற்பகுதி காலம் வரை) சிறீவிசயப் பேரரசுடனான நட்புறவு நீடித்திருந்துள்ளது. ஆனால் இராசேந்திர சோழன், தன் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் (கி.பி 1025) அதுவரை நட்புறவு நாடாக விளங்கிய சிறீவிசயப் பேரரசின் மீது படையெடுத்துச் சென்ற வென்றான்.

தமிழ் இலக்கியங்களிலும் கல்வெட்டுகளிலும் பெரிதும் வியந்து கூறப்படும் கடாரப் படையெடுப்பு இதுவேயாகும். மாபெரும் கடற்படையைக் கொண்டிருந்த முதலாம் இராசேந்திரன், கடாரம் முதல் சுமத்திரா தீவினைச் சுற்றிலும் இருந்த நாடுகள் வரை பத்துக்கும் மேற்பட்ட நாடுகளின் ஆட்சியைச் இப்போரில் வீழ்த்தியுள்ளான்.

இராசேந்திரனின் கடாரப் படையெடுப்பின் காரணங்கள் பல. ஆட்சி விரிவாக்கம், கடலிலும் தங்களுக்கு இருந்த படைபலத்தை வெளியுலகத்திற்குப் பறைசாற்றுவது, கடல் வர்த்தகத்தில் ஏற்பட்ட போட்டிகளின் விளைவு போன்றவையே இதற்குரிய காரணங்களாக இருக்கும் என்று ஆய்வறிஞர்களின் கருத்து. கி.பி பதினோராம் நூற்றாண்டில், சோழப் பேரரசன் இராசேந்திர சோழனுடைய கடாரப் படையெடுப்பைப் பற்றித் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் பல பேசுகின்றன.

'அலை கடல் நடுவுள்

புலகலம் செலுத்திச்

சங்கிராம விசயோத்

துங்க வர்மன்

ஆகிய கடாரத்து)

அரசனை வாகையும்¹⁸

எனும் இராசேந்திரனின் மெய்க்கீர்த்தியால் இது உறுதிப்படுகிறது. சிறீவிசயப் பேரரசு மேலை நாடுகள் மற்றும் கீழ்த்திசை நாடுகளுக்கும் இடையிலான தொடர்புக்களமாக விளங்கியது.

இராசேந்திரன் சோழனால் கைப்பற்றப்பட்ட நாடுகள் அனைத்தும் சிறீவிசயப் பேரரசின் கீழ் அடங்கியிருந்த சிற்றரசுகள் என்ற சீன வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. இந்நாடுகளை ஆட்சிபுரிய தமது சோழப் பேரரசின் பிரதிநிதிகளை நியமித்திருந்தான். அவர்களின் வழி வந்தவர்களே பலம்பாங்கில் தொடர்ந்து ஆட்சி புரிந்து வந்துள்ளனர். அங்கு ஆட்சி செய்த திரிமூர்த்தி திரிபுவன் எனம் மன்னனின் மகனே நீல உத்தமசோழன் ஆவான். இவனே சிங்கப்பூரை (துமாசிக் ஃ சிங்கப்பூரா) நிறுவியவனாக வரலாற்றில் குறிப்பிடப்படுகின்றான்.

வீரராசேந்திரன் படையெடுப்பு

கி.பி 1068இல் முதலாம் இராசேந்திரனின் மகன் வீரராசேந்திரன் கடாரத்தின் மீது படையெடுத்து வெற்றி பெற்றான். பிற்காலத்தில் குலோத்துங்கச் சோழன் ஆட்சியிலும் கடாரம் கைப்பற்றப்பட்டது. இவ்வாறாக மலாயா மண்ணில் சோழப் பேரரசின் மேலாதிக்கம் ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக நிலைத்தது எனலாம். சிறீவிசயப் பேரரசும் நிர்மூலமாக்கப்பட்டது.

பழந்தமிழர்கள் மலாயா தீபகற்பத்தில் தடம் புதித்ததும் குடியேற்றம் கண்ட முதலிடமும் கடார நகரக் கடற்கரையே என்பது வரலாற்றாய்வாளர்களின் கணிப்பு. பூசாங் பள்ளத்தாக்கில் அகழ்வாராய்ந்ததில் நிறைய சான்றுகள் கிடைத்திருக்கின்றன. பல்லவர், சோழர் கால தெய்வச் சிலைகளான புத்தர், சிவன், திருமால், விநாயகன் போன்றவையும் மற்றும் மட்பாண்டங்களும் தமிழரின்

பண்பாட்டைப் புலப்படுத்துவதாகக் காணப்பெறுகின்றன. சண்டி எனப்படும் தெய்வப் பீடங்களும் ஆங்காங்கே காணப்பெறுகின்றன. மெர்போக் நதிமுகத்துவாரத்தில் ஆறு கப்பல்கள் மண்ணில் புதைந்திருக்கின்றன. இவை இராசேந்திரன் காலத்தியவை. இவற்றை வெளிக்கொணர்ந்தால் மேலும் தமிழரின் பல அரிய வரலாறுகளைத் தெரிந்து கொள்ள இயலும்.

சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன்

கி.பி 12ஆம் நூற்றாண்டில் சிறீவிசயப் பேரரசு மலாயாவில் பெரும்பான்மை இடத்தினைக் கைக்கொண்டு மீண்டும் ஆதிக்;கம் செலுத்தியதைச் சீன காலவழிச் செய்திக் கோவைகள் குறிப்பிட்டுள்ளன. ஆனால் கி.பி பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டில் கடாரம் மீண்டும் தமிழக வேந்தனால் அடிமைப்படுத்தப்பட்டது என வரலாற்றுச் சான்றுகள் கூறுகின்றன.

சோழர்களுக்குப் பின் தலையெடுத்த பிற்காலப் பாண்டியப் பேரரசின் மன்னனான சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் கடாரத்தைக் கைப்பற்றியதாகவும் அறியப்படுகிறது. சுந்தர பாண்டியன், சுமத்திரா மன்னனை எதிர்த்துப் போரில் வென்றதாகவும், அதனால் கடாரம் பாண்டியனால் கைப்பற்றப்பட்டதாகவும், கி.பி 1264இல் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டொன்றின் மூலம் சான்றாக அறியப் பெறுகிறது.

பரமேசுவரன்

கி.பி 1400 முதல் கி.பி 1511 வரை நீடித்த மலாக்கா பேரரசைத் தோற்றுவித்தவர் பரமேசுவரன் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றார். இவர் இராசேந்திரசோழனின் மரபில் தோன்றியவர் என மலாயாவின் காலவழிச் செய்திக்கோவைகள் குறிப்பிடுகின்றன.

சாவகத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் அரசனான பரமேசுவரன், உள்நாட்டுக் குழப்பம் காரணமாக, கி.பி 1390இல் சிங்கப்பூர் வந்தடைந்தான். சிங்கப்பூரை சிறிது காலம் ஆட்சிபுரிந்தான். தாய்லாந்து அரசனால் விரட்டப்பட்ட பரமேசுவரன் அங்கிருந்து மலாக்கா வந்தடைந்தான். பரமேசுவரனை, கடல் நாடோடிகளான சிலேட்டர்கள் அழைத்து வந்து மலாக்காவின் அரசனாக்கியதாகச் 'செஜாரா மலேசியா' கூறுகிறது. இதனை, 'ஜாவாவில் வாழ்ந்த பரமேசுவரன் என்ற ஓர் இந்து அரசன் (கி.பி 1414), சிங்கப்பூரில் இருந்து மலாக்காவிற்குக் குடியேறியதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

இவ்வாறு ஜாவாவிலிருந்து, பரமேசுவரன் வெளியேறக் காரணம் ஜாவாவில் உண்டான கலகங்களும் குழப்பங்களுமாகும். இவனுக்கு ஜாவாவில் 'பிரபு' எனும் பட்டப் பெயர் வழங்கியதாகத் தெரிகிறது. தன்னுடைய ஆதரவாளர்களுடன் மூவார் ஆற்றங்கரைக்குச் சென்று சிறிது காலம் இவன் தங்கி இருந்தான். அப்பொழுது மலாக்காவில் இருந்த கடல் நாடோடிகளான 'சிலேட்டர்கள்', இவனை அன்போடு மலாக்காவிற்கு அழைத்துச் சென்றனர். ஆர்வத்தோடு அங்குச் சென்ற பரமேசுவரனை அம்மக்கள், தங்கள் தலைவனாக ஏற்றுக்கொண்டு, 'அரசனாக' முடிசூட்டினர்'¹⁹ என்று க.த.திருநாவுக்கரசு குறிப்பிடுகிறார்.

பரமேசுவரன் சுமத்திரா தீவின் (பாசாய்) இசுலாம் அரசியை மணந்து தானும் அச்சமயத்தைத் தழுவினான். இந்தியாவிலிருந்து மிக அதிக எண்ணிக்கையிலான வணிகர்கள் குறிப்பாகத் தமிழர்கள் மலாக்காவுக்கு வந்து நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். காலப்போக்கில் இவ்வணிகர்களின் வாழ்க்கை, உணவு, உடை போன்ற பழக்கவழக்கங்கள் மலாய் மக்களாலும் பின்பற்றப்பட்டுப் புதிய பண்பாட்டுத் தாக்கச் சூழ்நிலையை உருவாக்கின.

பரமேசுவரனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ள அரச மரபில் தமிழர் மற்றும் தமிழ்ப் பண்பாடு மலாக்கா அரண்மனையின் உள்ளும் புறமும் ஆழமாக வேரோடியிருந்தன. இக்குடி மரபில் வந்த அரசர்கள், பிற்காலத்தில் இசுலாம் சமயத்தைத் தழுவி சுல்தான்களின் ஆட்சியாக மாறியபோதும், தமிழன் செல்வாக்குக் குன்றவில்லை. தமிழ் வணிகர்களின் செல்வாக்கு மலாக்கா அரசில் பெரும் எழுச்சியோடு திகழ்ந்தது.

மலாக்கா வீதிகளில் பல மொழிகள் பேசப்பட்டாலும் தமிழே முக்கிய இடத்தினை வகித்தது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து மலாக்கா நோக்கி வணிகர்களும் அவர்களின் பணியாளர்களும் வந்த வண்ணமிருந்தனர். இவர்கள் தங்கிய குடியிருப்புப் பகுதி 'கெலிங்' என்றழைக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு பெரிய ஊரிலும் தமிழர்களின் குடியிருப்புகள் இருந்தன. அவற்றை பெக்கான் கெல்லிங் (Pekan Keling), தஞ்சோங் கெல்லிங்(Thanjong keling), கம்போங் கெல்பங் (Kampong kelpang) என்ற பெயரால் அழைத்தனர்.

தமிழ் வணிகர்களான சிட்டி எனப்படும் செட்டிகள் வசித்த பகுதியே அந்நகரின் அழகான, செல்வம் மிகுந்த பகுதியாகத் திகழ்ந்ததெனப் போர்த்துகீசியப் பயணிகள் குறிப்புகளை மேற்கோள் காட்டி ஆய்வுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

பரமேசுவராவின் பின்புலம்

'சோழர்குல வழித்தோன்றல் சங் நீல உத்தமன் 1299இல் சிங்கப்பூர் அரசராக முடிசூட்டப்பட்டார். நீல உத்தமன் 1347ஆம் ஆண்டு காலமானார். அவருடைய உடல் சிங்கப்பூரின் புக்கிட் லாராங் (Fort Cuning Hill) எனும் புக்கிட் லாராங்கான் (Bukit Larlian) குன்றின் அடிவாரத்தில் புதைக்கப்பட்டது. அவருடைய மனைவியும் அங்கேதான் புதைக்கப்பட்டார் என்று வரலாற்று ஆவணங்கள் சொல்கின்றன. இருந்தாலும் அவர்களுடைய சமாதிகளை இன்றுவரை

எவராலும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்பது வேதனையான செய்தி'²⁰ என்று ஷாங்க் சூசன் தெரிவிக்கிறார்.

'நீல உத்தமனுக்குப் பிறகு அவருடைய மகன் சிறீ விக்ரம வீரா 1362ஆம் ஆண்டு வரை சிங்கப்பூரை ஆட்சி செய்தார். சிறீ விக்ரம வீராவின் மனைவியின் பெயர் நீலா பாஞ்சாலை. இவருடைய காலத்தில்தான் அரசின் ஒரு பெரிய தாக்குதலும் நடந்தது. அதன் பின்னர் சிங்கப்பூரின் அரசராக சிறீ மகாராஜா பரமேஸ்வரா (Sri Maharaja Parameswara) என்பவர் பதவிக்கு வந்தார். இவர் நீல உத்தமனின் கொள்ளுப் பேரன் ஆகும். இந்த சிறீ மகாராஜா பரமேசுவரா என்பவர்தான் மலாக்காவைத் தோற்றுவித்த பரமேசுவரா. பின்னர் சிங்கப்பூரிலிருந்து பரமேசுவரா சயாமிய அரசால் துரத்தப்பட்டார்'²¹ என்று முத்துகிருட்டிணன் தெரிவிக்கிறார்.

மசாபாகித் அரசின் பேரரசரான் சனகரன் சிங்கப்பூர் அரசிற்கு ஒரு தூதுச் செய்தியை அனுப்பினார். அதாவது சிங்கப்பூர் அரசு மசாபாகித் அரசிற்கு அடிபணிந்து அதன் கீழ் ஆட்சி செய்ய வேண்டும் எனும் தூதுச் செய்தி. அந்தச் செய்திக்கு சிறீ விக்ரம வீரா அடிபணியாமல் மறுத்துவிட்டார்.

'இராச சனகரனின் கப்பல் அணிவகுத்து வரும் செய்தி சிங்கப்பூருக்கு எட்டியது. உடனே சிங்கப்பூரைத் தற்காக்க 400 போர்க் கப்பல்கள் தயார் நிலையில் வைக்கப்பட்டன. சிங்கப்பூர் கடற்கரைப் பகுதியில் போர் மூண்டது. அந்தப் போர் மூன்று நாட்கள் நீடித்தன. இந்தப் போரில் இராச சனகரன் தோலிவி அடைந்தார்'²² என்று சமாத் அகமது குறிப்பிடுகிறார். அதன் பின்னர் சிறீ விக்ரம வீரா 1362ஆம் ஆண்டு வரை சிங்கப்பூரின் அரசராக இருந்தார். 'சிறீ விக்ரம வீராவிற்குப் பின்னர் ஸ்ரீ ரானா விக்ரமா (Sri Rana Vikkirama) என்பவர் ஆட்சிக்கு வந்தார். இவர் சிங்கப்பூரின் மூன்றாவது அரசர்.

1375ஆம் ஆண்டு வரை 13 ஆண்டுகள் சிங்கப்பூரை ஆட்சி செய்தார்'23 என்று ஜான் லெய்டன் குறிப்பிடுகிறார். அதன் பின்னர் சிங்கப்பூரின் அரசராக சிறீ மகாராஜா பரமேஸ்வரா (ஞ்சி ஆயாயசயதய Pயசயஅநளறயசய) என்பவர் பதவிக்கு வந்தால். இவர் நீல உத்தமனின் கொள்ளுப் பேரன் ஆவார். இந்த சிறீ மகாராஜா பரமேசுவரா என்பவர் தான் மலாக்காவைத் தோற்றுவித்த பரமேசுவரா.

சிங்கப்பூரிலிருந்து பரமேசுவரா சயாமிய அரசால் துரத்தப்பட்டார்
தமிழர்கள் தொழிற்சாலைகள் அமைத்தல்

மலாக்கா நகரில் தமிழர்கள் குதிரைவண்டி, மாட்டுவண்டி போன்ற தொழிற்சாலைகள் அமைத்தனர். கப்பல் கட்டுமானத் தொழிலிலும் சிறந்து விளங்கினர். அங்கு வாழ்ந்த தமிழர்கள் பெரும் செல்வந்தர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

இராசதந்திர உறவு

கி.பி 1406ஆம் ஆண்டில் மிங் செங்கோ எனும் சீன மன்னர் இன் சிங் எனும் தூதர் மூலம் பொன்சரிகை இழைத்த பட்டாடையை அன்புப் பரிசாகப் பரமேசுவரனுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அதன் மூலம், மலாக்கா அரசனுடைய நட்புறவைச் சீன அரசர் நாடினார். இதைக் கண்டு பொறாமையற்ற தாய்லாந்து, மலாக்காவின் கடலாதிக்கத்தை ஒடக்க முனைந்தது. வளரும் நிலையில் இருந்த மலாக்கா, சயாமை எதிர்த்துப் போரிட விரும்பாமல், ஆண்டுதோறும் 40 தாகில் (உரு 4,000) கப்பமாகக் கட்டி வந்தது.

போர்த்துக்கீசியர் மலாக்காவைக் கைப்பற்றுதல்

கீழைத்தேயத் தீவுக் கூட்டங்களின் இயற்கை வளங்களும் வியாபாரப் போட்டியும் செல்வங்கொழிக்கம் அதன் துறைமுகங்களும் அரேபிய நாடுகளின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. இதனால் போர்த்துக்கீசியர்கள் கீழை நாடுகளுக்குப் புதிய கடல் வழியைக்

கண்டுபிடித்து வாணிபம் செய்யத்தொடங்கினர். வியாபாரத்தின் நாடு பொருட்டு வந்த போர்த்துக்கீசியர் நாடாளும் ஆசை கொண்டனர். காலத்தின் கோலத்தால் எத்தனையோ பேரரசுகள் அழிந்தன போல சுமார் 1511ஆம் ஆண்டு மலாக்காவின் சீரிய அரசம் போர்த்துக்கீசியர்களுக்கு அடிமையானது. போர்ச்சுகல் மன்னரின் ஆணைக்கிணங்கத் தளபதி அல்பான்சா-டி-அல்போர்க் மலாக்காவைக் கைப்பற்றிக் கோட்டை ஒன்றைக் கட்டினான்.

மலாக்காவில் போர்ச்சுகல் மன்னரின் ஆட்சி செயல்படுத்தப்பட்டு அந்நாட்டு நாணயங்கள் புழக்கத்துக்கு வந்தன. மலாக்காவில் செல்வவளம் சுரண்டப்பட்டுப் போர்ச்சுக்கலுக்குத் தொடர்ந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. போர்த்துக்கீசிய ஆட்சியாளர்கள் மலாக்காவில் அடுத்தடுத்துப் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினர். மலாக்கா நீரிணையைக் கடக்கின்ற பன்னாட்டுக் கப்பல்கள் சுங்கவரி செலுத்துவது கட்டாயமாக்கப்பட்டது. மலாக்காவில் வாழ்ந்த பல்வேறு இனத்தைச் சேர்ந்த பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொள்ள போர்த்துக்கீசிய அண்களை ஆட்சியாளர்கள் வற்புறுத்தினர். இதன் காரணமாக எதிர்காலத்தில் போர்த்துக்கீசியர்களின் எண்ணிக்கை பன்மடங்காக அதிகரிக்கம் என அவர்கள் தீர்மானித்தனர். போர்த்துக்கீசியர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் இந்திய மலாக்கா உறவு சீராக அமைந்திருந்தது. தமிழ் வணிகர்கள் மலாக்காவில் விரிவான வணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து மலாக்காவக்கக் கப்பல்கள் தொடர்ச்சியாகச் சென்று வந்து கொண்டிருந்தன. மலாக்காவிலிருந்த போர்த்துக்கீசிய ஆட்சிக்கு உதவி செல்வதற்காகச் சாதாரண நிலையிலிருந்த பல தமிழர்கள் மலாக்காவுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். இவ்வாறு தமிழர்கள் வணிகர்களாகவும் தொழிலாளர்களாகவும் தொடர்ச்சியாக மலாக்காவில் குடியேறி வந்தனர்.

டச்சுக்காரர்கள் மலாக்காவைக் கைப்பற்றுதல்

ஆதிக்க வெறியும் பொருளாசையும் கொண்ட போர்த்துக்கீசியர்கள் மலாக்கா மக்களின் செல்வங்களைக் கொள்ளையடித்தனர். வரி கொடாதவர் குடிசைகளைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தினர். அழகிய இளம்பெண்களைச் சீரழித்தனர். இதனால் மலாக்கா வாழி மக்கள் போர்த்துக்கீசியர்கள் மேல் வெறுப்பம் கோபமும் கொண்டனர். அவர்களைப் பழி வாங்குவதற்காகத் துடித்தனர். இச்சமயத்தில்தான் அதாவது கி.பி 1606இல் டச்சுக்காரர்கள் மலாக்கா மீது போர் தொடுத்தனர். மலாக்காவில் ஆட்சியை இழந்த சுல்தான்களும் இது போன்ற சந்தர்ப்பத்திற்காகவே காத்திருந்தனர். 1640இல் வலுவான டச்சு நாட்டின் படைகளும், சோகூர் சுல்தான் படைகளும் இணைந்து போரிட்டுப் போர்த்துக்கீசியரை முறியடித்தனர். மலாக்கா டச்சு ஆதிக்கத்தின் கீழ் வீழ்ந்தது. நூற்று முப்பது ஆண்டுகால போர்த்துக்கீசியரின் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது.

தமிழரின் பெருமை

15ஆம் நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதியில் உலகிலேயே மலாக்கா பெரிய வாணிகத் துறைமுகமாக விளங்கியது என்று அந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்த 'த வார்த்தே பார்மோசா' என்ற போர்த்துக்கீசியன் ஒருவன் எழுதி வைத்திருக்கிறான். மலாக்காவில் தமிழ் வர்த்தகர்கள் பெரிய அளவில் வர்த்தகம் செய்து வந்தார்கள் என்றும், அவர்கள்தான் மலாக்காவுக்கு அதிகமான பெருமையைத் தேடித் தந்தவர்கள் என்றும் 1514இல் 'டாம்பியரின்' என்ற மற்றொரு போர்த்துக்கீசியன் எழுதிவைத்துள்ளான். மலாக்காவிற்கு மட்டும் தமிழன் பெருமையைத் தேடித்தரவில்லை, கிழக்காசியா முழுமைக்கும் பெருமையைத் தேடி வைத்தான் தமிழன் என்றால் அது நமது இனத்திற்குக் கிடைத்திட்ட மாபெரும் புகழாகும்.

மலாக்கா சிட்டி அல்லது செட்டி

மலாக்காவைப் போர்த்துக்கீசியர்கள் ஆண்டுவந்த பொழுது தமிழகத்திலிருந்து வணிகக் கப்பலொன்று மலாக்கா துறையை நாடி வந்தது. அக்கப்பல் பேரா மாநிலத்திற்கு அருகில் வரும்போது ஏற்பட்ட புயல் காற்றினாலும், கடல் கொந்தளிப்பினாலும் கடலில் மூழ்கியது. இவ்விடத்தில் தப்பிய தமிழ் வணிகர்கள் மலாக்காவில் கரையேறினர். இவர்களின் குழுவில் தமிழ்நாட்டின் செட்டியார், படையாச்சி, நாயக்கர், பிள்ளை எனப் பல்வேறு சாதியினரும் இருந்தனர். தமிழகத்திற்குத் திரும்ப வசதியற்ற அவர்கள் மலாக்காவிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட முடிவுசெய்து மலாய், சீன, போர்த்துக்கீசியப் பெண்களை மணந்து கொண்டு வாழத்தொடங்கினர்.

சீனர்,மலாய் போர்த்துக்கீசியர்கள் முதலிய சமூகத்தினரின் பெண்களை மணம்புரிந்து கொண்டாலும், சைவ சமயப் பண்பாட்டுப்படி வாழ்க்கை நடத்துவது என்று அவர்கள் உறுதிப்பாடு உடையவராக வாழ்ந்தனர். மலாக்கா செட்டிமார்கள் சிறந்த கடலோடிகள்.பலர் 'காப்டன்' பட்டம் பெற்றுள்ளனர். கணேசன், அண்ணாமலை, இலச்சுமணன், கனகசபை, ஆறுமுகம், மீனாட்சி, இலச்சுமி, பார்வதி, வள்ளியம்மாள் எனும் பெயர்கள் அவர்களுடைய குடும்பங்களில் இன்றும் பெரும் வழக்குடையவனாக விளங்குகின்றன.

திருமணம் இறப்பு, விழாக்கள், பண்டிகைகள் யாவும் சைவ சமய மரபுப்படியே இன்றும் அவர்கள் செய்து வருகின்றனர். இதனால் இவர்களுடைய பேச்சு, நடை, உடை பாவனைகய் யாவும் மாறி இன்று மலாய் மொழி பேசும் தமிழர்களாக வாழ்கின்றனர் இவர்கள் மொழியை மறந்தாலும் தங்களுடைய சமயத்தையும், கோயில்களையும் மறக்கவில்லை. இவர்கள் கி.பி 1781ஆம் ஆண்டு பொய்யாத விநாயகர் மற்றம் திரௌபதியம்மன் கோயில்களைக் கட்டினார்கள். இன்று

மலாக்கா செட்டி அல்லாத செட்டியார்கள் சுமார் 100 குடும்பங்களாக வாழ்கின்றனர். கி.பி 16-17ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மலாக்கா நீரிணைப்பகுதி டச்சு ஆளுகையின் கீழ் இருந்தது. சாகார்த்தா தொடர்ந்து அவர்களின் தலைமையகமாக நீடித்தது. மலாக்கா நீரிணைப் பகுதியைக் கண்காணிப்பிலேயே வைத்திருந்த டச்சு நிர்வாகம் பேராக், கெடா, சிலாங்கூர், சுங்கை உஜோங் போன்ற மலாயாவின் பிற தீபகற்பப் பகுதிகளையும் கட்டுப்படுத்தி வாணிபத்தைப் பன்மடங்காகப் பெருக்கியது. இந்திய துணிமணிகளையும் பொருள்களையும் மையப்படுத்தியே பெரும்பாலும் டச்சு வர்த்தகம் அமைந்திருந்தது.

பிரிட்டிசார் வருகை

கி.வி 1700இல் ஆசியாவில் வசித்த பிரிட்டிசு வணிகர்கள் மலாயாவிலிருந்த துறைமுகப் பட்டினங்களில் இருந்த வணிகர்களிடம் டச்சுக்காரர்களை விடக் குறைவான தொகைக்கு ஒபியம்(Opeim) போன்ற போதைப் பொருள்களை விற்பனா. இதனால் டச்சுக்காரர்களின் வாணிபம் விரைவாக மலாயா தீபகற்பத்தில் சரியத் தொடங்கியது. கி.பி.1795இல் மலாக்காவை பிரிட்டிசார் முழுமையாகக் கைப்பற்றிக்; கொண்டனர். இதன்பின்னர் இவ்விரு தரப்புக்கும் இடையே உருவான சமாதான ஒப்பந்த அடிப்படையில் கி.பி1814ஆம் ஆண்டு மலாக்கா மீண்டும் டச்சுக்காரர்கள் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. கி.பி 1824இல் ஏற்பட்ட ஆலந்து (டச்சு) ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் ;சாவா-சுமத்திராவையும் டச்சுக்காரர்கள் பெற்றுக்கொண்டனர். இதற்குப் பதிலாக மலாக்காவை பிரிட்டிசாரிடம்; ஒப்படைத்து விட்டு டச்சுக்காரர்கள் மலாக்காவை விட்டு வெளியேறினர். இவ்வாறாக மலாயாவில் ஏறத்தாழ 200ஆண்டுகாலம் நீடித்திருந்த டச்சு ஆளுகை ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.

புக்கிசு (Bugis) எனப்படும் செலிபசு தீவினர்

கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டில் மலாயாவின் பெரும்பகுதிகளில் இவ்வினத்தவரின் ஆதிக்கம் காணப்பட்டது. டச்சு ஆதிக்கப் பகுதிகளை விடுத்து மலாயாவின் பிற பகுதிகளில் நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் புக்கிசு இனத்தவரின் ஆதிக்கம் காணப்பட்டது. சோகூர் சுல்தான்களின் ஆட்சிப் பகுதியின் மீது போரிட்டுக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்தனர். கி.பி.1740இல் சிலாங்கூர்; பகுதியைக் கைப்பற்றி அரசாட்சியை நிறுவினர்.

புக்கிசு இனத்தாக்குதல்கள் கெடா மற்றும் சோகூர் அரசாட்சிகளைப் பலவீனமாக்கியதுடன், பிரிட்டிசு பினாங்கு, பிரிட்டிசு, சிங்கப்பூர் உருவாகவும் வழிவகுத்தது. சோகூரின் ஒரு பகுதியாக இருந்த சிங்கப்பூரைக் கி.பி 1795இல் பிரிட்டிசார் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். இறுதியில் சோகூர் சுல்தான் ஆட்சி மலாயா மண்ணில் கி.பி 1807இல் முழுமையாக வீழ்ச்சியுற்றது.

மரைக்காயர்

கி.பி பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு முதல், இசுலாமியராக மாறிவிட்ட தமிழர்கள், கடல் வாணிகத்தில் ;பெரிதும் ஈடுபட்டு இருந்தனர். அவர்கள் பெரிதும் இன்றைய இராமநாதபுர மாவட்டக் கடற்கரைப் பகுதியில் கொற்கை, காயல்பட்டினங்களில் வாழ்ந்தவராவர். அவர்களுக்கு 'மரக்கல நாயகர்' எனும் பெயர் வழங்கியது. 'மரக்கல நாயகர்' எனும் தமிழ்ப்பெயர் அராபியர்களால் 'மரைக்காயர்' என்று திரிந்தும் சிதைந்தும் வழங்கப்பட்டது. இதற்கு நிரூபணமாக குணயானி மரக்காயர் எனும் பெயர் பொறித்த மணி சான்று பகருகின்றது. சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன், கடலில் மூழ்கிப்போன கப்பலிலிருந்து சற்றேறக்குறைய ஐம்பது ஆண்களுக்கு முன்னர் மீனவர்களால் 'குணயானி மரக்காயர்' எனும் பெயர் பொறித்த

இம்மணி வெளிக்கொணரப்பட்டது. அந்தப் பட்டப்பெயருடைய ஒரு தமிழக வணிகரே அவர் என்பது இங்குக் கருதத்தக்கது.

சோலியா முசுலிம்கள்

தமிழகத்தின் கடற்கரைத் துறைமுக நகரங்களான நாகூர், நாகைப்பட்டினம், தொண்டி, முசிறி மற்றும் கீழக்கரைப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த முசுலிம்கள் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற அடிப்படையிலேயே சோழியா முசுலிம்கள் என்றும், பின்னர் 'சோலியா', நிரந்தரமான குடியேறிகளாக அமையாமல், தாயகம் சென்று மீளும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இவர்களில் மலாய் இனப்பெண்களை மணந்து கொண்டு வாழ்ந்தவர்களை 'ஜாவி பெக்கான்' (Jawi Bekan) என்றழைப்பர்.

சோழ மண்டலக் கடற்கரையைச் சேர்ந்த இசுலாமியர்களின் தாக்கம் வாணிபத்தில் மட்டுமின்றி மலாயா அரசியலிலும் காணப்பட்டது. இசுலாமிய தமிழ் வணிகர்கள் மலாக்கா அரசில் உயர்பதவிகளை வகித்த துன் அலி, துன் முத்தாகிர் போன்றவர்கள் தமிழ்ப் பின்னணி கொண்ட இசுலாமியர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ் இசுலாமிய தமிழ் வணிகர்கள், மலாக்கா அரசு மரபினருடன் மணவுறவும் கொண்டிருந்தனர்.

மலாய் இலக்கியத்தின் தந்தை எனப் போற்றப்படும் சின்னச்சாமி என்ற முன்சி அப்துல்லாவின் தாய், தமிழகத்தைச் சேர்ந்த பெண்மணி ஆவார். சோழமண்டலக் கடற்கரையைச் சேர்ந்த இவ் இசுலாமியர்களை 'மரைக்காயர்கள்' எனவும், வணிகத் திறமை மிகுந்தவர்களென்றும், 'மரைக்காயர்கள்' எனவும், வணிகத் திறமை மிகுந்தவர்களென்றும் வாசுகோடகாமாவின் நாட்குறிப்பு கூறுகின்றன. தமிழினத்தைச் சேர்ந்த இம்முசுலிம்கள் மலாயாவின் பொருளாதார

மேம்பாட்டிற்கும், கலைப்பண்பாட்டிற்கும் அளித்த பங்களிப்பு சிறப்புமிக்கது.

நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார்கள்

200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார்கள் மலாக்கா மற்றும் பினாங்கு நகராட்சிகளில் பெரும் எண்ணிக்கையில் குடியேறினர். இரப்பர்த் தொழிற்சாலைகள், ஈயவணிகம், நகை, பட்டாடை வணிகம் மற்றும் வட்டித் தொழில் ஆகிய துறைகளில் இவர்கள் தீவிரப் பங்காற்றி பெரும் செல்வத்தை ஈட்டியவர்களாகவும் திகழ்ந்தனர். இவர்கள் தென்கிழக்காசியாவிலிருந்த சீனர்களின் பொருளாதார பலத்தினை அசைத்துப் பார்க்கும் சக்தியாகவும் உருவெடுத்தனர். சீனர்களின் 'ஒபியம்' வணிகத்தினைக் கைப்பற்றும் அளவுக்கு, நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார்கள் பொருளாதார முனைப்புடன் செயல்பட்டனர். தமிழ்மொழி, ஆன்மீகம் ஆகியவற்றின் தாக்கத்தினைத் தென்கிழக்காசியாவில் மிகவும் காணலாம்.

பழந்தமிழர்கள் மலாயாவுக்குத் தம் பண்பாட்டைத் தந்தனர். தமிழ்மொழிச் சொற்களை வழங்கினர். இடைக்காலத் தமிழர்கள் அம்மண்ணின் ஆட்சியாளராகவும் உயர்ந்தனர். கப்பலோட்டிகளாகவும் கண்கதிகாரிகளாகவும் மலாயாவின் பொருளாதார வலிமைக்குப் பலம் சேர்த்தனர். பெண் கொடுத்து மண உறவாகவும் மலாய்-தமிழ் தொடர்பு வலுப்பட்டது.

பினாங்குத் தீவு

கி.பி 1786இல் இத்தீவினைக் கேப்டன் பிரான்சிசு இலைட் என்பவர், பிரிட்டிசு கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்காக, கெடா சுல்தானிடமிருந்து குத்தகையாக விலை கொடுத்து வாங்கினார். 'பிரின்சு ஆப் வேல்சு' எனப் பினாங்கிற்குப் பெயரிடப்பட்டது. பிரான்சிசு இலைட்டின் முயற்சியினால் இத்தீவு துறைமுக நகராக ஆக்கப்பட்டது.

சீனர்கள் இத்தீவில் அதிகமாகக் குடியேறினர். அங்கிருந்த ஈயச்சுரங்கங்களிலும் அவர்கள் நிலை கொண்டனர். தமிழ்நாட்டிலிருந்து 'சோலியா முசுலிம்கள் அதிக அளவில் இங்குக் குடியேறி வாணிப நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர். கி.பி 1800ஆம் ஆண்டில் மேலும் ஒரு நிலப்பகுதி பினாங்குடன் இணைந்து விரிவாக்கப்பட்டு 'புசோவின்சு வெல்லெசுலி' (Province Wellesley) எனப் பெயரிடப்பட்டது.

கி.பி 1805இல் பினாங்கை ஆங்கிலேயர்கள் தனி மாநிலமாக மாற்றினர். சோகூர் சுல்தானின் அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டிருந்த சிங்கப்பூரை கி.பழ 1819இல் ஆங்கிலேய அதிகார் சர்.இசுடாம்போர்டு இரபில்சு கைப்பற்றினார். அது நிர்வாக வசதிக்காக மலாயாவுடன் இணைக்கப்பட்டது. அத்துடன் மலாக்கா, சிங்கப்பூர் ஆகியவற்றின் தலைநகராகவும் பினாங்கு ஆக்கப்பட்டது. பினாங்கின் முக்கியத்துவம் மலாயா தீபகற்பம் முழுவதும் பரவத் தொடங்கியதால் கி.பி 1867இல் இந்திய ஆட்சி எல்லையிலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட பினாங்கு தனி நிர்வாகமாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது.

நகரங்களை உருவாக்க தமிழ் கைதிகள்

கிழக்கிந்திய கம்;பெனி நிர்வகிக்கும்; மலாக்கா, பினாங்கு மற்றும் சிங்கப்பூர் ஆகிய நகரங்களையும் துறைமுகங்களையும் கட்டுமானம் செய்வதில் முழுமுச்சுடன் ஆங்கிலேயர் செயல்பட்டனர். அதற்காக இந்தியாவின் பல்வேறு மாநிலங்களில் சிறைவாசம் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த தண்டனைக் கைதிகள், இந்திய அரசியல் கைதிகள் மற்றும் கொடுங்குற்றவாளிகள் ஆகியோரைத் தீவாந்திரத் தண்டனைக் கைதிகளாக்கிக் கப்பலேற்றி மலாக்கா, பினாங்கு மற்றும் சிங்கப்பூருக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

பிளாங்கு சிங்கப்பூரை உள்ளடக்கிய மலாயா தீபகற்பத்தின் குடியேற்றப் பகுதி (Straits Settlement) என்றழைக்கப்பட்டது. இவ்வாறு மலாயா தீபகற்பத் துறைமுகங்களுக்கு அனுப்பப்பட்ட கைதிகளில் தமிழர்களே பெருமளவில் இருந்தனர். கி.பி.1796இல் இந்தியாவில் அந்தமான் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த ஆயட்காலச் சிறைக் கைதிகள் 700பேர் பிளாங்கில் குடியேற்றப்பட்டனர். தமிழகத்தில் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகப் போரிட்ட மருதுபாண்டியர்களின் பரம்பரையினரும் போர்வீரர்கள் 72பேரும் பிளாங்குத் தீவுக்கு 1802இல் நாடு கடத்தப்பட்டனர். சாலைகள், பாலங்கள், துறைமுக விரிவாக்கம் மற்றும் வழிபாட்டுத் தலங்கள் ஆகியவற்றை இக்கைதிகள் நிர்மாணித்தனர்.

திணிக்கப்பட்ட குடியேற்றங்கள்

மருது பாண்டியரின் மகனாகிய துரைசாமி, பெரிய வெங்கன் உடையாத்தேவர், வாராப்பூர் பொம்மை நாயக்கர், தளவாய்ப்பிள்ளை என்ற தீரமிக்கத் தமிழகத்தின் விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள் பலரும் உண்டு. இவர்கள் நாடு கடத்தப்பட்ட நிகழ்வினை,

கப்பல்காரன் கப்பலிலே – ஏலே!ஏலேலே!

கண்டநின்னு ஆயிரம்பேர் - ஏலே!ஏலேலே!

கண்டாரே தீவாந்தரம் - ஏலே!ஏலேலே!

கடலைத் தெரிந்து வர - ஏலே!ஏலேலே!

எனத் துயரத்துடன் நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் நினைவு கூர்கின்றன.

அரசியல் கைதிகள் மட்டுமின்றி, குற்றச்செயல்களில் ஈடுபட்டவர்களையும் கூட ஆங்கிலேயர்கள் நாடு கடத்தி வந்தனர். இவ்வாறு அந்நூற்றாண்டு முழுக்க தமிழகத்திலிருந்து அரசியல் கைதிகளையும் குற்றக்கைதிகளையும் ஏற்றிய தண்டனைக் கப்பல்கள் பிளாங்கு நோக்கி வந்த வண்ணமிருந்தன. இக்கைதிகள் சாலைகள்,

துறைமுகம், கட்டடங்கள் எனக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்காகத் தம் செந்நீரைச் சிந்தி உருவாக்கினர். இவர்களில் தமிழர்களின் பங்களிப்பு மிகுதியானது. இது மட்டுமின்றி, தங்களின் அன்றாட வாழ்க்கைப் பணிகள் மற்றும் கீழ்நிலைப்பகுதிகளுக்காகத் தேவைப்பட்ட கூலியாட்களைத் தமிழகத்திலிருந்தே ஆங்கிலேயர்கள் கொண்டு வந்தனர்.

கி.பி பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் உலகில் பெரும்பாலான நாடுகள் ஆங்கிலேயரின் காலனிகளாக மாற்றப்பட்டன. இக்காலனி நாடுகளில் வாணிபம் பிரதானமாக நடைபெற்று வந்தது. குறிப்பாக மலாயா, சிங்கப்பூரை மையமிட்டுப் பெரும் வர்த்தகங்கள் நிகழ ஆரம்பித்தன. மலாக்கா பினாங்கு போன்ற பகுதிகளில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த மேட்டுக்குடி வணிகர்களும், மக்களும் சுதந்திரமாகக் குடியேறி வந்தனர். இந்நிலை கி.பி பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை தொடர்ந்தது.

ஆங்கிலேயர் உள்ளிட்ட ஐரோப்பியர்களின் ஆதிக்கத்தில் தமிழகத்திலிருந்து நிகழ்ந்த குடியேற்றங்களை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

1. கி.பி 17 – 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வறுமை மற்றும் பஞ்சத்தினால் சிக்குண்டு அடிமைகளாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டவரின் குடியேற்றங்கள்.
2. அரசியல் கைதிகள் மற்றும் குற்றப்பின்னணியுடைய தமிழர்களின் திணிக்கப்பட்ட குடியேற்றங்கள்.
3. மேட்டுக்குடி வணிகர்களின் சுதந்திரமான குடியேற்றங்கள்

இத்தகைய குடியேற்றங்களுக்கான காரணங்கள் தொடர்ந்து நீடிக்கவில்லை. இக்காரணங்கள் கால ஓட்டத்திற்காகவும், பொருளாதார சமூகப் பின்னணிக்கு ஏற்பவும்

மாறிக்கொண்டேயிருந்தன. ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தாய் மண்ணிலும், கடல்கடந்த நாடுகளிலும் அதிகாரமும், ஆளமையும் மிக்கவர்களாகத் தமிழர்கள் விளங்கினர். கடந்த இருநூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை தமிழர்கள் பொருளாதாரத்தில் செல்வச் செழிப்போடு விளங்கினர். ஆனால் கி.பி 18 - 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அவர்கள் அடிமைகளாகவும் கூலிகளாகவும் அடையாளம் காணப்பட்டனர். இதற்கு மூல காரணமானவர்கள் ஐரோப்பியர் ஆவர்.

தமிழர் குடிபெயர்வு

கிழக்கிந்திய கம்பெனிகள் இந்திய நாட்டை அடிமைப்படுத்திய பிறகு ஆங்கிலேய அரசிடம் அதனை ஒப்படைத்துவிட்டது. அதன்பிறகு ஆங்கிலேய அரசு இந்திய நாட்டையும் கிழக்கிந்திய நாடுகளையும் குடியேற்றப் பிரதேசங்களாக்கி அங்குக் கட்டுப்பாடுடன் வேலை செய்வதற்கு ஏற்ற தொழிலாளர்கள் யார் என ஆலோசித்தது. தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த மக்களே தகுதியுடையவர்கள் என்று முடிவெடுத்தது. அவர்களைக் குத்தகை முறையில் இங்குக் குடியேற்றத் தீர்மானித்தது. அதன் பிறகுதான் சேரிவாழ் மக்களை ஆசை வார்த்தைகளால் குளிப்பாட்டி சஞ்சியில் இங்குக் கொண்டு வந்தனர்.

தமிழ்நாட்டில் தாழ்த்தப்பட்டவர், சாதிக் கொடுமையினால் தாங்க முடியாத துன்பங்களுக்கு ஆளாகியிருந்தனர். இதிலிருந்து விடுபடவும், புதிய வாழ்க்கை தங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையிலுமே இங்கு வரமுயன்றனர். இந்தச் சாதிக் கொண்டமையை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டது ஆங்கிலேய அரசு.

பிரிட்டிசார் மலாயாவில் தோட்டங்களை அமைத்தல்

மலாயா தீபகற்பம் பணப்பயிர்கள் விளையும் நாடு என்பதை அறிந்து கொண்ட ஆங்கிலேயர் கரும்பு, காப்பி, தேயிலை, கோக்கோ போன்ற பணப்பயிர்களை அறிமுகம் செய்தனர்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டிஷ் - பிரெஞ்சு பேரரசுகள் தங்கள் காலனி நாடுகளில் இப்பணப்பயிர்களை விளைவிக்க ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்திலிருந்த இலக்கக்கணக்கான கறுப்பின அடிமைகளை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டு சென்றனர். இதன் விளைவாக அப்பேரரசுக் செல்வத்தில் புரண்டன. தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் மீதும் அவர்கள் பார்வை பட்டது. டச்சுக்காரர்கள் இந்தோனேசியாவிலும் பிரிட்டிசார் மலாயா தீபகற்பத்திலும் இப்பணப்பயிர்களை விளைவிக்க ஆர்வங் கொண்டனர்.

இக்கருப்பின மக்கள் பட்ட துயரங்களையும் வேதனைகளையும் சொற்களாற் கூறுவதற்கியலாது. இவர்களைப் போன்று தமிழர்களும் சொல்லவொண்ணா துன்பங்களை அடைந்தனர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தமிழகத்தில் நிலவிய பஞ்சத்தால் வறுமையில் உழன்ற தமிழர்களை பிரிட்டிசார் நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டனர். அதிகமான தமிழர்கள் மலாயாவுக்குச் செல்வது ஆங்கிலேயருக்கு ஊக்கமூட்டுவதாக அமைந்தது. ஆசை வார்த்தைகளால் ஈர்க்கப்பட்ட தமிழர் அவர்தம் குடிபெயர்வும் விரிவடையத் தொடங்கியது.

மலாயாவோடு தமிழர்கள் கொண்ட செழுமையான தொடர்பு கி.பி 17ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியுடன் முடிவடைகின்றது. 1786ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு வந்த தமிழர்களில் பெரும்பான்மையினர் அறியாமையினாலும், வறுமையில் வாடியவர்களாகவும், நமக்குள்ளே புரையோடிப்போன சாதிவெறிக் கொண்டமையினாலும், நமக்குள்ளே புரையோடிப்போன சாதிவெறிக் கொண்டமையினாலும், தமிழ்நாட்டில் விடுதலைப் போரில் ஈடுபட்டதால் அரசியல் கைதியாகப்பட்டவர்களும், தோட்டப்புறங்களில் உழைக்கவும், சாலைகள், இரயில் பாதைகள், பாலங்கள், சாயக்கடைகள் அமைக்கவும் கொண்டு வரப்பட்டவர்கள். இதனை, 'மலைகளும், காடுகளும் நிறைந்த இந்நாட்டை வளமான விளைநிலமாக்கவே

ஆங்கிலேயரால் இந்தியர்-திராவிடர்-குறிப்பாகத் தமிழர்(85%) புலம்பெயர்ந்து இங்கு வந்தனர்'²⁴.

'காடுகளும் மலைகளும் அதனூடே வாழும் கொடிய வனவிலங்குகளும் மனித உயிர்களுக்கு ஆபத்து விளைவிக்கக் கூடியவை எனத் தெரிந்திருந்த ஆங்கிலேயப் பேரரசு அவற்றினூடே உயிரையும் மதிக்காமல் வேலை செய்யத்தக்கவர் தென்னகத் தமிழ் பாட்டாளி மக்களே என அறிந்து கொண்டு ஆயிரக்கணக்கானவரை இங்குக் கொண்டு வந்து நிரப்பினர்'²⁵.

மலாயாவின் அடர்ந்த காடுகளில் உலவிய கொடிய விலங்குகளுக்கும் அரவங்களுக்கும் அஞ்சாமல் அக்காடுகளை அழித்து காப்பி, தேயிலை போன்ற நூற்றுக்கணக்கான பணப்பயிர்த் தோட்டங்களை அமைத்துத் தந்த தமிழர்களின் பங்கு அளப்பரியது என்றால் மிகையாகாது. 'இங்கு புலம்பெயர்ந்து வந்தவர் தொகை 40 இலக்கம். ஒப்பந்தம் முடிந்து தாயகம் திரும்பியோர் 28 இலக்கம். நாட்டு உருவாக்கல் பணிகளில் உயிர்விட்டோர் 12இலக்கம் பேர். சயாமில் சப்பானின் (மரண) ரயில்பாதை (னுநயவா சுயடைறயல்) அமைக்க அழைத்துச் சென்று அப்பணிச் சுமையால் மாண்டோர், உரிய காலத்தில் குடியுரிமை பெறாததால் வேலை இணக்கச் சீட்டு(றழசம pநசஅவை) முறையால் வேலைவாய்ப்பிழந்து, வாழ்விழந்து மூலத்தாயகம் திரும்பியோர் தொகை யாவும் ஓர் இலக்கத்தை எட்டுகிறது. இப்போதைய இந்தியர் எண்ணிக்கை 18 இலக்கம்'²⁶.

அடிமை ஒழிப்புச் சட்டம்

அடிமை ஒழிப்புச் சட்டம் இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தில் 1833ஆம் ஆண்டு நிறைவேறியது. இதனால் அடிமைகளின் மூலமாக பெரும் செல்வத்தை ஈட்டி வந்த பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்சின் முதலாளிகளுக்கு பெரும் அதிர்ச்சியைத் தந்தது. இச்சட்டம்

நிறைவேறுவதற்கு மனிதவுரிமை அமைப்புகளின் பெரும் போராட்டம் காரணமாக விளங்கியது.

உலகெங்கும் உள்ள காலனித்துவ நாடுகளில் அடிமைகளாக இருந்தவர்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். இதனால் தோட்ட முதலாளிகள் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். பெரும்பாலான தோட்டங்களில் ஆள்பற்றாக்குறை நிலவியது. இதனால் தமிழகம் உள்ளிட்ட மாநிலங்களில் இருந்த கிராமப்புறத்திலிருந்து ஆண்கள், பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளைக் கடத்தி காலனி நாடுகளுக்குக் கொண்டு செல்லும் குற்றச்செயல்கள் பெருகின.

செல்வம் கொழிக்கம் தோட்டத்தொழில் பாதிக்கப்பட்ட சூழலில் அக்குறையைப் போக்குவதற்குப் பிரிட்டிசு கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி நிர்வாகமும் தீவிமாகச் சிந்தித்தது. ஆப்பிரிக்கர்களைப் போன்று கறுப்பு நிறத்தைக் கொண்ட தென்னிந்தியத் தமிழர்களை ஆப்பிரிக்க அடிமைகளால் ஏற்பட்ட வெற்றிடத்தைப் பிரிட்டிசார் நிரப்பினர்.

1843இல் இந்தியாவில் அடிமைமுறைத் தடுப்புச் சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் வரை இந்தியாவிலிருந்து அடிமைகளைப் போன்று மக்களை அனுப்புவது தொடர்ந்தது.

இரப்பரும் தமிழரும்

இரப்பருக்கும் தமிழருக்கும் நெருக்கமான தொடர்பு உண்டு. மலாயாவில் இரப்பர் மரங்கள் பெருகப்பெருக தமிழர்களின் எண்ணிக்கையும் பெருகத் தொடங்கியது.

உலகில் அதிக அளவில் இயற்கை இரப்பரை உற்பத்தி செய்து மதலிடத்தை வகித்திருந்த மலேசியா, தற்போது இந்தோனேசியா, தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகளை அடுத்து மூன்றாவது இடத்திற்கு வந்துள்ளது. இரண்டாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட இரப்பர் தோட்டங்களைக் கொண்டிருந்த மலேசியாவில் தற்போது 1.31 மில்லியன் எக்டர் அளவைக் கொண்ட 1202 இரப்பர் தோட்டங்களே

உள்ளன. பெரும்பாலான இரப்பர் தோட்டங்கள் செம்பனைத் தோட்டங்களாக மாறிவிட்டிருக்கின்றன.

'ஒரு நூற்றாண்டு காலம் வரை உற்பத்தியில் முதலிடம் வகித்துப் பெருமளவில் அந்நிய செலவாணியை மலேசியாவுக்கு ஈட்டித் தந்த அந்த இரப்பர் தொழில் வளர்ச்சி பெற, வியர்வைத் துளிகளையும் இரத்தத் துளிகளையும் தொடக்கக் காலத்தில் சிந்தியவர்கள் தமிழர்களே'²⁷ ஜான்பாண்டியன் இலட்சியப்பெண் என்னும் இதழில் குறிப்பிடுகிறார்.

கி.பி 1896இல் மலாயாவில் உற்பத்தியான காப்பியின் விலை உலகச் சந்தையில் படுவீழ்ச்சி கண்டது. அந்தக் காலகட்டத்தில் இரப்பர் பயிர் மலாயாவில் அறிமுகமாகி விளைவிக்கப்பட்டது. இரப்பரின் தாயகம் பிரேசில் நாடு ஆகும். பிரேசில் நாட்டிலுள்ள அமேசான் பள்ளத்தாக்கிலுள்ள காடுகளில் இரப்பர் மரங்கள் விளைந்திருந்தன. அங்கு இரப்பர் மரங்கள் பற்றியும் அதிலிருந்து வடியும் இரப்பர் பால் குறித்தும், பலர் ஆய்வுகள் மேற்கொண்டனர். இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த விஞ்ஞானி குரெசு (CROSS) என்பவரை அந்நாட்டு அரசாங்கம் இரப்பர் பற்றிய ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளவும் சில இரப்பர் கன்றுகளைக் கொண்டு வரவும், 1875ஆம் ஆண்டில் பிரேசிலுக்கு அனுப்பியது.

1876ஆம் ஆண்டில் சில இரப்பர் கன்றுகளை இலண்டனுக்கு விஞ்ஞானி குரெசு எடுத்துச்சென்றார். அதே ஆண்டில் சர் என்றி விக்ஹாம் (ஸுசை ர்நசெல றுட்மாயஅ) எழுபது ஆயிரம் இரப்பர் விதைகளை இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பி வைத்தார். 1877ஆம் ஆண்டில் 22 இரப்பர் கன்றுகள் சிங்கப்பூர் பொட்டானிக்கல் கார்டனுக்கு அனுப்பப்பட்டன. அவற்றில் ஒன்பது இரப்பர் கன்றுகள் மலாயாவுக்கு அனுப்பப்பட்டன. பேரா மாநில இரெசிடென்சியாகப்

பொறுப்பேற்றிருந்த அக் லோ (HUGH LOW) கொலகங்சாரில் ஆய்வுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த தோட்டத்தில் பயிரிட்டார். மலாயா மண்ணில் பயிரிடப்பட்ட இரப்பர் மரக்கன்றுகள் செழிப்பாக வளர்ந்தன.

'அட்டைகள் கடித்தும்

அழித்தனர் எம்மவர் லட்சம்

மட்டைகள் களைந்து செம்பனை வளர்க்க

முடிந்தனர் எம்மவர் லட்சம்

பட்டைகள் உரித்த மரமென மரணப்

பாதையில் மாண்டனர் லட்சம்

கட்டைகள் களைந்து சாலைகள் போட்டுக்

கழிந்தனர் எம்மவர் லட்சம்'²⁸

என்ற பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

1888இல் சிங்கப்பூர் பொட்டானிக்கல் கார்டனுக்கு நிர்வாகத் தலைவராகப் பொறுப்பேற்ற எச்.என்.இரிட்லி (H.N.RIDLEL) இரப்பர் பற்றிய அய்வுகளுக்குத் தமது பதவிக் காலம் வரை துணையாக இருந்தார். இரப்பர் மரம் சீவி பால் எடுக்கும் முறைகளையும், சீர்படுத்த, இரப்பர் தொழில் வளர, தொடக்க காலத்தில் அரும்பணியாற்றினார்.

இரப்பர் கன்றுகள் பயிரிடப்பட்ட ஐந்தாவது ஆண்டில் பால் தர அவை பக்குவம் பெற்று விடுகின்றன. உலகச் சந்தைக்காக மலாயாவில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட காப்பியின் விலை 1896இல் படுவீழ்ச்சி அடைந்த போது காப்பி தோட்ட உற்பத்தியாளர்களிடம், இரப்பர் தொழிலில் ஈடுபடுமாறு எச்.என்.இரிட்லி ஆலோசனை வழங்கினார். அதன்பிறகு இரப்பர் தோட்டங்கள் மளமளவென்று பெருகின.

இரப்பரின் அமோக வளர்ச்சி

இரப்பர் 1897ஆம் ஆண்டில் முன்னூற்று நாற்பத்து ஐந்து ஏக்கருக்குப் பயிரிடப்பட்டது. அடுத்த பத்து ஆண்டுகளில் (1910) ஏழு இலக்கத்து தொள்ளாயிரம் ஏக்கருக்கு இரப்பர் பயிரிடப்பட்டது. இரப்பரின் விளைச்சல் பரிணாம வளர்ச்சி கண்டு 1940இல் முப்பத்தி நான்கு இலக்கத்து அறுபத்து நான்காயிரம் ஏக்கருக்கு விரிவடைந்தது. இயற்கை இரப்பருக்கு உலகச் சந்தையில் படு கிராக்கி ஏற்பட்டது. இரப்பர் தோட்டங்கள் பெருகத் தொடங்கியவுடன் அவற்றில் வேலை பார்க்க தமிழகத் தோட்டங்கள் பெருகத் தொடங்கியவுடன் அவற்றில் வேலை பார்க்க தமிழகத் தொழிலாளர்களும் அதிக அளவில் மலாயாவுக்குத் தருவிக்கப்பட்டனர்.

ஒப்பந்த அடிப்படையில் தமிழர் வருகை

கவர்ச்சிகரமான சம்பளம் கிடைக்கும் என எண்ணி ஒப்பந்த முறையில் வேலை செய்ய மலாயா காடுகளுக்கும் தோட்டங்களுக்கும் கப்பலேறி வந்த ஏழைத் தமிழர்கள் வியர்வைத் துளிகளையும் இரத்தத் துளிகளையும் சிந்தி காடுகளை அழிக்கம் கடும வேலையிலும் பின்னர் தோட்டங்களை உருவாக்கும் பணியிலும் கண்ணீர்த் துளிகளோடு ஈடுபட்டனர்.

வசதியற்ற இருப்பிடங்களில் இருந்து கொண்டு ஓலமற்ற வாழ்க்கையை அனுபவித்துக் கொண்டு, நோய்களோடு போராடிக் கொண்டு, மிகக் குறைந்த சம்பளத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, ஏமாற்றத்தோடும், ஏக்கத்தோடும் காலத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருந்த அந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய தமிழகத் தொழிலாளர்களில் பலர் வேலைத் தளத்தில் உயிரிழந்தனர். சிலர் வேலையை விட்டு ஓடி ஒளிந்தனர்.

'செம்மண்ணில் கலந்திருக்கும் நமது ரத்தம்

சிற்றாற்றில் கலந்திருக்கும் நமது வேர்வை

இம்மண்ணில் நம்முன்னோர் எலும்புக் கூடும்

இருக்கிறது புதையுண்டு காட்டில் மேட்டில்

'அம்மா'வென் றிலறியதும் 'அய்யோ'வென்றே

ஆர்த்ததுவும் இன்னும்தான் எதிரொலிக்கும்'²⁹

ஒப்பந்த அடிப்படை முறையில் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட தமிழகத் தொழிலாளர்கள் அடிமைகள் போல் நடத்தப்படுவதையும், அவர்களின் உழைப்பினைச் சுரண்டுவதாகவும் மேலும் இத்திட்டம் தமிழர்களை அவமானப்படுத்தும் வகையில் அமைந்திருப்பதாகவும் அறிந்த அப்போதைய இந்திய தலைவர்கள் ஆட்சேபக்குரல் எழுப்பியதைத் தொடர்ந்து, ஒப்பந்த முறையில் தொழிலாளர்களை மலாயாவுக்கக் கொண்டு வருவது 1910இல் முழுமையாகத் தடை விதிக்கப்பட்டது.

கங்காணிமுறைக் குடியேற்றங்கள்

ஒப்பந்த முறையில் கொண்டுவரப்படும் முறை தடை செய்யப்பட்டவுடன் 'கங்காணி' முறையில் தொழிலாளர்கள் கொண்டுவரப்பட்டனர். குறிப்பிட்ட தரகுக் கூலித் தொகையைப் பெற்றுக் கொண்டு தமிழகத் தொழிலாளர்களை இங்கு திரட்டி வரும் முறையே அந்த 'கங்காணி' முறை தோட்டங்களுக்கு ஆள் சேர்க்கும் முகவர்கள் 'கங்காணி' என்றழைக்கப்பட்டனர். இவர்களைப் பற்றி, 'தோட்டப்பயிர் உள்ள இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுவார்கள். தேயிலைக் கொழுந்தெடுத்தல், காப்பிப் பழம் பறித்தல், செடிகளைக் கவாத்து செய்தல், களை எடுத்தல், புதிய தோட்டம் உருவாக்கக் காடுகளைத் திருத்துதல் போன்ற பணிகளை இவர்கள் மேற்கொண்டனர். குழுக்களாகப் பிரிந்து இவர்கள் வேலை செய்வார்கள். ஒவ்வொரு குழுவையும் கண்காணிக்க ஒரு கங்காணி இருப்பார். இவர்கள் சில்லறைக் கங்காணி என்று அழைக்கப்பட்டனர்'³⁰ என்று இணையக் கட்டுரை தெரிவிக்கிறது.

இந்தியாவில் ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்ட பின்னரே தொழிலாளர்கள் கப்பலேற்றப்பட்டனர். கங்காணி முறையிலோ, அவர்கள் கப்பலேற்றப்பட்டுத் தோட்டங்களை அடைந்த பின்னரே ஒப்பந்தங்கள் எழுதப்பட்டன. ஒரு தோட்டத்திற்குத் தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டால் உடனே தமிழகக் கங்காணி பினாங்குக்குப் போய் அங்குள்ள இந்திய குடிநுழைவு இலாகாவில் தொழிலாளர் மனுபாரம் பெற்றுக்கொண்டு கப்பலேறி தமிழகம் செல்வார். அங்கே கிராமங்களில் தொழிலாளர்களைத் திரட்டிக் கொண்டு கப்பலேறுவார். '...இவர்கள் தொழிலாளர்களைச் சேர்க்கும் குத்தகையை வைத்து நடத்தினர். ஓர் ஆளை வேலைக்குச் சேர்த்தால் இவ்வளவு பணம் என்ற கமிஷன் அடிப்படையில் பணம் சேர்த்தார்கள்.

கங்காணியை நம்பிய தமிழர்கள் அவர் சொல்லும் வாக்குறுதிகளை அப்படியே நம்பி மலாயாவுக்குப் புறப்பட முடிவெடுப்பார்கள். கங்காணியின் தோற்றமும், பேச்சும் அம்மக்களின் உள்ளத்தில் பெரும் நம்பிக்கையை வளர்ப்பதாக அமைந்திருந்தன. பாமரத் தமிழர்கள் கங்காணிகளை நம்பிப் புலம்பெயர்ந்த சோகத்தை மேலை நாட்டு ஆய்வாளர்களின் நூல் ஒன்று கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகின்றது.

கங்காணிகளைப் பற்றி, 'இந்தக் கங்காணிகள் தென்னிந்தியாவில் கொண்டு வரப்பட்ட தமிழர்களைத் தங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரச் செல்வாக்குகளைக் கொண்டு அடிமைப்படுத்தினர். முதலாளிமார்களின் கைப்பிள்ளைகள் போலவும் சேவகம் செய்தனர். தன் இன மக்களையே காசுக்காக அடித்துத் துவைத்துக் காயப்படுத்தினர். ஆங்கிலேயர்கள் கைப்பாவைகளாகப் பிழைத்து வந்த இவர்களைக் கறுப்புக் கங்காணிகள் என்று அழைப்பதுண்டு.

கங்காணிகளின் பளபளப்பான உடைகளும், வசீகரமான வெல்வெட் மேல்கோட்டும், தலையிருந்த வண்ணமயமான

தலைப்பாகையும், விரல்கள் மற்றும் காதுகளில் அணிந்திருந்த ஒளித்த கனத்த தங்க நகைகளும் ஏழ்மையில் வாடிய மக்களை வசீகரிப்பதாக இருந்தன. பணத்தைவிட நண்பர்களே முக்கியமென்று பேசிய கங்காணியின் வார்த்தைகளில் உண்மையும் சத்தியமும் நிறைந்திருப்பதாக அம்மக்கள் நம்பினர். கிராமத்தில் குடியேற்றங்களையே பெரும்பாலான ஆங்கிலேயத் தோட்ட முதலாளிகள் ஆதரித்தனர். ஏனென்றால் தோட்டங்களுக்குத் தொழிலாளர்களைக் கொண்டு வந்து சேர்த்த பின்பு அவர்களைக் கண்காணிப்பது, வழி நடத்துவது போன்றவற்றை கங்காணிகளே செய்து வந்தனர். இந்நடவடிக்கைகள் தோட்டப்புறப் பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பெருக்குவதாக அமைந்திருந்தன. இறுதியில் 1938ஆம் ஆண்டு கங்காணி வழிக் குடியேற்றத்திற்குத் தடைவிதிக்கப்பட்டது.

தொகுப்புரை

உலகம் ஏழு கண்டங்களால் ஆனது. அதில் பழங்கண்டமாகத் திகழ்வது குமரிக்கண்டமாகும். இக்குமரிக்கண்டம் கடல்கோளால் அழிந்தது என்று இலக்கியச் சான்றுகள் உரைக்கின்றன. இக்குமரிக்கண்டம் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுள் ஒன்றாக விளங்குகிறது. மலேசியாகும் இக்குமரிக்கண்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும்.

மலாயாவைச் சுற்றி மலைகள் அமைந்துள்ளதால் இதற்கு மலாயா என்று பெயர் அமைந்ததாக வரலாற்றாய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இச்சொல்லின் வேர்ச்சொல் தமிழ்மொழிப் பெயராகும். மலேயா பற்றி பழந்தமிழ் இலக்கியமான பட்டினப்பாலை 'காழகம்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. காழகம் என்பது கடாரம் என்னும் பகுதியாகும். இதனை நச்சினார்க்கினியரும் சான்றளிக்கின்றார். சேந்தன் திவாகரமும் கடாரம் என்று குறிப்பிடுகிறது. முதன்முதலில் மலேயா என அழைத்தவர்கள் போர்த்துகீசியர் ஆவர்.

மலாயாவில் மலாய்க்காரர்கள், சீனர்கள், தமிழர்கள் ஆகியோர் பெரும்பான்மை வாழ்ந்து வருகின்றனர். மலாய்க்காரர்களை பூமிபுத்ராக்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

மலாயாவில் இந்து சமயம், பௌத்த சமயம், இசுலாமிய சமயம் பின்பற்றப்படுகிறது.

மலாயா சொற்களில் பல தமிழ்ச்சொற்கள் கலந்திருப்பதாக ஆய்வு நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே தமிழர்கள் மலாயாவுடன் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததை இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன. பல்லவ மன்னர்களினுடைய கப்பல்கள் கெடா என்ற மலாயா நகத்தைச் சுற்றி வந்ததை வால்டர் எலியட் குறிப்பிடுவதை அறியமுடிகிறது. சோழர்கள் மலாயாவில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்ததை நீலகண்ட சாஸ்த்திரியார், மா.இராசமாணிக்கனார், சதாசிவ பண்டாரத்தார் போன்றோர் சான்றுகளுடன் நிறுவியுள்ளனர். இராசேந்திர சோழன் கடாரம் வரை சென்று படையெடுத்தான் என்று தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவனை அடுத்து வீரராஜேந்திரனும், சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனும் மலாயாவை ஆண்டுள்ளதை கி.பி 1264ல் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்றது.

கி.பி 1400 முதல் கி.பி.1511 வரை மலாயாவைத் தோற்றுவித்த பெருமைக்குரியவனாக பரமேசுவரன் கருதப்படுகிறான்.

மலாயாவில் குடிபெயர்ந்த தமிழர்கள் தொழிற்சாலைகளை அமைத்து அங்கு பெரும் செல்வந்தர்களாக வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். அதன் பின் போர்த்துக்கீசியரும், டச்சுக்காரர்களும் மலாயாவைக் கைப்பற்றி ஆண்டுவந்துள்ளனர்.

மலாயாவைப் போர்த்துக்கீசியர் ஆண்ட பொழுது தமிழ் வணிகர்கள் ஏராளமானோர் மலாயாவில் இருந்ததாகவும், இவர்களை மலாயாச்செட்டி என்று அழைத்தமையையும் வரலாற்றுச் சான்றுகள் கூறுகின்றன.

கி.பி பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு முதல் மலாயாவில் வாழ்ந்த மக்கள் பெரும்பான்மை இசுலாம் மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்களாக இருந்துள்ளனர். இவர்களை மரைக்காயர் என்று அழைக்கும் மரபு இன்றளவும் நீடித்து வருகிறது.

மலாயா என்ற நகரத்தை உருவாக்க தமிழ்நாட்டிலிருந்து பல தமிழ்க்கைதிகள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். இவர்களுக்கு நிரந்தரமாகத் தங்க தனியான இருப்பிடமோ வசதியோ கிடையாது. கங்காணிகளின் கொடுமைக்கு ஆளான மலாயாத் தமிழர்களின் வாழ்வுக்கு மறுமலர்ச்சி ஏற்படும்; விதமாக 1938ல் நிரந்தரமான முடிவு எடுக்கப்பட்டது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. புறப்பொருள் வெண்பா மாலை,
2. புறநா.
3. சுவாமி நித்தியானந்தா, மலாயா சரித்திரம், ப.25
4. பட்டினப்.190-191
5. நச்சினார்க்கினியர் உரை, பத்துப்பாட்டு-பட்டினப்பாலை.191
6. சேந்தன் திவாகரம், ப.276
7. கலிங்கத்துப்பரணி.138
8. மேலது.189
9. Epi.iN;VOL 22.NO.34

10. ஜானகிராமன் மாணிக்கம், மலேசிய இந்தியர்களின் இக்கட்டான நிலை, ப.94
11. மேலது, ப.94
12. மேலது, ப.95
13. இர.ந.வீரப்பன், ப.26
14. குவார்ட்சு வேல்சு, ப.93
15. தாலமி 123
16. பழ.நெடுமாறன், தமிழர் பரவிய நாடுகள், ப.86
17. H.Winstedt, A Cultural History of Malaysia, PP.48-50
18. S.I.I, Ins VolIII, pt.2: No.84, Vol.C.468
19. க.த.திருநாவுக்கரசு, தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் தமிழ்ப்பண்பாடு, பக்.315-316
20. ஷாங்க் சூசன், பெராரா
21. ராஜா முடா
22. சமாத் அகமத், ப.47
23. ஜான் லெய்டன், பக்.44-47
24. மலேசியத் தமிழ்க் கைதிகள் சங்கம், மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம், ப.54
25. மேலது, ப.54
26. மேலது
27. இராஜபாண்டியன், இலட்சியப் பெண், ப.202

28. மேலது
29. தீ.சி.பொன்னுச்சாமி, கோம்பாக் ஆறு, ப.24
30. இணையம்: <https://ta.wikipedia.org/s/2pnp>

இயல் - 2

தோட்டச்சூழல்

மலாயாவை வளங்கொழிக்கும் நாடாக ஆக்கிய பெருமை புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களையே சாரும். அவர்கள் பல்வேறு இன்னல்களுக்கு ஆளான போதிலும் குடும்ப சூழ்நிலை காரணமாக அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு தனக்கிட;ட பணியைச் செவ்வனே செய்து வருகின்றனர். தோட்டச்சூழலில் தமிழ் மக்களுக்கு நேர்ந்த அவலங்கள், மரணங்கள், அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட இருப்பிட வசதிகள், சாதி வேற்றுமைகள், தண்டனைகள், கங்காணிகளின் அடக்குமுறை மற்றும் மலாயாவில் அமைக்கப்பட்டுள்ள பள்ளிகள் பற்றிக் காண்பது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

தோட்டச்சூழல்

தமிழகத்தில் தமிழர்களைக் கூலிகளாகச் சேர்க்கப்பட்டபோது, அவர்களின் ஒப்பந்தப் பத்திரத்தில் 'பணி' என்ற சொல்லுக்கு நேரே, 'தோட்டப்பணி' என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. தோட்டம் என்றால் தமிழர்களின் அகராதியில் மலர்ச்சோலைகளும், தோப்புகளுமே என்று பொருள்படும். அத்தகைய எண்ணத்துடன் தோட்டம் குறித்த கற்பனையோடு, கல்வியறிவற்ற பாமர தமிழர்கள் ஒப்பந்தக் கூலிகளாக மலாயாவுக்குக் கப்பலேறினர். ஒப்பந்தக் கூலிகளாய் வந்திறங்கிய அம்மக்களுக்குத் தோட்டப்புறம் பற்றித் தரப்பட்ட தகவல்களுக்கு நேர்மாறாக வரவேற்றன இங்குள்ள பெருங்காடுகள்.

28. மேலது
29. தீ.சி.பொன்னுச்சாமி, கோம்பாக் ஆறு, ப.24
30. இணையம்: <https://ta.wikipedia.org/s/2pnp>

இயல் – 2

தோட்டச்சூழல்

மலாயாவை வளங்கொழிக்கும் நாடாக ஆக்கிய பெருமை புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களையே சாரும். அவர்கள் பல்வேறு இன்னல்களுக்கு ஆளான போதிலும் குடும்ப சூழ்நிலை காரணமாக அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு தனக்கிட;ட பணியைச் செவ்வனே செய்து வருகின்றனர். தோட்டச்சூழலில் தமிழ் மக்களுக்கு நேர்ந்த அவலங்கள், மரணங்கள், அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட இருப்பிட வசதிகள், சாதி வேற்றுமைகள், தண்டனைகள், கங்காணிகளின் அடக்குமுறை மற்றும் மலாயாவில் அமைக்கப்பட்டுள்ள பள்ளிகள் பற்றிக் காண்பது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

தோட்டச்சூழல்

தமிழகத்தில் தமிழர்களைக் கூலிகளாகச் சேர்க்கப்பட்டபோது, அவர்களின் ஒப்பந்தப் பத்திரத்தில் 'பணி' என்ற சொல்லுக்கு நேரே, 'தோட்டப்பணி' என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. தோட்டம் என்றால் தமிழர்களின் அகராதியில் மலர்ச்சோலைகளும், தோப்புகளுமே என்று பொருள்படும். அத்தகைய எண்ணத்துடன் தோட்டம் குறித்த கற்பனையோடு, கல்வியறிவற்ற பாமர தமிழர்கள் ஒப்பந்தக் கூலிகளாக மலாயாவுக்குக் கப்பலேறினர். ஒப்பந்தக் கூலிகளாய் வந்திறங்கிய அம்மக்களுக்குத் தோட்டப்புறம் பற்றித் தரப்பட்ட தகவல்களுக்கு நேர்மாறாக வரவேற்றன இங்குள்ள பெருங்காடுகள்.

மலாயாவில் ஆயிரம் ஆயிரமாகச் சம்பாதித்துத் திரும்பலாம் என்ற கனவுடன் வந்த தமிழர்களுக்குப் பெருத்த ஏமாற்றம் அளிப்பதாக இருந்தது. ஒப்பந்தத்தை மீற முடியாமல் விழித்தனர் என மாயத்தேவனின் கட்டுரை துல்லியமாகச் சித்தரிக்கிறது. ஒப்பந்த அடிப்படையில் குடும்பங்களோடும் தனித்தும் வந்திறங்கிய அத்தமிழர்கள் கடும் உழைப்பினைத் தந்து தோட்டங்களைச் செம்மையாக்கினர். காடுகளாக விளங்கிய மலையகத்தின் நிலப் பின்னணியையும் தாவரப் பின்னணியையும் (Phylical & Geological Environment) தங்கள் உயிரையும் கொடுத்து மாற்றியமைத்தனர். இவ்வாறாகப் படிப்படியாக மலைப்பகுதிகள் தோட்டங்களாக உருவாகின. இதனை,

'காடுநீக்கி நாடதாக்கிக்

கடுமை யாகவே

பாடு பட்டுப் பால்சுரக்கும்

மண்ணை யாக்கினர்'¹

என்று கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியார் குறிப்பிடுவர்.

மரணங்கள்

தமிழர்கள் குடியேற்றப்பட்ட மலையகத்தினை மரணக் கூடாரம் என வருணிக்கலாம். மலேரியா, காலரா, அம்மை, நிமோனியா, வயிற்றுப்போக்கு போன்ற நோய்களின் தாக்கம் குடிபெயர்ந்த தமிழர்களை வெகுவாகப் பறித்தது. எண்ணற்றவர் இந்நோய்களுக்கு இரையாகினர். பினாங்கு ஆளுநர் பிரான்சிசு லைட் (Francis light) என்பவரே மலேரியாவால் பாதிக்கப்பட்டு இறந்தாரென்றால், சாதாரணக் கொட்டகைகளில் அமைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைச் சூழல் எப்படி இருந்திருக்கும் என்று நம்மால் கற்பனை செய்து கூட பார்க்கவியலாது. நோய், புதிய சூழல் ஆகியவற்றின் பாதிப்பால், இத்தமிழர்கள் தாயகத்திலிருந்து

ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்து பெயர் தெரியாத இடங்களில் எல்லாம் உயிரை இழந்தனர். அவர்கள் வேலை பார்த்த இடம், 'புலி, கரடி, யானை போன்ற காட்டு விலங்குகள், பாம்பு, பூரான், குளவி போன்ற நச்சுப் பிராணிகள், விதவிதமான கொசுக்கள், இரத்தம் குடிக்கும் அட்டைப் பூச்சிகள் இக்காட்டுக்குள் மலிந்து கிடந்தன'² என்று அ.ரெங்கசாமி மலேசியத் தமிழர்களின் வரலாற்று மையம் என்ற தன் ஆய்வுக் கட்டுரையின் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், 'இரப்பர் தோட்டங்களில் தமிழர்கள் பட்ட இன்னல்களும், கொடுமைகளும், அவலங்களும், சொற்களால் விவரிக்க முடியாதவை. காடுகளை அழிக்கும் போது கொடிய விலங்குகளால் தாக்கப்பட்டு இறந்தவர்கள் இரப்பர் காடுகளில் நஞ்சுயிரிகளால் தாக்கப்பட்டவர்கள், மலேரிய காய்ச்சல், கொடிய நோய்கள், மருத்துவ வசதியின்மை முதலிய காரணங்களால் மரணத்தைத் தழுவியவர்கள் என்று கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால் 12 இலக்கம் (இலட்சம்) தமிழர்கள் மலாயாவில் மாண்டு போயிருக்கின்றனர்'³ என்று மலேசியத் தமிழர் வரலாறு குறிப்பிடுகிறது.

மலாயா தமிழர்கள் பட்ட அவலங்களை,

'கரும்புத் தோட்டத்திலே – அவர்

கால்களும் கைகளும் சோர்ந்து விழும்படி

தெய்வமே நினது எண்ணம் இறங்காதோ – அந்த

ஏழைகள் சொரியும் கண்ணீர்

நாட்டை நினைப்பாரோ – எந்த

நாளினிப் போயதைக் காண்பதென்றே – அன்னை

வீட்டை நினைப்பாரோ? அவர்

விம்மி விம்மி விம்மி விம்மியழுங்குரல்

கேட்டிருப்பாய் காற்றே⁴

என்று மகாகவி பாரதியாரும் தன் கவிதை மூலம் எடுத்துரைக்கின்றார்.

மலேசியா வாழ் தமிழ் மக்கள் பட்ட இன்னல்களை உலகிற்கு உணர்த்தும் விதமாக மலேசிய-தமிழக-புதுவை இலக்கிய உறவுப்பயணம் என்ற நூல், 'தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் நிலை பரிதாபமானது. சுகாதாரமற்ற முகாம், கழிப்பிட வசதியின்மை, ஊட்டச்சத்து இல்லாத உணவு, மருந்துகள் அறவே இல்லாமை, கடுமையான தண்டனைகள் போன்றவற்றிற்கு இடையில் தமிழர்கள் போராட வேண்டியிருந்தது'⁵ என்று எடுத்துரைக்கிறது.

தோட்டத்தை உருவாக்கிய அதே வேளையில் பல தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் சாலை – தொடர்வண்டி இரும்புப்பாதை அமைக்கும் பணிகளிலும் ஆறுகளைக் கடக்கப் பாலங்கள் எனக் கட்டுமானப் பணிகளிலும் ஈடுபட்டு நூற்றுக்கணக்கில் உயிரிழந்தனர். மலேசியாவில் குடியுரிமைத் தகுதியுடையோர் நீலநிற அடையாள அட்டை வைத்திருக்க வேண்டும். சுதந்திரத்திற்குப் பின் (1957) அதிகமான தமிழர்கள் குடியுரிமை மறுக்கப்பட்டு நிரந்தர வதிவிட உரிமைக்கான (PR) சிவப்பு நிற அடையாள அட்டை மட்டுமே வைத்திருந்தனர். அதனால் அவர்கள் பட்ட துன்பங்களை,

'கல்லும் முள்ளும் குத்திக் குத்திக்

காலில் வடிந்த ரத்தம் தான்

செல்லும் இடத்தில் செல்லாக் காசு

சிவப்புக் கார்டாய்ச் சிரிக்கிறது!

இரும்புப்பாதை போடும் சமயம்

இருமித் துப்பிய ரத்தம் தான்

செருப்பைப் போலத் தேயும் உனக்குச்

சிவப்புக் கார்டாய்ச் சிரிக்கிறது!

பயங்கர வாதப் போராட்டத்தில்

பையன் சிந்திய ரத்தம் தான்

தயங்க லின்றி உன்னை ஒதுக்கிச்

சிவப்புக் கார்டாய்ச் சிரிக்கிறது!

அன்றைக் கிருந்தே உழைத்துத் தேய்ந்த

அருமைத் தமிழா! நீபெற்ற

நன்றிக் கடனை நினைத்துப் பார்த்தால்

நாயும் பேயும் சிரித்திடுமே!''⁶

என்ற இக்கவிதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

தோட்டங்களில் உற்பத்தி செய்யவும் பொருள்களைத் துறைமுகங்களுக்கு எடுத்துச் செல்ல வசதியாக நாடு முழுவதும் இருந்த தோட்டங்களைத் தொடர் வண்டியின் பாதையினால் இணைக்கும் பணியினைப் பிரிட்டிசார் செய்து வந்தனர். இம்மரண எண்ணிக்கை இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை உயர்ந்து கொண்டே இருந்துள்ளது. நோய்கள் மட்டுமன்றி, உழைப்பிற்கு ஏற்ற ஊதியமின்மை, தாய்நாட்டைப் பிரிந்ததால் ஏற்பட்ட துயரம் போன்றவற்றாலும் மனவுளைச்சலாலும் இறப்பு எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. இதனை, '1700 முதல் 1917 வரையில் ஏழு இலக்கத்துக்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் மரணமடைந்திருக்கிறார்கள். 60 விழுக்காடு முதல் 90 விழுக்காடு வரையிலான தொழிலாளர்கள் அவர்கள் மலாயா கொண்டு வரப்பட்ட ஒரே ஆண்டில் மரணமடைந்திருக்கிறார்கள். தமிழகத்திலிருந்து இங்கு வந்து உழைத்துழைத்து உயிரிழந்த தமிழரின் மரணவாழ்வியலை, 'கொடுக்கின்றி இடிமின்னல் மழையில், தன்னைக் கொத்தகின்ற நச்சரவம், வனவிலங்கு கொட்டுகின்ற மடமைத்தேன், அறியாமைப் பேய் கூடி நின்று கொக்கரிக்க, வெள்ளைக் காக்காக் கட்டளைக்குத்

தாள் பணிந்து கடமையாற்றக் கடும்புலியும் பெருமரமும் சிலரைக் கொல்ல இட்டும் மனம் கலங்காத தமிழர் இங்கே இன்னுயிரை விட்ட வண்ணம் நாட்டைக் கண்டார்' என்று அக்காலக் கவிதை ஒன்று சித்தரிக்கின்றது.

ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேல் தொடர்ந்த மரணத்தின் எண்ணிக்கை தொழிலாளர்களின் மீதான அடக்குமறை, தண்டனைகள், போதிய மருத்துவ வசதிகள் இன்மை போன்ற காரணங்களால் விளைந்தவை. இதனை, 'பெரும்பாலான தோட்டங்களில் மையமான ஓரிடத்தில் மட்டுமே மருத்துவமனை அமைக்கப்பட்டது. ஆனால் மருத்துவர் இல்லை. தகுதியில்லாத மருந்தகப் பணியாளரே பார்த்து வந்தார். எல்லாவற்றுக்கும் ஒரே மருந்தான கொய்னாவை நோயாளிக்குக் கொடுப்பார். கொய்னா குடித்தவர் சிலர் மாண்டனர். இதனை, 'இறப்பு சதவிகிதம் அதிகரித்தாலும் வேலைக்கு ஆள்கள் கிடைப்பது கடினமானாலும், வெள்ளைக்கார முதலாளிகள் எங்களை வரிசையாக நிற்க வைத்து வாயைத் திறக்கச் சொல்லி வலுக்கட்டாயமாகக் குயினி பவுடரைக் கொட்டினார்கள்'⁷ என்று ஜானகிராமன் மாணிக்கம் குறிப்பிடுகிறார்.

மலாயா நாட்டின் உருவாக்கத்திற்கும், அங்குத் தோட்டங்கள், சாலைகள், தொடர்வண்டி இரும்புப் பாதைகள், பாலங்கள் துறைமுகங்கள் ஆகியவற்றை நிர்மாணிப்பதற்காகப் பல்லாயிரக்கணக்கில் உயிரிழந்த தமிழர்கள் பற்றிய செய்திகள் பிரிட்டிசாரின் பழங்கால ஆவணங்களிலேயே மக்கி மறைந்துவிட்டன. 'இந்தத் தொழிலாளர்கள் அனைவரும் முறையாகப் பெயர்கள் பதிந்து கொண்டு வரப்பட்டனர். இருப்பினும் போர் முடியும் தறுவாயில் ஜப்பானியர் பல முக்கிய ஆவணங்களை அழித்துவிட்டனர். ஆகவே தமிழர்கள் உட்பட ஆசியத் தொழிலாளர்கள் பற்றிய உண்மையான எண்ணிக்கை கிடைக்காமற் போய்விட்டது'⁸ என்று மலேயா தமிழ்

எழுத்தாளர் சங்கமும், 'மலேயாவில் காடுகளை அழித்த ரப்பர் தோட்டங்களை உருவாக்கும்போது பாம்புக்கடி, மலேரியா கொசுக்களின் தாக்குதல், காலரா நோய், இரத்தபேதி இன்னும் பல்வேறு கடுமையான நோய்களாலும் இன்னும் போதிய உணவுப் பற்றாக்குறை அதிகபட்ச வேலை காரணமாகவும் ஒரு மில்லியனுக்கும் மேற்பட்ட இந்தியர்கள் இறந்துவிட்டனர்'⁹ என்று ஜானகிராமன் மாணிக்கமும் குறிப்பிடுகிறார்.

இலயன் குடியிருப்புகள்

காடுகள் சூழ்ந்திருந்தத் தோட்டப்புறங்களில் தொழிலாளர்கள் வசிக்கும் குடியிருப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. தகரக் கொட்டகைகளிலும், ஓலைக் குடிசைகளிலும் அமைந்திருந்த இக்குடியிருப்புகள் 'இலயன்' என அழைக்கப்பட்டன. மனித நாகரிகத்துக்குச் சிறிதும் தொடர்பில்லாத வகையில் அமைக்கப்பட்டிருந்த இக்குடியிருப்புகளில் தொழிலாளர்கள் கால்நடைகளைப் போல் அடைக்கப்பட்டனர். இதனை,

'தேயிலைத் தோட்டம் வந்து

தேய்கிற தமிழன் தூக்கப்

பாயிலை, பசியைத் தாக்கப்

பழகியவன் போல் ஆனான்'¹⁰

எனும் பாடல் வரிகள் தமிழன்தன் அடிமை வாழிவினைச் சித்தரிக்கின்றன. காடுகளின் நடுவில் அமைக்கப்பட்டதால், நச்சுப் பூச்சிகளின் தாக்குதலுக்கு ஆளாகித் தொழிலாளர்கள் மற்றும் குழந்தைகள் இறப்பது மிகச் சாதாரணமாக நடைபெற்றது. வெளியுலக மனிதர்கள் யாரும் எளிதில் உட்புக முடியாதவாறும், தொழிலாளர்கள் எவரும் வெளியே செல்ல இயலாதவாறும் தோட்டத்தின்

மையப்பகுதியில் இக்குடியிருப்புகள் மிகத் திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்டு இருந்தன. அத்துடன் அவை முழுநேரக் கண்காணிப்புக்கம் உட்படுத்தப்பட்டிருந்தன.

'1900 ஆண்டுகளில் பன்றிக் கொட்டகைகள் போலிருந்த இந்த இலயங்கள் 1930க்குப் பின்பே ஓரளவு மனிதத்தன்மை மிக்க குடியிருப்புகளாக மாறத்தொடங்கின. இலயங்களைச் சுற்றிலும் புதர்களும் நீர்க்குமிழிகளும் நிரம்பி, கொசுக்களின் சுவர்க்கமான வாய்க்கால் வசதிகள் இல்லாத இந்த வீடுகளில் சுகாதாரக் கேடுகளுக்குப் பஞ்சமில்லை. இக்குடியிருப்புகளைத் தோட்ட நிரிவாகம் அவ்வளவாகக் கண்டுகொள்வதில்லை. உலகிற்கே நாகரிகத்தையும் சுகாதாரத்தையும் கற்றுக் கொடுத்ததாகக் கூறிக்கொள்ளும் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம் இந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காக அமைத்துக் கொடுத்த வாழ்க்கை வசதிகள் இதுதாம்'¹¹ என்று தோட்டத்தின் அவலச் சூழலை 'இது எங்கள் சுவடு' என்ற நூல் விவரிக்கிறது.

தென்னிந்தியாவில் கொண்டு வரப்படும் தொழிலாளர்கள் அனைவருமே தோட்டங்களில் உள்ள இலயன் குடியிருப்புகளில் முடக்கப்பட்டார்கள். 'இத்தொழிலாளர்கள் தீவாந்திர தண்டனைக் கைதிகள் அல்லர், இவர்கள் விரும்பிய இடத்திற்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஆனால் அவ்வாறு அனுமதிக்கப்பட்ட இடம் தோட்டத்திலிருந்த ஓர் இலயன் குடியிருப்பிலிருந்து மற்றொரு இலயன் குடியிருப்புக்குத்தான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது'¹² என நீலகண்ட சாத்தியாரின் நூல் (1938) சுட்டிக்காட்டுகிறது. இருள் விலகாத விடியற்காலைப் பொழுதில் தோட்டங்களுக்குப் புறப்படும் தொழிலாளர்கள், களைப்புடன் இரவு வந்து ஓய்வெடுக்கும் குடியிருப்புகள் சுகாதாரமற்றவை. மேலும் அடிப்படை வசதிகளுமற்று விளங்கின. இந்தச் செய்தி இந்தியாவிற்குப் பிற்காலத்தில் எட்டியபோது, இந்தியத் தேசிய அரசியல் தலைவர்களிடமிருந்து கடும்

எதிர்ப்புகள் உருவாகின. இது குறித்து ஆராய்வதற்காக அரசாங்கத்தினால் விசாரணைக் குழுவும் அமைக்கப்பட்டது. இதனால் 1930ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் நிலைமை சீரடையத் தொடங்கியது.

தமிழர்களும் பிற இந்தியர்களும்

கல்வியறிவில்லாத் தமிழர், தெலுங்கர் ஆகியோரைத் தோட்டங்களில் குடியமர்த்துதில் முனைப்புக் காட்டிய பிரிட்டிசாரின் நிர்வாகம், படித்த இந்தியர்களை நகர்ப்புறங்களில் பணியமர்த்துவதில் அக்கறை செலுத்தியது. இதனால் 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் மலாயா முழுவதும் இந்தியத் தன்மையோடு காட்சியளித்தது. ஆனால் தோட்டப்புறங்களில் வசித்த தமிழர்களுக்கும் நகர்ப்புறத் தமிழர்களுக்கும் இடையில் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. ஒரே இனத்தையும், நாட்டையும் சேர்ந்தவர்கள், மலாயாவின் வெவ்வேறுக் களங்களில் திணிக்கப்பட்டு இருந்தனர். நகர்ப்புறத் தமிழர்கள் வணிகர்களாகவும் அரசாங்கப் பணியாளர்களாகவும் உயர்ந்த வாழ்க்கை நிலையைப் பெற்றிருந்தனர்.

தோட்டப்புறத் தமிழர்களுக்குச் சிறந்த வாழ்க்கையைப் பெறுவதென்பது ஈடேறாத கனவாகவே இருந்தது. அவர்கள் தங்களின் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகப் போராடுபவர்களாக இருந்தனர். இவர்களைத் தவிர, ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் சாலைப் பணிகளிலும், தொடர்வண்டி இரும்புப்பாதை அமைக்கும் பணிகளிலும் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருந்தனர்.

பிற இந்திய இனத்தவர்கள்

மலையாளிகள் - தோட்டங்களில் கிராணி (அலுவலர்) வேலையிலும் தமிழ் முசுலிம்கள் - வாணிபம் செய்வதிலும்

மலபார் முசுலிம்கள் - வாணிபம் செய்வதிலும்

செட்டியார்கள் - வட்டிக்கடை நடத்தி வணிகம் செய்வதிலும்

வட இந்தியர்கள் - காவல் துறையிலும், காவல் வேலை செய்திலும், சொந்த வியாபாரம் செய்வதிலும் போன்ற பல பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் இந்தியர்கள் என்ற போதிலும், அவர்களால் ஒரே குடையின் கீழ் திரளக் கூடிய சூழல் அங்குக் காணப்படவில்லை. இவர்கள் ஒன்று சேருவதைப் பிரிட்டிசாரும் விரும்பவில்லை.

சாதிப் பூசல்கள்

வறுமைப் பஞ்சத்தில் இருந்து மீள்வதற்காக மலாயா சென்ற தமிழர்களில் பெரும்பாலோர் அடிப்படைக் கல்வி பெறாதவர்கள். வேற்று நாட்டில் அடிமைகளைப் போன்று சிறைபட்டுக் கிடந்தாலும், பிற்போக்கான சாதியக் கொள்கைகளை மட்டும் அவர்களில் பலரால் கைவிட இயலவில்லை.

தங்களை நேரடியாகப் பாதிக்கும் சாதியை விடாமல் பிடித்துக்கொண்டவர்களால் மலையகத் தமிழரின் வாழ்வியலில் பல சமூகச் சிக்கல்கள் தோன்றின. தோட்ட நிர்வாகமும் தமிழர்களுக்கு இடையிலான இத்தகைய பிளவுகளைத் தக்கவாறு பயன்படுத்திக் கொண்டன. அவர்களுக்கு,

சாதி அடிப்படையில் வீடுகள், சாலைகள்

சாதி அடிப்படையில் கங்காணிகள், வேலைக்கிடங்கள்

சாதி அடிப்படையில் ஆலயங்கள், திருவிழாக்கள்

சாதி அடிப்படையில் ஆயக் கொட்டகைகள்

சாதி அடிப்படையில் சுடுகாடுகள்

எனத் தோட்ட நிர்வாகம் சாதியின் பெயரால் ஒரே இன மக்களைப் பல்வேறு கூறுகளாகப் பிரித்து வைத்தது.

ஒரே இடத்தில் குறிப்பிட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் குவிந்திருப்பதில் இருக்கும் ஆபத்துகளையும் பிரிட்டிசு நிர்வாகம் அறிந்து வைத்திருந்தது. அதன் காரணமாகவே அவர்களுக்கிடையில் காணப்படும் சாதிய உணர்வுகளை அணைத்து விடாமல் காப்பதில் பிரிட்டிசு நிர்வாகம் மிகுந்த கவனம் செலுத்தியது.

விசாரணைக் குழுவின் அறிக்கை

1901ஆம் ஆண்டில் நியமிக்கப்பட்ட விசாரணைக் குழுவின் அறிக்கையில் உள்ள கருத்துகள் இச்செய்தியை உறுதிபடுத்துகின்றன. தோட்டப்புறத் தொழிலாளர்களுக்குள் உள்ள மேல்சாதி, கீழ்ச்சாதியார் ஆகிய இருவரும் ஒன்றாக இணைந்து வாழ வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கக்கூடாது. சாதிகளில் உள்ள பிரிவுகளுக்கேற்பத் தனிக்குடியிருப்புகளை அமைத்துத் தர வேண்டியது, தோட்டப்புற முதலாளியின் கடமையாகும்' என அந்த அறிக்கை பரிந்துரைத்தது. ஆனால் தோட்டப்புறத் தமிழர் வாழ்வில் ஏற்பட்ட தொடர்ச்சியான மாற்றங்களும், தாக்கங்களும், சாதியின் தீவிரத்தைக் காலப் போக்கில் வலுவிழக்கச் செய்தன. தமிழகத்தில் பரவத் தொடங்கிய சுயமரியாதை இயக்கத்தின் வளர்ச்சி, கடல்கடந்து தோட்டப்புறங்களிலும் ஊடுருவிய போது சாதி உணர்வுகள் மங்கத் தொடங்கின. மேலும் தமிழர்கள் கருத்தளவில் தங்களை மலாயாவின் குடிமக்களாக உணரத் தொடங்கிய போது அந்த எண்ணங்கள் மேலும் வலுவிழந்தன.

தோட்டப்புறப் பணி (1915)

தோட்டப்புற நிர்வாகத்துக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலான உறவுமுறை வித்தியாசமானது. எவ்வித முன் அறிமுகம் இல்லாத நாட்டின் மலைப்பகுதிக்கு வந்த தொழிலாளர்கள் தங்களின் மேலிருந்த அதிகாரிகளையே பெரிதும் சாரந்து வாழ நேரிட்டது. தொழிற்சங்கங்கள் உருவாக்கப்படும் காலம் வரை இந்நிலை நீடித்தது. தங்கள் வெள்ளைக்கார முதலாளிகளைச் சார்ந்து இயங்கி வந்த

தமிழர்களைப் பற்றி ரவீந்திரா கே.ஐயின், 'தோட்ட நிர்வாகத்தில், தலைமைப் பொறுப்பிலிருந்த மேலாளரும், அவரின் மூன்று உதவிப் பொறுப்பாளர்களும் ஐரோப்பிய இனத்தைச் சேர்ந்த வெள்ளையர்களாக மட்டுமே இருந்தனர். அவர்களில் மேலாளரை 'பெரியதுரை' என்றும், துணை மேலாளர்களை 'சின்னதுரை' என்றும் தொழிலாளர்கள் அழைத்தனர்'¹³ என தன் ஆய்வு நூலில் மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தோட்டப்புறத்தின் சட்டதிட்டங்களை வகுப்பது முதல் தொழிலாளர்கள் குறித்த அனைத்து முடிவுகளையும் தீர்மானிப்பவர்களாகவும் இத்துரைமார்கள் திகழ்ந்தனர். இவர்களின் ஆணைகளை நடைமுறைப்படுத்தும் அதிகாரம் கிராணிமார்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. தொழிலாளர்களின் ஒவ்வொரு அசைவையும் கண்காணித்து, அத்தகவலைத் தோட்ட நிர்வாத்திற்குத் தெரிவிப்பது கங்காணிகளின் தலையாயப் பணியாகும்.

தொழிலாளர்களின் அன்றாடப் பணிகள்

இருள் அகலாத விடியலில் தொடங்கும் இவர்களின் பணி இரவு வரை நீண்டது. ஒவ்வொரு நாளின் தொடக்கமும், வருகைப் பதிவேட்டில் தொழிலாளர்கள் தங்களின் பெயரைப் பதிவு செய்வதிலிருந்து தொடங்கின. இதைப் 'பிரட்டு' (Parade) எனப் பேச்சு வழக்கில் தொழிலாளர்கள் குறிப்பிட்டனர். அதிகாலை ஐந்து மணிக்குத் தோட்டப்புறத்தில் இருந்து அழைப்பு மணி ஒலித்துவுடன், உடனடியாகத் தொழிலாளர்கள் பிரட்டுக்களத்தில் (Parade office) ஒன்றாகக் கூடுவர். இதனை மலாயா எழுத்தாளர் மெ.அறிவானந்தன், டாண் - டாண் என்ற சம்மட்டி அடி (மணியொலி) விழுந்து தொழிலாளர்கள் அலறி அடிதர்த்துக்கொண்டு ஓடுவார்கள். அதிகாரி பெயர்ப் பட்டியலை வைத்துக்கொண்டு கோபப் பார்வையுடன் நின்று கொண்டிருப்பார். பெயர் கூப்பிடும்போது உடனே குரல்

கொடுக்காதவர்கள் ஏச்சுகள் பெறுவர். 'பிரட்டுக்குத் தாமதமாக வருபவர்களுக்கு 'நாயே, பேயே என்ற ஏச்சுடன் சாதிப் பெயரைச் சொல்லி திட்டும் முறையும் அன்றாட வாடிக்கையாக இருக்கும். துடிட்டப்படும் தொழிலாளிக்குத் தன்மானம் பாதிக்கப்பட்டு இரத்தம் நெஞ்சில் கொப்பளித்து மண்டை வரை பாய்ந்து 'கால தேச வர்த்தமானம் கருதி மீண்டும் வயிற்றில் வடிந்து சீரணமாகிவிடும் என்று தமது நூலில் கூறுகிறார். இந்நிலையிலேயே தொழிலாளர்களின் வாழ்வு தோட்டங்களில் அமைந்திருந்தது. வெள;வேறு பணிகளின் அடிப்படையில் தொழிலாளர்களையும் தோட்ட நிர்வாகம் பிரித்து வேலைகளை வாங்கியது. இதனை, 'இந்திய தொழிலாளர்களிடமிருந்து உழைப்பு மட்டுமே பெறப்பட்டது. எவ்வித அடிப்படை வசதியும் செய்து தரப்படவில்லை'¹⁴ என்று ஜானகிராமன் கூறுவர்.

பால்மரம் சீவுபவர் (Tappes), களைபறிப்பவர் (Weedes) நோய்வாய்ப்பட்டத் தொழிலாளர்கள் என அவர்கள் பல பணிகளைச் செய்தனர். நோய்வாய்ப்பட்டவர்களைத் தோட்டப்புறங்களில் குழிகள் அமைத்தல், கால்வாய் வெட்டுதல் போன்ற பணிகளுக்கு அனுப்பினர். சில வேளைகளில் பால் மரம் வெட்டும் பணி நின்று போய் விடும். அதனால் அவர்கள் பெரும் வேதனைக்குள்ளாவார்கள். இதனை, தி.ரா.சுப்பிரமணிய ஐயர் தன் கவிதை ஒன்றில்,

'போய்வாரேன் பால்மரமே போய்வாரேன் பால்மரமே!

**பவுனுக்கும் பவுன்விலையாய் பாலுவித்த காலம்போச்சே
புளிவிலைக்கும் தோற்றுப் போச்சே பாலுவெட்டும் நிறுத்தலாச்சே**

யார்செய்த மோசம் பாராய் எவரிட்ட சாபம் கூறாய்!

உன்னை நம்பி வாழ்ந்தவர்கள் எத்தனை பேர்களுண்டு

அத்தனை பேர்களும் அழுதுகொண்டு போறாரே

உயிரளவும் மறக்கமாட்டேன் ஊருக்குப் போய்வந்தேன்'¹⁵

என்று குறிப்பிடுவர்.

தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் கூடத் தங்கள் பெற்றோருக்கு உதவிகள் செய்தனர். தோட்டப்புறங்களில் பள்ளிகள் உருவாக்கப்படாத காலத்தில், பெண்கள் தினமும் தங்கள் குழந்தைகளுடன் பணிக்கு வந்தனர். இக்குழந்தைகள் இரப்பர் விதைகளைச் சேகரித்தனர். வெயிலில் பெண்கள் மேற்கொண்ட களைபறித்தல் மற்றும் துப்புரவுப் பணிகள் மிகக் கடுமையானவை. இதனை, 'கருப்பு - பச்சை சாயமிட்ட குடிசைகள், விளக்கு வசதியில்லாமல் இகந்த இருண்ட வாழ்க்கை, குடிக்க குடிநீர் இல்லாமை, நாய்கள் கூட பயன்படுத்தத் தயங்கும் மலக்கூடம் இது போன்ற வாழ்க்கையால், உடல் வளர்ச்சி தடைப்பட்டதோடு மன வளர்ச்சியையும் கட்டுப்படுத்தப் பலவிதச் சூழ்ச்சிகளும் நடந்துள்ளன'¹⁶ என்று ஜானகிராமன் மாணிக்கம் குறிப்பிடுவர்.

உலகச் சந்தையில் இரப்பர் விலை அதிக உயர்வினை எட்டியபோதும் கூட, தொழிலாளர்களுக்கு எந்த ஊதிய உயர்வும் அளிக்கப்படவில்லை. ஆனால் விலை வீழ்ச்சி அடைந்த போதே தொழிலாளர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டனர். முதலாம் உலகப்போர் ஓய்ந்து, அரசியல் மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட பின், அதாவது 1930க்குப் பின்பெ நிலைமைகள் சற்று மேம்பட்டன.

தொழிலாளர்களின் ஊதியத்தில் கங்காணிகள் செய்த கொடுமைகளால் அவர்களின் சொற்பக்கூலி மேலும் குறைந்தது. பல தோட்ட நிர்வாகிகள் தொழிலாளர்களின் ஊதியத்தினை ஒட்டுமொத்தமாகக் கங்காணியிடம் ஒப்படைத்தன. இதனால் அக்கூலியிலிருந்து கடன்கள் எல்லாம் கழிக்கப்பட்டு மீதிப்பணமே கங்காணியினால் தொழிலாளர்களுக்குத் தரப்பட்டன.

'கரடு முரடு சைக்கிளிலே

கங்காணி வந்திட்டான் கோயிந்தம்மா

கங்காணி வந்திட்டான்

எடுத்து வந்த காண்டா வாளி

எங்கடி வச்சே கோயிந்தம்மா

எங்கடி வச்சே?

ரெண்டா நம்பர் மேட்டுமேலே

இங்கே தான் வச்சேன் மாமா'¹⁷

என கங்காணி வரும் துன்ப நிகழ்வை இத்துன்பத்தை இந்நாட்டுப்புறப்பாடல் மிக நேர்த்தியாக வெளிப்படுத்துகிறது.

உலகச் சந்தையில் இரப்பருக்கு அதிக விலையுயர்வு ஏற்பட்டிருந்த காலத்திலும், தோட்ட நிர்வாகங்கள் குற்றான அதே ஊதியத்தினையே அளித்த வந்தன. இவற்றைத் தொழிலாளர்கள் துணிவுடன் கேள்விக்குள்ளாக்கினர்.

தொழிலாளர்களுக்குள்ளேயே இந்த ஊதியக் கட்டமைப்பு முறை முரண்பாடுகளையும், பாகுபாடுகளையும் ஏற்படுத்தின. ஆண் பெண் இருபாலரின் உழைப்பு அளவு சமமாக இருந்த போதிலும், ஊதியத்தில் இருவருக்கும் இடையே ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருந்தன. இதனைக் கீழ்க்காணும் ஊதிய முரண்பாடுகள் மிகத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

ஆண்டு	மாநிலம்	ஆண்	பெண்
1924	சிலாங்கூர்	35காசு	27காசு
1925	சிலாங்கூர்	40காசு	30காசு
1926	வெல்லெசுலி	50காசு	40காசு

1927	பகாங்	58காசு	46காசு
1929	கிளந்தான்	58காசு	46காசு
1930	வெல்லெசுலி	40காசு	32காசு
1930	கிளந்தான்	47காசு	27காசு

அடக்குமுறைகள்

உலகில் அடிமைகளாகத் துன்பப்பட்ட இனங்கள் எதிர்கொண்ட வன்முறைகளை வரலாறு தெளிவாகப் படம்பிடித்து வைத்துள்ளது. கறுப்பின மக்களைப் போன்றே வதைக்கப்பட்ட தமிழர்களின் வாழ்வியலின் துன்பங்களும் ஆங்காங்கே நுட்பமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. பழக்கப்பட்டிராத தட்பவெப்பம், பணி ஆகியவற்றால் சோர்வற்றிருந்த அந்த அப்பாவித் தொழிலாளர்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட அடக்குமுறைகளும், கொடுமைகளும் அளவற்றன. ஆண்களும் பெண்களுமாக எதிர்கொண்ட அந்த வன்முறைகள், ஆவணங்களிலும் இலக்கியங்களிலும் கொட்டிக் கிடக்கின்றன.

தொழிலாளர்களை முழுமையாக உறிஞ்சுதில் கவனம் செலுத்திய நிர்வாகங்கள் அவர்களின் உரிமைகள் குறித்து எவ்வித அக்கறையும் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அரசாங்கத்தினால் அமைக்கப்பட்ட விசாரணைக் குழுக்களின் அறிக்கை மற்றும் இந்தியத் தேசியத் தலைவர்களின் அரசியல் பூர்வமான கண்டனங்கள் ஆகியவற்றின் காரணமாகவே சிற்சில உரிமைகள் அவர்களுக்கு எட்டின.

வசைச் சொற்கள்

தொழிலாளர்களைப் பொதுவாகக் 'கூலி' என்ற சொல்லால் குறிப்பிட்டு அழைக்கப்படுவதையே தோட்ட மேலாளர்கள் வழக்கமாகவே கொண்டிருந்தனர். பிரிட்டிசு மலாயா குறித்த

வெளிவந்த பெரும்பாலான நூல்களில் தொழிலாளர்களைத் 'தமிழ்க்கூலிகள்' என்ற பதத்தினைக் கொண்டே சுட்டியுள்ளன. அத்தொழிலாளர்களை அழைக்கும் போது 'கழுதை' என்ற சொல்லால் அழைப்பது தோட்டப்புறங்களில் இயல்பான வழக்கமாக இருந்தது. தொழிலாளர்களை நாய்கள் எனத் தரக்குறைவாக ஏசுவதையும் சாதிப் பெயரைக் குறிப்பிட்டு வசை பொழிவதும் தோட்டங்களில் அன்றாடம் நடைபெறும் நிகழ்ச்சியாகும்.

தண்டனைகள்

பணியில் தவறு செய்யும் தொழிலாளர்களைச் சவுக்குக் கம்பால் அடிப்பது தோட்டங்களில் மிகச் சாதாரணமாக நிகழும் செயலாகும். இதனை நாட்டுப்புறப்பாடலான,

'கண்ணவிவான் வெள்ளைக்காரன்

கருத்தழிவான் வெள்ளைக்காரன்

சவுக்காலே அடிக்கிறானே

சாரட்டு வண்டிக்காரன்

கப்பலுடும் வெள்ளைக்காரன்

கணக்கெழுதும் வெள்ளைக்காரன்

கூலிக்கு காசு தந்து

குடிகெடுக்கும் வெள்ளைக்காரன்'¹⁸

என வசையாகப் பொழிந்து நிற்கிறது.

கங்காணிகளின் கொடுமைகள்

கொடிய நடைமுறைகளைக் கொண்டு விளங்கியதாலேயே ஒப்பந்தக் கூலி முறைக்கு உலகளவில் பரவலாகக் கண்டனங்களும் எதிர்ப்பும் உருவாகின. இத்திட்டத்துக்க மாற்றாகக் கங்காணி முறைக் குடியேற்றம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போது நிலைமைகள் சீரடையும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டன. ஆனால் அடக்குமுறை மற்றும்

தண்டனைகளின் வடிவம் மாறியதே தவிர, சிக்கல்கள் முழுமையாகத் தீரவில்லை. கங்காணிகளின் வாக்குறுதிகளை நம்பி இலக்கக்கணக்கில் தொழிலாளர்கள் இரப்பர் தோட்டங்களில் குடியேற்றப்பட்டனர். மலையகத்தில் வந்திறங்கிய பின்னர்தான் பொய்யான வாக்குறுதியின் நிலையினை உணர்ந்தனர். தங்களின் உழைப்பினைக் கசக்கிப் பிழிந்த ஆங்கிலேயர்களைக் காட்டிலும், பொய்யான உறுதிமொழிகளைக் கூறியழைத்து வந்த கங்காணி மீதான தொழிலாளர்களின் கோபமும், ஆவேசமும் பாடலாக வெளிப்பட்டன.

'கங்காணின்ன கங்காணி கறுப்புச்சட்டைக் கங்காணி
சஞ்சியிலே கூட்டிவந்து சாகடிக்கும் கங்காணி
சீனிக்குக் காக்காய் ஓட்டிச்சீராக, வாழ்வான்னு
சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசி சீரழிக்கும் கங்காணி
ஆவடியில் கெடமடக்கி அஞ்சடியில் நிக்கவெச்சி
பென்னாங்குச் சீமையிலே பெரட்டுக்களம் போட்டவனாம்!
கருவாட்டைச் சுட்டுக்கின்னு கஞ்சித்தண்ணி குடிச்சிகினு
காசுபணம் சேக்கலான்னு கையடிச்சுக் கூட்டிவந்தான்'

என வரும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

தொழிலாளர்களைக் கட்டிக் காப்பாற்றும் பொறுப்பினை ஒட்டுமொத்தமாகக் கங்காணிகளிடம் நிர்வாகத்தினர் ஒப்படைத்திருந்தனர். இதனால் கங்காணிகளிடம் அதிகார எல்லை என்பது முடிவற்றதாக விளங்கின. இதனை, 'பெண்களின் கற்பு கங்காணிகளால் சூறையாக்கப்பட்டது. இளம் பெண்களின் கற்பை முதலாளிகள், கங்காணிமார்கள் சூறையாடுவது, வேலையை விட்டு நீக்குவது, சம்பளத்தைக் குறைப்பது போன்ற அக்கிரமங்களையும் இக்கங்காணிமார்கள் செய்தனர். அவர்கள் செய்த மோசநாசம் சகிக்க

முடியாது' என மலேசிய இந்திய காங்கிரசு இயக்கத்தின் 20ஆவது ஆண்டுமலரில் இக்குறிப்பு காணப்படுகிறது.

'கொண்டைப் பிரம்பெடுத்துக்

கூலியானை முன்னேவிட்டு

அண்டையிலே நிற்கிறாராம்

அருமையுள்ள கங்காணி'

என்று தோட்டப்புறப் பாட்டாளிகளை அந்நாளைய பாடல்கள் பதிவு செய்து வைத்தள்ளன. தொழிலாளர்களை அடக்கி வைப்பதற்குச் சாதியைக் கங்காணிகள் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.

நிர்வாகம், கங்காணி, கிராணி ஆகியோர்களுக்கு எதிராகச் செயல்படும் தொழிலாளர்கள் கொல்லப்பட்டு அனாதைப் பிணங்களாக வீசப்படும் கொடுமைகளும் அவ்வப்போது நிகழ்வதுண்டு. கங்காணிகளின் அடக்குமுறை குறித்துத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் பரவலான அதிருப்தியும் எதிர்ப்பும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என இந்தியக் குடியேற்றத்துறையின் ஆண்டறிக்கை 1911 (Indian Immigration Department Annual Report - 1911) அரசாங்கத்திற்குத் தனது எச்சரிக்கையை விடுத்தது.

கள்ளுக்கடைத் தமிழர்

தோட்டங்களை விட்டுத் தொழிலாளர்கள் வெளியே செல்வதைத் தடை செய்திருந்த நிர்வாகங்கள், அவர்களை அங்கேயே முடக்கி வைத்திருப்பதற்காகக் கள்ளுக்கடைகளைத் திறந்தன. இரவு வேளைகளில் கள் அருந்தி விட்டு, சாலையோரத்தில் விழுந்து கிடக்கும் தமிழர்கள் அதிக அளவில் இருந்தனர் என 'The Times' (1932) இதழின் செய்திகள் கூறுகின்றன. ஆனால் தொழிலாளர்களைக் கள் அருந்த

வைப்பதில் தோட்ட நிர்வாகங்களும் அரசாங்கமும் அதிக கவனம் செலுத்தின. ஏனென்றால் அரசாங்கத்திற்கு இதன்மூலம் இலாபம் பேரளவில் குவிந்தது. கள் விற்பனை வரி மூலமாக மட்டும் ஆண்டொன்றுக்கு நாற்பது விழுக்காடு வரை அரசாங்கத்துக்கு வரி கிடைத்தது. 1935 ஆம் ஆண்டு மட்டும் அரசாங்கம் 5,204,295 மலாயா பணத்தினை வருவாயாகப் பெற்றது.

கள் அருந்தும் பழக்கத்தினால் பல பிரச்சனைகள் உருவெடுத்தன. ஒப்பந்தக் கூலி மற்றும் கங்காணி வழிக் குடியேற்றத்தின் மூலம் வந்தத் தொழிலாளர்கள் பெற்ற கடனைத் திரும்ப அடைப்பதிலும், தாயகம் திரும்புவதிலும் பெரும் சிக்கல் ஏற்பட்டத. இதனால் கடனை அடைப்பதற்காக மலையகத்திலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கும் நிலையும் உருவாகியது.

தோட்டப்புறத் தமிழ்ப்பள்ளிகள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் பெருமளவில் குடியேறியபோது, மலாய் இன மக்களின் இசுலாமிய சமயப் பள்ளிகளும், சீன அரசின் ஆதரவிலான சீன மொழிப் பள்ளிகளும் மட்டுமே மலாயாவில் செயல்பட்டு வந்தன. தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் தோட்டப் புறங்களில் சிறிய அளவிலான பணிகளைச் செய்து வந்தனர். தோட்ட நிர்வாகங்கள் அப்பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி அளிப்பது குறித்து தயக்கம் காட்டின.

பொதுவாகத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி அளிப்பதைவிட அக்குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கொள்வதற்காக ஆயாக்களை நியமிப்பதிலேயே ஆங்கிலேய அரசு முனைப்புக் காட்டியது. தோட்டங்களுக்குச் செல்லும் தாய்மார்கள் தங்களின் பிள்ளைகளை நிர்வாகத்தால் பணியமர்த்தப்பட்ட ஆயாவின் பொறுப்பில் விட்டுச் செல்வர். இவை 'ஆயாக்கொட்டகை' எனப்பட்டன. பின்னர் சமயப் பரப்புரை செய்ய வந்த கிறித்துவப்

பாதிரியார்களும் தனிநபர்களும், தொழிலாளர்களின் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி அளிக்க விரும்பித் தோட்டப்புறங்களில் தமிழ்ப் பள்ளிகளை நிறுவினர். அவ்வகையில் 1816இல் அட்சிகசு என்னும் பாதிரியாரால் பினாங்கில் முதன்முதலாக இலவசப் பள்ளி ஒன்று தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அதில் ஒரு பிரிவாகத் தமிழ்ப் பள்ளி செயல்பட்டது. இதன் தொடர்ச்சியாகக் கிறித்துவ சமய இயக்கங்களின் ஆதரவிலான பல பள்ளிகள் ஆங்காங்கே தொடங்கப்பட்டன. 1870ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் புரொவின்சு வெல்லெசுலி, நெகிரி செம்பிலான், வடசோகூர் ஆகிய மாநிலங்களில் 1900ஆம் ஆண்டு தமிழ்ப்பள்ளிகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன.

சீனப் பள்ளிகளுக்கு எந்த உதவியும் கிடைக்கவில்லை. மாறாக, அப்பள்ளிகள் தோட்ட முதலாளிகள் மற்றும் ஆங்கிலேய அரசின் உதவியை நாடவேண்டியிருந்தது. ஆங்கிலேய அரசின் கல்வி மானியமும் கூட அனைத்துப் பள்ளிகளுக்கம் கிடைக்கவில்லை. சிலாங்கூர் மாநிலக் கல்வித்துறைப் பொறுப்பாளராக இருந்த திரேச்சர் (W.H Treacges) மலாய்ப் பள்ளிகளுக்கு மட்டுமே மானியம் வழங்கப்படும்; எனவும் பிற இனத்தவர்களின் தாய்மொழிக் கல்விக்கு அரசாங்கம் பொறுப்பேற்காது எனவும் அறிவித்தார். இதனால் பல தமிழ்ப்பள்ளிகள் மூடப்படும் நிலையை எட்டின.

1905ஆம் ஆண்டில் உலகச் சந்தையில் இரப்பர் விலை ஏற்றங்கண்டதால், அதற்கான தேவை அதிகரித்தது. இதனால் மேன்மேலும் தொழிலாளர்களைக் குடியேற்றம் செய்ய வேண்டிய கட்டாயமும், அவர்களுக்குப் பல்வேறு சலுகைகளை அளிக்க வேண்டிய தேவையும் மலாயாவின் ஆங்கிலேய அரசுக்கு ஏற்பட்டது. அதன் விளைவு பல தமிழ்ப்பள்ளிகள் தோட்டப்புறங்களில் அமைந்தன. இப்பள்ளிகளில் தோட்ட அலுவலகத்தில் இருந்த எழுத்தர்கள், ஓரளவு

படித்த கங்காணிகள் மற்றும் பகுதிநேரப் பணியாளர்கள் ஆகியோர் ஆசிரியர்களாகப் பணிபுரிந்தனர்.

வெறும் கூரையின் கீழ் மிக எளிமையாகத் தோட்டப்புறத் தமிழ்ப்பள்ளிகள் செயல்பட்டன. இப்பள்ளிகளுக்கு மேலும் செலவு செய்ய விருப்பமின்றி ஆங்கில வழிக்கல்வியை அளிக்காமல், தோட்டப்புறத் தொழிலாளர்களின் குழந்தைகளைப் பிரிட்டிசு மலாயா அரசு வஞ்சித்தது. நகர்ப்புறப் பகுதிகளில் ஆங்கில வழிக்கல்வி அளிக்கப்பட்டது.

கங்காணிகளாலும் கோயில் பூசாரிகளும் நடத்தப்பட்ட தமிழ்ப்பள்ளிகளில் இருந்து ஏழைத் தமிழ் மாணவர்களால் முழுமையான அறிவினைப் பெற இயலவில்லை. இறுதியில் 1923ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட தொழிலாளர் சட்டத்தின் வாபயிலாகக் குடியேற்றத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி கட்டாயமாக்கப்பட்டது. இவ்வாறாக இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதற்காற் பகுதியில்,

1. அரசாங்கத் தமிழ்ப்பள்ளிகள்
2. தோட்டப்புறத் தமிழ்ப்பள்ளிகள்
3. மிசினரி தமிழ்ப்பள்ளிகள்
4. தனியார் தமிழ்ப்பள்ளிகள்

என்னும் நான்கு வகையான தமிழ்ப்பள்ளிகள் மலாயாவில் தோன்றின. தோட்டப் பள்ளிகளின் தரமும் போதனை முறையும் நகர்ப்புறப் பள்ளிகளைப் போன்று ஒழுங்குடன் அமைந்திருக்கவில்லை. அத்துடன், மலாயா சப்பானியப் படைகளால் கைப்பற்றப்பட்ட பிறகு, சப்பானிய மொழியையும் சேர்த்துக் கற்ற வேண்டியிருந்தது. இதனால் கல்வி கற்பதில் பெரும் குழப்பநிலை நீடித்தது. ஒப்பந்தக்காலம் முடிந்தவுடன் தாயகம் திரும்புவதில் ஈடுபாடு காட்டிய தமிழர்களும் தங்கள்

குழந்தைகளுக்குக் கல்வி புகட்டுவதில் அக்கறை காட்டவில்லை. மலாயாவின் விடுதலைக்குப் பிறகே தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் முறையான கல்வி பெறுவதில் ஓர் ஒழுங்கு நிலைக்கு வந்தது.

கோயில்கள் திருவிழாக்கள்

மலாயா முழுவதுமிருந்த தோட்டங்களில் சிதறி வாழ்ந்த தமிழர்களை ஒருங்கிணைப்பதற்காகத் தோட்டப்புறக் கோயில்கள் விளங்கின. தமிழகத்தில் வழிபட்ட கிராமப்புறத் தெய்வங்களைத் தோட்டப்புறத்திலும் நிறுவி வழிபடுவதில் தமிழ்ச் சமுதாய மக்கள் பெரும் ஈடுபாடு காட்டினர். இருளடர்ந்த காடுகள் சூழ்ந்த மலையகத்தில் பரவலாகக் கோயில்களைத் தமிழர்கள் உருவாக்கியதற்குக் காரணங்கள் இருந்தன.

தாயகத்திலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான கல் தொலைவிலிருந்த மலைக்காடுகளிலும், தோட்டங்களிலும் இரவுபகல் பாராது தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் பணி புரிந்தனர். கொடிய விலங்குகளும் நோய்களும் சூழ்ந்த அக்காட்டுப் பகுதிகளில் தங்களைக் காக்கும் தெய்வங்களாக மாரியம்மனையும், முனீசுவரனையும் கருதினார்கள். அத்தேவதைகளுக்குச் சிறு கோயில்கள் எழுப்பினர். திக்கற்றுத் திசை தெரியாமல் உழன்ற தமிழர்களுக்கு மன ஆறுதலாகவும் இக்கோயில்கள் அமைந்திருந்தன.

சொந்த மண்ணைப் பிரிந்து ஏக்கத்தினைப் போக்கும் மருந்தாக இக்கோயில்களும், வழிபாடுகளும் விளங்கின. தோட்டப்புற நிர்வாகங்களின் ஆதரவும் இக்கோயில்களுக்கு இருந்தன.

தோட்டப்புறச் சமுதாயத்தினரிடையே நிலவிய சாதி உணர்வினை ஓரளவு குறைந்தது. அவர்களை இன அடிப்படையில் ஒருங்கிணைக்கும் மையங்களாகவும் கோயில்கள் திகழ்ந்தன. திருவிழாக்கள், தீமிதி போன்றவையும் பொங்கல் போன்ற பண்டிகைகளும் மகிழ்ச்சியாகக் கொண்டாடப்பட்டன.

மலைகள் மற்றும் குன்றுகளின் உச்சியில் தமிழ்க் கடவுளாகிய முருகனுக்குத் தொழிலாளர்கள் கோயில்களைக் கட்டினர். திருவிழாக்களைக் கொண்டாடிய போது, தாய்நாட்டிலிருந்து போலவே கரும்பு, தின்பண்டங்கள், மகிழ்ச்சியான மனநிலையுடன் தமிழர்களைக் காண முடிந்ததென ஆங்கிலேயரின் குறிப்புகள் காட்டுகின்றன.

பத்துமலைக் கோயிலுக்கு அக்காலத்தில் படிக்கட்டுகள் அமைக்கும் பொழுது தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தமது ஒருநாள் சம்பளமான ஐம்பது காசினை நன்கொடையாக வழங்கியதும், தோட்டங்களில் விடுமுறை விடப்பட்டுத் தொழிலாளர்கள் சிரமதானம் செய்து படிக்கட்டுகள் அமைத்ததும் சரித்திரத்தில் இடம்பெற வேண்டிய செய்திகள் ஆகும் என அரு சோமசுந்தரம் என்னும் வரலாற்றாசிரியர் இதைப் பெருமிதத்துடன் குறிப்பிடுகின்றார்.

தீமிதித்தல், அலகு குத்தி வேண்டுதலை நிறைவேற்றுதல் போன்ற சடங்குகள் தோட்டப்புறங்களில் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றன. இவ்விழாக்களில் எல்லாம் ஆயிரக்கணக்கான தமிழ்த் தொழிலாளர்களுடன் மலாய் மற்றும் சீன இனத்தவர்களும் ஆர்வமுடன் கலந்து கொண்டனர். தைப்பூசம் இன்று நாட்டின் தேசிய விழாவாகக் கொண்டாடுதற்குத் தோட்டப்புறத் தமிழர்களே மூலகாரணமாவர்.

கூலிகளாக மட்டுமே அடையாளம் காணப்பட்ட தமிழர்களுக்குத் தனித்துவத்தினையும், பண்பாட்டு அங்கீகாரத்தினையும் பெற்றுத் தருவதாக இக்கோயில்களும், திருவிழாக்களும் திகழுகின்றன.

சயாம் - பர்மா மரண தொடர்வண்டி இரண்டாம் உலகப்போர்

20ஆம் நூற்றாண்டில் சப்பான் மிகப்பெரிய இராணுவ நாடாக மாறியது. 1930இல் சீனாவின் மஞ்சூரியா பிரதேசத்தின் மீது படையெடுத்த சப்பான் 1937இல் சீனா மீது முழு அளவில் போர் தொடுத்தது. 1936ஆம் ஆண்டு சப்பானிய பொருளாதார வீழ்ச்சியால்

தோஜோ அரசுக்குப் போருக்குச் செல்வதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. 1941 திசம்பர் 7ஆம் நாள் சப்பானிய போர் விமானங்கள் ஹவாய் தீவிலுள்ள பேல் துறைமுகத்திலுள்ள அமெரிக்க கடற்படைத் தளத்தைத் தாக்கின. திசம்பர் 3ஆம் நாள் அங்காய், மலாய், தாய்லாந்து நாடுகளில் சப்பானிய இராணுவத் தலைமைப் பீடத்திற்கு மிகப் பெரிய சவால் ஒன்று ஏற்பட்டது. சிங்கப்பூரில் சரணடைந்த 130 000 பிரிட்டிசு, ஆத்திரேலியா, இந்திய இராணுவத்தினரை என்ன செய்வது? அவர்களுக்கு உணவு, தங்கும் வசதி வழங்குவதோடு மற்றும் காவல் காப்பது பெரும் பிரச்சனையாக உருவெடுத்தது. சப்பானிய அரசு செனிவா ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்து இடாத பட்சத்தில் பிடிபட்ட போர்க் கைதிகளை வேலை செய்யும்படி பணித்தது.

சயாம் பர்மா மரண தொடர்வண்டி இருப்புப்பாதை – திட்டமிடல்

1942இல் சப்பானிய மேஜர் ஜெனரல் அத்தேரி சிம்பேய், காஞ்சனபுரியிலிருந்து பர்மிய எல்லையை ஒட்டியுள்ள மூன்று பௌத்த ஆலய கணவாய் வரை ஆய்வுசெய்யும் படி இராணுவப் பொறியியலாளர்களைப் பணித்தார். இந்தியாவைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் இராணுவத் தளவாடங்கள் கொண்டு செல்ல இந்தத் தரைமார்க்கமே சிறந்தது என சப்பானியர் எண்ணினர். ஆய்வு முழுமை பெற்றவுடன் குறுகிய ஒற்றைத் தண்டவாளம் கொண்ட தொடர்வண்டி பாதையை நிர்மாணிப்பது என்று சப்பானியர் முடிவெடுத்தனர்.

மலாயா மற்றும் சிங்கப்பூரில் பிடிபட்ட போர்க்கைதிகள் பிரிட்டிசு – அமெரிக்க ஆத்திரேலிய – நெசநாட்டுப் படையினர் அனைவரும் பிடித்துச் செல்லப்பட்டு தொடர்வண்டி இரும்புப்பாதை நிறுவும் பணியி; ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். போர்க்கைதிகள் மட்டுமின்றி. சீன, மலாய் மற்றும் பர்மியர் தொழிலாளர்களும் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். தொழிலாளர்களையும் கைதிகளையும் இரு பிரிவாகப் பிரித்து ஓர் அணி பர்மாவிற்கும், மற்றொரு அணி

தாய்லாந்திற்கும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டன. ஒரு குழு பர்மாவில் பணிகளைத் தொடங்கிய அதே நேரத்தில் மறுபுறம் தாய்லந்திலும் பணிகள் தொடங்கப்பட்டு பாதைகள் இடப்பட்டன. அதிக அளவில் பணியாட்கள் தேவைப்பட்டதால் தோட்டப்புறங்களில் பிடிக்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டனர். 'பல்வேறு நோய், சுகாதாரமின்மை, ஊட்டச்சத்துக் குறைவு காரணமாக ஆயிரக்கணக்காயினார் மரணமடைய ஜப்பானியர் கட்டாயப்படுத்தி திடகாத்திரமாகன ஆண்களை இழுத்துச் சென்றனர். இந்தக் கட்டாயத் தொழிலாளர்களை ஜப்பானிய மொழியில் (Romusha) ரொமுஷா என்று அழைத்தனர்"¹⁹ என்று தமிழக-மலேசிய-புதுவை இலக்கிய உறவுப்பயணம் எனும் நூல் குறிப்பிடுகிறது.

தோட்டப்புறங்களில் வேலையற்றுப் பட்டினியால் மடிந்த தமிழர்களுக்கு உதவுவதாகக் கூறி, கிராணிமார்களும், கங்காணிமார்களும் அவர்களை ஏமாற்றித் தாய்லாந்திற்கு அனுப்பி வைத்தனர். இதற்காகச் சப்பானிடமிருந்து அவர்களுக்குத் தலைக்காசு தரப்பட்டது. 'இரயில் பாதை போடும் வேலைக்குத் தொழிலாளர்கள் தேவை என்ற விளம்பரம் கவர்ச்சிகரமான ஒன்றாக அமைந்தது. பசி பட்டினி என்று இருந்து சாவதைக் காட்டிலும் அங்கு போயாவது பிழைக்கலாம் என்று தோட்டப்புறங்களில் இருந்த சில குமாஸ்தாக்கள் ஆசை வார்த்தைகள் காட்டினர்'²⁰ மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் எனும் நூல் குறிப்பிடுகிறது.

நகர்ப்புறத்திலிருந்தும், தோட்டங்களிலிருந்தும் தொழிலாளர்களைக் கடத்திக் கொண்டு போய்த் தொடர்வண்டி இரும்புப்பாதைப் பணியில் ஈடுபட வைப்பது சர்வ சாதாரணமாக நடந்தது. சாலை ஓரத்தில் நடந்து சென்றவர்களும், வீடுகளில் உறங்கியவர்களும் கூடக் கடத்திச் செல்லப்பட்டனர்;. இந்நிகழ்ச்சியினால் தோட்டப்புறத் தொழிலாளர்களின் குடும்பங்கள்

சிதறியோடின. ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பலரும் பிடித்துச் செல்லப்பட்டனர். சில குடும்பங்களில் ஆண்கள் மட்டும் பிடித்துச் செல்லப்பட்டனர். தோட்டப்புறங்களில் ஆண்கள் மட்டும் பிடித்துச் செல்லப்பட்டனர். தோட்டப்புறங்களில் கண்ணீரும் அழுகைச் சத்தமும் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன. இவ்வாறு தொழிலாளர்கள் எதிர்கொண்ட துயரங்கள் உலகின் பார்வைக்குப் பெரும்பாலும் எட்டியதேயில்லை.

சுரங்கப்பாதை, மண் அள்ளுதல் போன்ற பல்வேறு பணிகளுக்காகச் சப்பானியர்களால் கொண்டு செல்லப்பட்ட தமிழர்களின் எண்ணிக்கை மட்டும் ஓரிலக்கத்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள் எனச் சான்றுகள் கூறுகின்றன. சப்பானிய மொழியில் இடப்பட்ட உத்தரவுகளைப் புரிந்து கொள்ள இயலாத தமிழர்கள் சிறிய தவறுகளும் கூட கடுந்தண்டனையைப் பெற்றனர். நேரங்காலமின்றி தொடர்ச்சியான பணி, பாம்புக்கடி, மலேரியா, காலரா, பெரிபெரி நோய்கள், போதிய உணவின்றி பட்டினி போனன்றவற்றால் எண்ணற்ற தமிழர்கள் பலியாகினர். உயிரிழந்த தமிழர்கள் எண்ணிக்கை 60,000 மேல் என மதிப்பிட்டுள்ளது. காட்டாறுகளில் தொடர்வண்டி பாலம் அமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டபோது பல தொழிலாளர்கள் வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டனர். இதற்கெல்லாம் அஞ்சிப் பணியில் சுணக்கம் காட்டியவர்களைச் சப்பானியப் படையினர் சுட்டுக் கொன்றனர். அதுமட்டுமின்றி வேரை செய்தவர்கள் மீது பிரிட்டிசு - அமெரிக்கப் போர் விமானங்களும் அடிக்கடி குண்டுமழை பொழியும் உயிரிழந்தவர்கள், உயிரிழக்கும் தறுவாயில் இருந்தவர்கள் ஆகிய இரு தரப்பினரும் இரும்புப்பாதை ஓரத்திலேயே ஒன்றாகப் புதைக்கப்பட்டனர். எண்ணற்ற உயிர்களைக் குடித்து உருவான பாதை என்பதால் அதற்கு மரணத் தொடர்வண்டிப் பாதை (Death Railway) எனப்பெயர் வழங்கப்பட்டது.

ஐந்து ஆண்டுகளில் செய்ய வேண்டிய பணியைப் பதினைந்தே மாதங்களில் போர்க்கைதிகளும், தமிழ்த் தொழிலாளர்களும் செய்து முடித்தனர். கொடிய காடு மலைகளுக்கு இடையில் உருவான அப்பாதையில்; முதன்முதலாக ஓடிய தொடர்வண்டியில் சப்பானிய இராணுவத்தினரும் அவர்களை மகிழ்விக்க தாய்லாந்தின் விலைமகளிரும் சென்றனர்.

மரண தொடர்வண்டிப் பாதைப் பணிக்குச் சென்றோரில் வெறும் நாற்பது விழுக்காடு தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் மட்டுமே மலாயாவுக்குத் திரும்பினர். மரணத்திலிருந்து தப்பி வந்த தமிழர்களும் அதிக காலம் வாழவில்லை. அவர்களில் பலர் பண்பாட்டு அதிர்ச்சிக்கும் மனநோய்க்கும் ஆட்பட்டனர்.

உலகப்போர் ஓய்ந்த பின்னர் தொடர்வண்டிப் பாதையில் இறந்த 13,000 நேச நாட்டுப் படையினருக்கும் தணிப்பட்ட முறையில் இழப்பீடுகள் வழங்கப்பட்டன. தாய்லாந்தில் காஞ்சனபுரியிலும், அமெரிக்கா, பிரிட்டன், ஆத்திரேலியா மற்றும் நெதர்லாந்தில் நினைவுச் சின்னங்களும் வடிக்கப்பட்டன. நேச நாட்டுப் படையினரின் தியாக வாழ்க்கையைச் சித்தரித்து 1957ஆம் ஆண்டில் ஆங்கில மொழியால் வெளிவந்த 'யு டிசனைபந ழுந ஷுந சுள்ளச முறயி' என்ற திரைப்படம் உலகத்தின் கவனத்தை ஈர்த்தது. இப்படம் ஆசுகார் பரிசுகள் பலவற்றைக் குவித்தது. ஆனால் எந்தக் காரணமும் இன்றித் தங்கள் இன்னுயிரை ஈந்த அறுபதாயிரத்துக்கும் அதிகமான தமிழர்களின் தியாகங்கள் வரலாற்றில் கூட இன்றுவரை முறையாகப் பதிவு செய்யவில்லை.

இந்திய தேசிய இராணுவம்

1943இல் இந்திய விடுதலைக்காக நேத்தேசியால் உயிர் கொடுக்கப்பட்ட இந்தியத் தேசிய இராணுவத்தில் (Indian National

Army) பெரும்பாலான் தோட்டத் தொழிலாளர்களும், பிற இந்தியர்களும் இணைந்தனர். சப்பானிய ஆதரவுடன் இந்தியாவைக் கைப்பற்றும் ஐ.என்.ஏ-வின் முயற்சிகளால், சப்பானியரை எதிர்த்து வந்த சீன-மலாய் இனங்களுக்கும், இந்தியர்களுக்குமிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் தோன்ற ஆரம்பித்தன.

இரண்டாம் உலகப்போரில் மையப்புள்ளியாகத் திகழ்ந்த களம் மலாயா இங்கிருந்தே நேதாசி சுபாசு சந்திரபோசு தலைமையில் இந்திய தேசிய இராணுவம் இந்திய மண்ணை நோக்கி வீரமிகுந்த நடையிட்டது. பிரிட்டிசு பேரரசை திகைக்க வைத்த இப்படையின் ஆன்மாவாகத் திகழ்ந்தவர்கள் மலாயாவின் தோட்டப் புறத்தமிழர்கள்.

இரண்டாம் உலகப்போரில் சப்பானின் எதிர்பாராத தோல்வியும், நேதாசியின் மரணச் செய்தியும் தமிழ்ச் சமுதாயத்தினரிடையே பெரும் வெற்றிடத்தினை உருவாக்கியது. குறிப்பாகத் தோட்டத்தமிழர் மத்தியில் மிகுந்த குழப்பத்தையும் உருவாக்கியது.

இரண்டாம் உலகப்போரின் விளைவாகவும், இந்திய தேசிய இராணுவத்தில் பங்கேற்றதன் காரணமாகவும் தோட்டப்புறத் தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் புதிய மறுமலர்ச்சி உருவானது. 1940க்கு முன் பிரிட்டிசாரின் பொருளாதார அடிமைகளாக மட்டுமே அடையாளம் காணப்பட்ட தமிழர்களுக்கு, இந்தியத் தேசிய இராணுவப் படையில் கிடைத்த படைத்தலைமைத்துவம் மற்றும் போர் அனுபவம் ஆகியவற்றால் புதிய பொறுப்புணர்வு ஏற்பட்டிருந்தன.

இப்புதிய அனுபவத்தின் காரணமாக அவர்களைப் பின்னியிருந்த அடிமைத்தளையினை வேகமாக அறுத்தெறியும் துணிவும், நெஞ்சுரமும் உண்டாகியிருந்தது. அத்துடன் பணி தொடர்பான கோரிக்கைக்காகவும் உழைப்புக்கு ஏற்ற ஊதியத்திற்காகவும் உறுதியோடு போராடுவதற்குத் தேவையான விழிப்புணர்வைத்

தோட்டப்புற மக்களிடையே மலாயா கம்யூனிஸ்டு இயக்கமும் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

இந்திய இராணுவத்தில் பங்கெடுத்திருந்த வீரர்கள் பலர் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் முழுமூச்சுடன் ஈடுபட்டனர். 1946 - 47ஆம் ஆண்டுகளை வேலைநிறுத்தக் காலங்கள் எனக் குறிப்பிடும் அளவு நிலைமை தீவிரமடைந்திருந்தன.

தொகுப்புரை

தோட்டப்புறத்தில் வாழ்ந்த மலாயாத் தமிழர்கள் அங்குள்ள சுகாதாரமற்ற இருப்பிட வசதிக் குறைவால் பல்வேறு நோய்களுக்கு ஆளாகி மரணத்தைத் தழுவினர்.

மலாயாவை பெரும் நகரமாக மாற்றிய பெருமை தமிழர்களையே சாரும். தோட்டங்களை உருவாக்கிய அதே வேளையில் இருப்புப்பாதை போடும் பணியையும் செய்துள்ளனர். இதற்கு அதிகமான தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டதால் மீண்டும் தமிழர்கள் தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஒப்பந்த முறையில் அழைத்து வரப்பட்டு கொடுமைப்படுத்தப்பட்டார்கள்.

இலயன் குடியிருப்புகள் தொழிலாளர்களுக்கென அமைக்கப்பட்ட தனி குடியிருப்புகள் ஆகும். இக்குடியிருப்புகள் காட்டுப்பகுதியில் உருவாக்கப்பட்டதால் காட்டு விலங்குகள், பூச்சிகள், மரஅட்டைகள் போன்றவற்றினால் மரணமடைந்தனர்.

மலாயாவில் தமிழர்கள் தவிர தமிழ், முசுலிம்கள், மலபார் முசுலிம்கள், செட்டியார்கள் போன்றோரும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

சாதி வேற்றுமைகளும் மலாயாவில் அதிகமாக இருந்தமையால் தமிழர்களுக்குள்ளேயே பூசல்கள் வளர ஆரம்பித்தது. இதனை பிரிட்டிசு அரசாங்கம் தனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டது.

தொழிலாளர்கள் பல பணிகளைச் செய்தாலும் பால்மரம் சீவும் பணி அன்றாடத் தொழிலாக அமைந்தது. தொழிலாளர்களை அடக்கி வேலை வாங்க கங்காணிகள் நியமிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் தொழிலாளர்களைக் கொடுமைப்படுத்தினர்.

பல இன்னல்களுக்கு ஆளான தொழிலாளர்களைக் காக்க விசாரணைக் குழு அமைக்கப்பட்டது. இதன்மூலம் கல்வியறிவற்ற தொழிலாளர் குடும்பங்களின் வாரிசுகளுக்கு தமிழ்ப்பள்ளிகள் தொடங்கப்பட்டன.

மலாயாவில் தமிழர்களின் வாழ்விடப் பகுதிகளில் கோயில்கள் உருவாக்கப்பட்டு இந்து முறைப்படி திருவிழாக்களும் நடைபெற்று வருகின்றன.

இந்திய தேசிய இராணுவம் 1943ல் நேத்தாசியால் உருவாக்கப்பட்ட பின் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அவல நிலை ஓரளவு குறைந்தது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. மலேசிய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் களஞ்சியம், ப.271
2. அ.ரெங்கசாமி, மலேசியத் தமிழ் வரலாற்றுக் களஞ்சியம், ப.53
3. மலேசியத் தமிழர் வரலாறு, ப.204
4. மகாகவி பாரதியார், பாரதியாரின் தேசிய கீதங்கள்.53
5. மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், மலேசிய-தமிழக-புதுவை

இலக்கிய உறவுப் பயணம், ப.135

6. முரசு.நெடுமாறன், மலேசியத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம், ப.14
7. ஜானகிராமன் மாணிக்கம், மலேசிய இந்தியர்களின் இக்கட்டான

நிலை, ப.47

8. மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், மலேசிய-தமிழக-புதுவை

இலக்கிய உறவுப் பயணம், ப.135

9. ஜானகிராமன் மாணிக்கம், மலேசிய இந்தியர்களின் இக்கட்டான

நிலை, ப.47

10. கரு.வேலுச்சாமி, புயலில் மலர்ந்த பூக்கள், ப.104

11. அறிவானந்தன், மலேசியத் தமிழ்க் கட்டுரை இலக்கியம், நாள்.21

ஏப்பிரல் 2011

12. K.A.Nilakanda satri, Foreign Notices of South India PP.190, Page

No:254 13. ரவீந்திரா கே.ஐயன், Indians In Malaya, ப.86

14. ஜானகிராமன் மாணிக்கம், மலேசிய இந்தியர்களின் இக்கட்டான

நிலை, ப.50

15. தி.ரா.சுப்பிரமணிய ஐயர், மலேசியத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம்,

ப.104

16. ஜானகிராமன் மாணிக்கம், மலேசிய இந்தியர்களின் இக்கட்டான

நிலை, ப.50

17. லெனின் மதிவாணம், மலேசியத் தமிழரின் சமகால வாழ்வியல்

பரிமாணங்கள் - சில அவதானிப்புகள், ப.76

18. மலேசியத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதை

19. மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், மலேசிய-தமிழக-புதுவை

இலக்கிய உறவுப் பயணம், பக்.134-135

20. 20வது ஆண்டு மலர், மலேசிய இந்திய காங்கிரசு இயக்கம்

21. மலேசிய புதுக்கவிதை தோற்றமும் வளர்ச்சியும், ப.240

இயல் – 3

தொழில்களும் பொருளாதாரமும்

1957ஆம் ஆண்டு மலாயாவிற்குச் சுதந்திரம் கிடைத்த போது மலேசிய தமிழர்களில் 20 விழுக்காட்டினர்தான் நகரங்களில் வாழ்ந்தனர். பிற யாவரும் தோட்டங்களில் வாழ்ந்து வந்தனர். ஆனால் 1990க்குள் 80 விழுக்காட்டுத் தமிழர்கள் நகரங்களிலும், வெறும் 20 விழுக்காட்டினர் மட்டுமே தோட்டங்களிலும் வாழ்கிறார்கள் என்ற நிலை உருவானது. இந்த நிலையில் 'தோட்டத்திலிருந்து நகரத்திற்கு' என்ற மாறுதலுக்கு மலேசிய தமிழர்கள் தங்களைத் தயார்படுத்திக் கொண்டு வந்தார்களா என்பது தெரியவில்லை.

மலாயா தமிழர்களைப் பாதுகாக்க புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை உருவாக்கப்பட்டது. இதன் காரணமாக தோட்டப்புறங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் நகரங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்தனர்.

தொழில்களும் பொருளாதாரமும் என்று இவ்வியலில் தொழிற்சங்க அமைப்புகள், மக்களின் பொருளாதாரச் சூழலில் சமகால வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகள், தொழில்கள், பணியாளர்கள், மக்களின் வறுமை நிலை, போராட்டங்கள் போன்றவற்றைக் காண்பது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

தமிழர்களின் தோட்டப்புற வாழ்க்கைமுறை

மலேசியத் தமிழர்களில் 80 விழுக்காட்டினர் 100 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தோட்டப்புறச் சூழ்நிலையிலேயே வாழ்ந்தவர்கள். சீனர்களைப் போன்று தம் வாழ்க்கையைத் தொழில்துறை, வியாபாரம், போன்றவற்றின் மூலம் மேம்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற வேட்கையால் உந்தப்பட்டு அவர்கள் நகரங்களுக்கு வரவில்லை. நகர வாழ்விற்குப் புலம்பெயர்ந்த

பெரும்பாலோர், அதாவது மலாய்க்காரர்களின் நிலையை மேம்படுத்த முனையும் அதே வேளை, இனப்பாகுபாடு அன்றி மலாயாவில் உள்ள அனைத்து ஏழை மக்களின் நிலைகளையும் மேம்படுத்துவது அரசாங்கத்தின் தலையாய குறிக்கோள் என்பதுதான் அந்தத் துணைத்திட்டம்.

ஆனால் இருபது வருடங்களுக்கு மட்டும் என்று தொடங்கப்பட்ட புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை குறிப்பிட்ட காலத்தில் முடிவடையாமல், வெள;வேறு காரணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு, அவ்வப்போது பெயர் மாற்றம் கண்டு, இன்றுவரை தொடர்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறது.

இனப்பாகுபாடின்றி வறுமையை ஒழிப்பதாகச் சொன்ன கூற்றில் மலேசிய அரசாங்கம் ஓர் அளவுக்கு முனைப்புக் காட்டி இருந்தாலும், வேறு எல்லா அரசாங்க திட்டங்களையும் மீறி, மலாய்க்கார மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதே ஒன்றே அரசாங்கத்தில் அனைத்து நிலைகளிலும் ஒழிக்கும் தாரக மந்திரமாக மாறியுள்ள நிலைப்பாடு, வேறு யாரையும் விட இந்த நாட்டில் உள்ள இந்தியர்களை (குறிப்பாக மலேசிய தமிழர்களை) வெகுவாகப் பாதித்திருக்கிறது.

1969ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 13ஆம் தேதி

1969 வருடம் மே மாதம் 13ஆம் தேதி மலேசியசினிசு யாரும் மறக்க முடியாத ஒருநாள். இங்குள்ள இந்தியர், மலாய்க்காரர், சீனர் அனைவரது தலைஎழுத்தும் என்றென்றும் நிரந்தரமாக மாறும் வகையில் ஒரு சோக வரலாற்று நிகழ்வு நடந்தநாள். தோடக்க காலம் முதலே, 'தோட்டங்களில் ஒரே நிலையில் வேலை செய்த போதிலும் சீனர்களுக்கு அதிகமான சம்பளத்தையும் இந்தியர்களுக்குக் குறைவான சம்பளத்தையும் வழங்கினார்கள். ஒரேமுறை சம்பளத்தில் அவர்கள் ஒன்றுபட்டு விடுவார்கள். ஆகவே ஏற்றத்தாழ்வோடு கொடுத்தால்

அவர்களைப் பிரித்து வைக்கலாம் என ஆங்கிலேயர் எண்ணினர்¹. எனவே மலேசியாவில் மலாய் இனத்தவர், சீனர், இந்தியர் என்ற பிரிவினை இருந்து வந்தது.

பெரும்பான்மை மலாய் இனத்தவருக்கும், அடுத்த பெரும்பான்மை சீன இனத்தவருக்கும் இடையில் ஒரு பயங்கர இனக்கலவரம் நடந்தது அன்றுதான். குலவரத்தைத் தொடர்ந்து அரசாங்கம் நாடாளுமன்றத்தைக் கலைத்து அவசரகால ஆட்சிமுறையை அமல்படுத்தியது. இக்காலத்திற்குப் பிறகு அச்சத்தின் காரணமாக இலக்கக்கணக்கான தமிழர்கள் தமது குடும்பங்களுடன் தமிழகம் சென்று விட்டனர்.

புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை

அதைத் தொடர்ந்துதான் இன்றுள்ள பூமிபுத்ரா கொள்கை நடைமுறைப்பட்டது. அதாவது, 'மலாயா மண்ணுக்கு உரிமையாளர்களான மலாய் இனத்தவர்கள், அவர்கள் நாட்டிலேயே பொருளாதார பலத்தை மற்ற இனத்தவருக்குத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்துவிட்டு, ஒன்றும் இல்லாத ஓர் ஏழ்மையான அவல நிலையில் இருக்கின்றனர். இந்த நிலை நீடிக்கும் வரை மலாயாவில் நிரந்தர அமைதியை எதிர்பார்க்க முடியாது' என்ற கூற்றை மலாய் இனத்தவரை பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட அன்றைய அரசாங்கம் முன்வைத்ததோடு அல்லாமல், 'NEW ECONOMIC POLICY' என்ற ஒரு புதிய மலேசிய பொருளாதாரக் கொள்கையை நாடாளுமன்றத்தின் முன் சமர்ப்பித்தது.

இத்திட்டத்தின் கீழ் 1970ல் தொடங்கி 20 வருடங்களுக்கு மலாய் இனத்தவருக்குப் பலவிதமான முதன்மைச் சலுகைகள் வழங்கப்படவேண்டும் என்பதும், இந்தக் காலக்கட்டத்தில் நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் மலாய்க்காரர்களின் பங்குரிமை 30% எட்டுவதற்கு

எல்லா முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும் என்பதும் அரசாங்கக் கொள்கையாக்கப்பட்டது.

இக்கொள்கை திட்டம் வேலை வாய்ப்பு, பல்கலைக்கழகப் படிப்பு, தொழில்துறை உரிமங்கள், பூமிபுத்ராக்களை மேம்படுத்துவதற்கான சிறப்புத்திட்டங்களுக்கான அரசாங்க நிதி ஒதுக்கீடு யாவற்றையும் உள்ளடக்கிய ஒரு காம்ப்ரிஹன்சிவ் மாடலாக உருவெடுத்தது. அதே நேரத்தில் இத்திட்டத்தோடு வேறு ஒரு துணைத்திட்டமும்; நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. தோட்டப்புறங்களைவ விட்டு வேறு வழியில்லாமல் வெளியேறியவர்கள்தான்.

உண்மையை அப்பட்டமாகச் சொல்ல வேண்டும் என்றால், நகர வாழ்க்கை தோட்டங்களில் இருந்து வந்த அன்றைய தமிழர்களை வெகுவாகப் பயமுறுத்தி இருக்க வேண்டும்.

இந்த நாட்டிற்கு வந்த இந்திய தமிழர்களில் 90 விழுக்காட்டிற்கும் மேற்பட்டவர்கள் இங்கு கூலி வேலைக்காக வந்தவர்கள்தான். இவர்களிடமும் படிப்பறிவு இல்லாததோடல்லாமல், சாதியம் என்ற அந்த நாளைய சமூக இயல்பின் அடி மட்டத்தில் இருந்தவர்கள் தான் மலாயாவிற்கு வந்தவர்கள்.

சுருங்கச் சொன்னால், சொந்த நாட்டில் வாழ தெரியாது. தோற்றவர்கள்தான் இங்கு வந்து சேர்ந்த தமிழர்கள். மலாயாவில் கால் பதிவதற்கு முன்பே, நம் இனத்தவர் அவர்களின் சொந்த நாடான இந்தியாவிலேயே ஆண்டுகளாகப் பிற்பட்டவர்களாகவும், அடிமைப்படுத்தப் பட்டவர்களாகவும்தான் இருந்திருக்கிறார்கள்.

அப்படிப்பட்டவர்களுக்க மலேவிய தோட்டத்துறை வாழ்க்கை முறை ஓரளவுக்குப் பொருத்தமானதாகவும், ஏற்புடையதாகவும் தான் இருந்திருக்கின்றது. மலேசிய தோட்டங்களில், அன்றைய வாழ்க்கைத்

தரம் எவ்வளவு மோசமாக இருந்திருந்தாலும், கூட்டமாக ஓரிடத்தில் அண்ணன், தம்பி, மாமன், மச்சான் என்று உறவினர்களோடு வாழும் வாழ்க்கை படிப்பறிவாலும், பொருளாதாரத்திலும் பின் தங்கிய நிலையில் இருந்த தமிழ் இனத்திற்கு வெகுவாகப் பொருந்திதான் இருந்திருக்கின்றது.

மலேசிய தோட்டங்களில், அன்றைய வாழ்க்கைத் தரம் எவ்வளவு மோசமாக இருந்திருந்தாலும், கூட்டமாக ஒரே இடத்தில் அண்ணன், தம்பி, மாமன், மச்சான் என்று உறவினர்களோடு வாழும் வாழ்க்கை படிப்பறிவிலும், பொருளாதாரத்திலும் பின்தங்கிய நிலையில் இருந்த தமிழ் இனத்திற்கு வெகுவாகப் பொருந்திதான் இருந்திருக்கின்றது.

கூலி வேலையானாலும், அவர்களுக்கு என்று நிரந்தர வேலை, தோட்ட நிர்வாகமும் கட்டிக் கொடுத்திருந்த வீடு, பிள்ளைகள் படிப்பதற்கென்று தோட்டத்திலேயே ஒரு தமிழ் பள்ளிக்கூடம், அவர்களாகவோ, தோட்ட நிர்வாகத்தின் துணையுடனோ கட்டிக்கொண்ட ஒரு சிறு கோயில், அருகாமையிலேயே ஒரு கள்ளுக்கடை, ஓரிரு முறை போய்வர பேருந்து வசதி, பொழுது பொழுதுபோக்கிற்கு எஸ்டேட் நிர்வாகம் திரையில் போட்டுக் காட்டிய தமிழ்ப்படங்கள், வருடத்திற்கு ஓரிரு முறை நடந்த கோவில் திருவிழாக்கள், பிறகு அவர்களுக்கிடையே நடந்த திருமணம், காதுகுத்து, இறப்பு, பிறப்பு என்று ஏதோ ஒரு வகையாக, சிறிது சுவாரஸ்யமாகத் தான் தோட்டங்களில் வாழ்ந்தவர்களின் வாழ்க்கைச் சக்கரம் ஓடிக்கொண்டு இருந்திருக்கிறது.

மேலும் சீனர்களைப் போன்றோ, மலாய்க்காரர்களைப் போன்றோ நம் இனத்தார், 'இன்றைய', இப்போதைய' என்கிற நிலையைத் தாண்டி யோசிக்காத ஒரு கூட்டம். கண்ணதாசன் பாடிச்

சென்றதைப் போல 'நாளைப் பொழுதை இறைவனுக்கு அழித்து நடக்கும் வாழ்வில் நிம்மதி நாடு' என்ற கொள்கையுடன் செயல்படுபவர்கள் நாம். இத்தகைய மக்களுக்கு தோட்டத்துறை வாழ்க்கை பொருத்தமானதாகத் தான் இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் எப்பொழுது சூழ்நிலையால் உந்தப்பட்டு தமிழர்கள் தோட்டப்புற வாழ்க்கையை விட்டு மாநகரங்களுக்கு வரத்தொடங்கினார்களோ அன்றே அவர்களின் பாதுகாக்கப்பட்ட வாழ்க்கை நிலை மாற, மாநகரங்களின் கீழ்மட்ட வாழ்க்கையின் இயல்பான தாக்கம் அவர்களையும் பாதிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. 'நெருக்கமான வீடுகள், முறையான கால்வாய் வசதி, சாலை வசதிகள் இருக்காது. கண்ட கண்ட இடங்களில் குப்பைக் கூளங்கள், அசுத்தத்தின் காரணமாக ஏற்படும் நோய்கள், இதோடு இந்த இடங்களில்தான் குற்றவியல் நடவடிக்கைகள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன'² என்று ஜானகிராமன் மாணிக்கம் குறிப்பிடுவர்.

தமிழர்களின் பட்டினப் பிரவேசம்

தோட்டப்புறங்களில் இருந்த வரை தமிழர்களுக்கு நிலையான ஒரு வேலை இருந்தது. தோட்ட நிர்வாகம் கட்டிக் கொடுத்திருந்த வீட்டு வசதி இருந்தது. சுற்றங்களின் கண்காணிப்பம் அரவணைப்பும் இருந்தன. அந்தச் சிறு தோட்ட சமூகத்தில்தான் ஓர் உறுப்பினன் என்கிற சமுதாய அங்கீகாரம் இருந்தது. தன்னைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறத என்பதைப் புரிந்து கொள்ளத் தேவையான சிறிதளவு மலாய்மொழி ஆற்றலும், தமிழ் மொழி ஆற்றலும் இருந்தன.

ஆனால் தோட்டத் துண்டாடல் காரணமாக, இந்தோனேசிய கள்ளக் குடியேறிகளுக்குத் தோட்ட வேலைகள் கைமாறியதின் காரணமாக, மாநகரங்களை ஒட்டிய தோட்டங்கள் அழிக்கப்பட்டு குடியிருப்புத் திட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதின் காரணமாக

என்று தமிழர்கள் நகர்ப்புறங்களுக்குக் குடியேறினார்களோ, அன்றே அவர்கள் தங்களுக்குச் சாதகமாக ஆண்டாண்டு காலமான இருந்த பல சமூக அனுகூலங்களைச் சிதைத்துக் கொண்டுள்ளனர். 'தங்களுக்குக் குடியிருக்க வீடு எதுவும் இல்லாததால் தற்காலிகமாக வாழ்க்கையைத் தொடர ஒரு புறம்போக்கான இடத்தில் அவர்கள் முதலில் ஒரு குடிசையைப் போடுகின்றார்கள். பின் அத அவர்களின் நிரந்தரக் குடியிருப்பாக மாறுகிறது'³ ஜானகிராமன் மாணிக்கம் தன் மலேசியத் தமிழர்களின் இக்கட்டான நிலை என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார். இப்படிப் பட்டணங்களுக்கு வந்து சேர்ந்த பெரும்பாலோர் சேரிகளுக்கு ஒப்பான, வசதி குறைந்த பட்டண விளிம்புகளிலும், ரயில் பாதைகளின் ஓரத்திலும் கள்ளத்தனமாக அரசாங்க நிலத்தை ஆக்கிரமித்து சிறு சிறு குடிசைகளைக் கட்டிக் கொண்டு இன்று வசித்து வருகிறார்கள். 'பெரும்பாலும் இங்குள்ள பிள்ளைகளின் கல்வித்தரம் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே காணப்படுகிறது. அதோடு இன்னும் பல்வேறு சமூகப் பிரச்சனைகளில் இவர்கள் தத்தளிக்கின்றனர்'⁴ ச.வீ கலைச்செல்வன் பூங்குயில் என்ற கவிதையில் குறிப்பிடுகிறார்.

தோட்டப்புறத்தில் இருந்ததைப் போல் இவர்களுக்குப் பட்டணங்களில் வீட்டுக்கு அருகாமையிலேயே வேலைகள் கிடைப்பது இல்லை. கிடைக்கும் வேலைகளில் இருந்து வரும் ஊதியம் குடும்பத்தை ஓர் அளவுக்காவது நிம்மதியாகக் காப்பாற்றக் கூடிய அளவில் இருப்பதும் இல்லை. தோட்டப்புறத்தில் இவர்களுக்குச் சுற்றமும் சூழலும் கொடுத்த சமூகத் தோழமை பட்டணத்தில் இவர்களுக்குக் கிடைப்பது இல்லை. சமுதாய அங்கீகாரம் என்பது சிறிதளவும் இருப்பது இல்லை. தங்களைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்வதற்குத் தேவையான கூடுதலான மலாய், ஆங்கில மொழி அறிவு சிறிதும் இருப்பது இல்லை. தோட்டப்புறத்தில் இவர்களுக்குச் சுற்றமும் சூழலும் கொடுத்த சமூகத் தோழமை பட்டணத்தில் இவர்களுக்குக் கிடைப்பது இல்லை, சமுதாய

அங்கீகாரம் என்பது சிறிதளவும் இருப்பது இல்லை, தங்களைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்வதற்குத் தேவையான கூடுதலான மலாய், ஆங்கில மொழி அறிவு சிறிதும் இருப்பது இல்லை.

'புறம்போக்கு நிலத்தினிலே வீடுகட்டிப்

புண்பட்டு வாழுகிறான் தமிழ் னிங்கு'⁵

எனும் ச.வீ கலைச்செல்வனின் கவிதை வரிகள் நகரங்களில் வாழ்ந்த தமிழர்களின் நிலையை எடுத்தியம்புகிறது. அத்தோடு உறவுகளோடு ஒன்றாய் இணைந்து வாழ்ந்த வாழ்க்கை சிதைந்து போகும்போது கேட்பாரற்ற சூழ்நிலை இயல்பாக ஏற்படுத்தும் தான்தோன்றித் தனமும், ஒழுக்கமின்மையும் மலேசியத் தமிழ் இனத்தில் மிகப் பரவலான பிரச்சனையாக உருவாகியுள்ளன. இது குறித்து நாம் யாரையும் குறை சொல்ல முடியாது. இப்படித்தான் நிகழ்வுகள் நடந்தேறும். அதுதான் இயற்கையான சமூகவியல் நியதி.

மலாய்க்காரர்களும் நம்மைப்போல் கிராம சூழ்நிலைகளில் இருந்து பட்டினங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்தவர்கள் தான் என்றாலும், அவர்களின் மனோ இயல்பு வேறு நம் இனத்தின் இயல்பு வேறு. ஒரு மலாய் மாணவன் பள்ளியில் ஒழுக்கமில்லாமல் நடந்து கொள்ளும் போது அவன் வகுப்ப ஆசிரியரோ, தலைமை ஆசிரியரோ அவனை அழைத்து பதினைந்து நிமிடம் அறிவுரை செய்தால் போதும். உடனே அம்மாணவன் அடங்கி, மன்னிப்புக் கேட்டு, போய் இருக்கையில் அமர்ந்து விடுவான். ஆனால், நம் இனத்தில்; பிரச்சனை கொடுக்கும் பிள்ளைகள் எவருக்குமே அடங்குவதில்லை. மாறாக அறிவுரை சொல்லும் ஆசிரியருக்கே மிரட்டல் விடுவார்கள்.

அரசியல் தொழிற்சங்க அமைப்புகள்

எங்கெல்லாம் ஒடுக்கு முறைகளும் அடக்குமுறைகளும் காணப்படுகிறதோ அங்கெல்லாம் போராட்டங்களும் போராட்ட

இயக்கங்களும் அவை சார்ந்த வீரர்களும் தோன்றுது இயற்கையின் நியதி. அவ்வகையில் ஆரம்ப காலங்களில் (1910 – 1920) மலேசிய தமிழர்கள் குறிப்பாகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் போராட்டங்கள் ஆங்காங்கே தன்னெழுச்சியான போராட்டங்களாக முகிழ்த்த போதிலும் அவை ஓர் இயக்கமாக ஸ்தாபன மயமாக்கப்படவில்லை. ஆரம்பகால போராட்டங்கள் பொதுவாக கங்காணித்துவ மற்றும் நிர்வாக அடக்கு முறைகளை எதிர்த்து எழுந்தவையாகும். ஒரு தொழிலாளிக்கு இழைக்கும் அநீதிக்கு எதிராக ஏனைய சக தொழிலாளர்கள் ஒன்றிணைந்து போராடினார்கள்.

ஒரு வகையில் தொழிலாளர்களின் தொடக்க காலப் போராட்டங்களை ஒடுக்குவதிலும் அவற்றினை சிதைப்பதிலும் காலனித்துவவாதிகள் ஓரளவு வெற்றியும் கண்டனர் எனலாம். அத்துடன் இப்போராட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்கியவர்களும் இந்தியாவிற்கு நாடு கடத்தப்பட்டனர். இக்காலச் சூழலில் இந்திய தொழிலாளர்களிடமிருந்து தொழிற்சங்கம் அமைக்கும் முயற்சி ஏதும் தொடங்கவில்லை. இதற்குச் சில காரணங்கள் கூறலாம். ஒன்று இந்திய தொழிலாளர்கள் இரப்பர் தோட்டங்கள் போன்ற துண்டித்து தனிமையாக்கப்பட்ட குறுகிய சமூக, பொருளாதார உலகத்தில் முடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தனர். மேலும், இந்திய தொழிலாளர்கள் ஒருபோதும் அரசியல் சார்பு கொண்டிருக்கவில்லை. 'தொழிலாளர்களின் அடிப்படை உரிமைக்காகப் போராடிய முற்போக்குத் தலைவர்கள், பத்திரிக்கையாளர்கள், தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் சிறையில் தள்ளப்பட்டனர். பலர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். பெரும்பான்மையோர் நாடு கடத்தப்பட்டனர்'⁶ ஜானகிராமன் மாணிக்கம் தன்னூலில் குறிப்பிடுவர்.

1930இன் பிற்பகுதியில் தோன்றிய தீவிரமான இந்திய தேசியம், தோட்டத் தொழிலாளர்களின் விழிப்புணர்ச்சிக்கும் போராட்ட உணர்விற்கும் வித்துகளை விதைத்தது. தோட்டத் தொழிலாளிகளின்

மத்தியில் 1936இல் அமைக்கப்பட்ட மலாயா மத்திய இந்தியர் சங்கம் (ஊஐயுஆ) பிரிட்டிசு எதிர்ப்பு உணர்வுகளைப் பரப்பியது. இந்திய அமைப்பு 1938இல் தனது விடாப்பிடியான போராட்டங்களின் மூலம் தொழிலாளர்கள் இந்தியாவிலிருந்து பிறர் உதவியுடன் குடியேறுவதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க உதவியது⁷ என்று ஜானகிராமன் மாணிக்கம் கூறுவர்.

1940களில் இவ்வியக்கமானது புதியதோர் பரிணாமத்தை எட்டியது. வுலைவாசியின் ஏற்றத்தைக் கருத்திற் கொண்டு சீன மற்றும் மலாய தொழிலாளர்களின் சம்பளம் எவ்வாறு உயர்த்தப்பட்டதோ அவ்வாறே மலேசிய தோட்டத் தமிழ் தொழிலாளர்களினதும் சம்பளம் உயர வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்துப் போராடியது. வெறும் சம்பள உயர்வுக்கான போராட்டமாக மட்டுமன்று, அதிகாரத்துக்கு எதிரான போராட்டமாகவும் அது திகழ்ந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.

அவ்வகையில் கிள்ளான் மாவட்டத்தில் இடம்பெற்ற போராட்டங்கள் முக்கியமானவையாகும். இதன் இன்னொரு வளர்ச்சிக் கட்டமாகவே மலாயா தொழிற்சங்களின் சம்மேளனத்தை (Pun - ஆயடயலயn குநனநசயவ்எந ழக வுசயனந ருnழைளெ - PஆகுவுN) குறிப்பிடலாம். 1945க்கும் 1947க்கும் இடையிலான காலப்பகுதியில் மலேசியாவில் உருவான பல தொழிற்சங்க அமைப்புகள் இணைந்து தொழிலாளர்கள் சார்பான உறுதிமிக்க போராட்டங்களை நடாத்தியது. குறிப்பாக இவ்வமைப்பானது தொழிற்சங்கம் எனும் விடயத்தைக் கடந்து பரந்துபட்ட உழைக்கும் மக்கள் நலன் சார்ந்த அரசியல் சித்தாந்த கோட்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தமை இதன் பலமான அம்சமாகக் காணப்பட்டது. சகல நேசச் சக்திகளும் ஒன்றிணைந்திருந்தனர். நண்பன் யார், எதிரி யார் என்பதில் மிகத் தெளிவான பார்வையையே கொண்டிருந்தனர்.

1940களின் பிற்பகுதியில் மலேசியாவில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வளர்ந்து ஒரு மாபெரும் சக்தியாக விளங்கியது. அவ்வமைப்பானது முதாளித்துவ முறைமைகளையும் அடக்கு முறைகளையும் மாற்றி அமைப்பதற்காகக் கடுமையாகப் போராடியது. குறிப்பாக இரப்பர் தோட்டங்களிலும் நிலக்கரி, ஈயச் சுரங்கங்களிலும் கடுமையாகச் சுரண்டப்பட்ட தொழிலாளர்கள் சார்பாக எட்டுமணி நேர வேலைக்கான கோரிக்கையை முன்வைத்து அப்போராட்டங்கள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவை வெறுமனே தொழில் பிரச்சனைகளுக்கான போராட்டங்களாக மட்டுமன்றி, அரசியல் பொருளாதார சமூக பண்பாட்டு விடுதலையையும் வேண்டி நின்றமை அதன் பலமான அம்சமாகும். இச்சூழலானது அ.ம.தொ.ச அமைப்பை பலப்படுத்தியது. இதன் வெளிப்பாடாக தொழிலாளர்கள் தமது கூலி, உரிமைகள் குறித்த போராட்டங்களை முன்னெடுத்தனர். சீனா, இந்தியா, இந்தோனேசியா ஆகிய நாடுகளில் நடந்தேறிய போராட்டங்களும் மலேசியாவில் தாக்கம் செலுத்தத் தொடங்கியிருந்தது. '1909ஆம் ஆண்டு முதல் 1940வரை இந்திய சீன – தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 16 லட்சமாகும்'8 என்று மா.இராமையா குறிப்பிடுவர்.

மலேசியாவில் இவ்வெழுச்சியானது ஆளும் வர்க்கத்தினரையும் ஏனைய இதர வர்க்கத்தினரையும் அதிர்ச்சி கொள்ளச் செய்திருந்தது. எனவே 2ம் உலகப் போரின்போது மலேசியாவின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் அ.ம.தொ.க ஆகிய இயக்கங்களும் சட்டப் பூர்வமான இயக்கங்கள் அல்ல என்று பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இந்தச் சட்ட திருத்தங்கள் அனைத்தும் அகில மலாயா தொழிற்சங்கங்கள் சம்மேளனத்தை (PMFTU) அழிப்பதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்டவையாகும்.

புதிதாகத் திருத்தப்பட்ட சட்டத்தின் கீழ் அகில மலாயா தொழிற்சங்க சம்மேளனம் 1942ம் ஆண்டு அமுலிலிருந்த சட்டத்தின் கீழ் 03-11-1946ஆம் ஆண்டு தன்னை ஒரு சம்மேளனமாகப் பதிவு செய்து கொள்வதற்காக வழங்கப்பட்ட மனு 12-06-1948 இல் நிராகரிக்கப்பட்டதாகக் காலனித்துவ அரசு பி.எம்.எப்.டி.யு (PMFTU) விடம் தெரிவித்தது. அதாவது இருபதுக்கும் மேற்பட்ட மாதங்களுக்கு முன்பு அமுலிலிருந்த சட்டத்தின் கீழ் செய்யப்பட்ட மனு, அந்த மனுவை நிராகரிப்பதற்காகவே நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்தின் கீழ் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட மாதங்களுக்குப் பிறகு நிராகரிக்கப்பட்டது. 1948ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 13ம் தேதியில் பெரிய மற்றும் சக்தி வாய்ந்த தொழிலாளர் அமைப்பிவித்தது. அதாவது இருபதுக்கும் மேற்பட்ட மாதங்களுக்கு முன்பு அமுலிலிருந்த சட்டத்தின் கீழ் செய்யப்பட்ட மனு, அந்த மனுவை நிராகரிப்பதற்காகவே நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டத்தின் கீழ் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட மாதங்களுக்குப் பிறகு நிராகரிக்கப்பட்டது. 1948ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 13ம் தேதியில் பெரிய மற்றும் சக்தி வாய்ந்த தொழிலாளர் அமைப்பு' என்று கவர்னர் எட்வர்ட் ஜென்ட்டால் வர்ணிக்கப்பட்ட அகில மலாயா தொழிற்சங்கங்களின் சம்மேளனம் தடை செய்யப்பட்டது.

இக்காலப் பின்னணியில் கம்யூனிஸ்டு இயக்கத்தைச் சார்ந்த பலர் கொன்று குவிக்கப்பட்டனர். சிலர் காடுகளில் தலைமறைவு வாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர். தமிழர்களிடையே பொதுவுடைமைச் சித்தாந்தத்தைக் கட்டி வளர்த்த கணபதி தூக்கிலிடப்பட்டார். வீரசேனன் பொலிசாரின் துப்பாக்கி சூட்டுக்கு இறையனார். இது இவ்வாறிருக்க மக்களிடையே கட்டி வளர்க்கப்பட்ட போராட்ட உணர்வுகளும் குணாதிசியங்களும் ஆதிக்க சக்திகளை நிலைதடுமாற வைத்ததுடன் அவர்களைச் சிந்திக்கவும் வைத்தது. இவ்வாறானதோர்

சூழலில் தமிழ் மக்களிடையே ஏற்பட்டிருந்த வர்க்க உணர்வைக் கூர்மழுங்கச் செய்வதற்காகப் பிரித்தானிய காலனித்துவ அரசாங்கம் மிக முக்கியமானதோர் சூழ்ச்சியைச் செய்தது.

அதன் முதற்கட்ட அம்சமாகப் போர்க்குணம் மிக்க தொழிற்சங்கத்திற்கும் அதன் அரசியல் உணர்விற்கும் பதிலாக அடிமையுணர்வை வளர்க்கக் கூடிய தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்கியது.

1946இல் தேசியத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் என்ற ஓர் அமைப்பை உருவாக்கி அவ்வமைப்பை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கும் காலனித்துவவாதிகளின் அற்ப சலுகைகளுக்கும் அடி வருடியாக இருக்கக்கூடிய P.P நாராயணன் என்ற இடைத் தரகரைக் காலனித்துவ அரசாங்கம் பயன்படுத்திக் கொண்டது. இவ்விடைத்தரகரே

இவ்வமைப்பின் ஏகபோக செயலாளராக தெரிவு செய்யப்பட்டார். ஒரு தொழிற்சங்கத்தை ஒரு தொழிற்சங்கமே அமைக்க முடியும் என்ற மலேசிய தொழிற்சங்கச் சட்டத்தைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தித் தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களையும் உரிமைகளையும் மழுங்கடிப்பதில் ஆதிக்க வர்க்கமும் இடைத்தரகர்களும் ஓரளவு வெற்றியும் கண்டனர். நாராயணன் போன்றோரின் முயற்சியால் நாட்டின் அரசியலில் அக்கறை ஏதும் கொள்ளாததும், போராட்ட குணம் இல்லாததுமான தொழிற்சங்கத் தலைமையொன்று தோன்றியது. வெறும் பொருளாதாரக் கோரிக்கைகளை மட்டுமே முன்வைத்த தொழிற்சங்க இயக்கம் 1948-50இல் வளர்ச்சி பெற்றது. அதன் முக்கிய செயற்பாடு ஓரளவு ஊதிய உயர்வைப் பெறுவதும் வேலை நிலைமைகளை ஓரளவு மேம்படுத்துவதும் தான். 1950இல் மலாயா தொழிற்சங்கக் கவுன்சில் (இது பின்னர் மலேசியா தொழிற்சங்கக் காங்கிரஸ் எனப் பெயர் மாற்றப்பட்டது.) உருவாக்கப்பட்டது. ஒரு தேசியத் தொழிற்சங்க மையமாகச் செயல்படுவதுதான் இதன் குறிக்கோள். அன்று முதல், தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் முற்றிலும் மாறிவிட்டன. சோறும் கறியும் பற்றிய

பிரச்சினைகளோடு மட்டும் நிறுத்திக் கொள்கின்ற வெறும் பொருளாதாக் கோரிக்கைகளை மட்டுமே முன்வைக்கின்ற தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளாகிவிட்டன. தொழிற்சங்கங்களின் அரசியல், சமூகப் பாத்திரங்கள் அரசாங்கத்தால் அன்று முதல் மாற்றியமைக்கப்பட்டுவிட்டன⁹ என்று மலேசிய தமிழர் எழுத்தாளர் சங்கம் எனும் நூல் குறிப்பிடுகிறது.

இவ்வியக்கமானது ஏகாதிபத்திய நலன்களுக்குத் தொழிலாளர்களைத் தாரை வார்ப்பு செய்கின்ற பணியினையும் மறுபுறமாக அவர்களின் குறைந்த பட்ச உரிமைப் போராட்டங்களைக் கூட சமரசம் செய்து விடுகின்ற பணியினையும் சிறப்பாகவே செய்து வருகின்றது. இதன் காரணமாகத் தொழிலாளர்கள் தமது அடையாளங்களை அரசியல், சமூகப் பொருளாதாரப் பண்பாட்டுத் துறையில் இழந்து நிற்பது தற்செயல் நிகழ்ச்சி அல்ல.

மறுபுறமாக இம்மக்களிடையே எழுந்த மலேசியன்; இந்தியன் காங்கிரசானது மலேசிய தமிழரில் தொகையில் கூடிய தொழிலாள வர்க்கமான பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இனத் தனித்துவத்தைச் சிதைப்பதி; ஆளும் வர்க்கத்தினருடன் இணைந்து தீவிரமாகச் செயற்பட்டு வருகின்றது. அவர்களின் வர்க்க இன தனித்துவத்திற்கு அடிப்படையாக இருக்கின்ற பெருந்தோட்ட தொழிற்சங்கத்தை இல்லாமலாக்கும் நடவடிக்கைகளை மலேசிய அரசாங்கம் மிக வேகமாகவே செயற்படுத்தி வருகின்றது. இதற்கு எதிராக மக்களிடையே எழுகின்ற போர் குணங்களைத் திசை திருப்பி அதனை சமரசம் செய்து கொள்வதன் மூலமாக முழு மந்திரி அரை மந்திரி பதவிகளையும் பெற்றுக் கொள்கின்ற பணியினை ம.இ.க.வும் இது போன்ற அமைப்புகளும் சிறப்பாகவே செய்து வருகின்றன.

சமகால வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள்

ஆறாவது மலேசிய திட்டத்தை (1990-1995) தவிர ஏனைய மலேசிய திட்டங்கள் யாவும் தோட்டத் தொழிலாளர்களை

வறுமையாளர்கள் என இனம் கண்ட போதிலும் அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தைச் சீர் செய்வதற்கான எந்தவிதமான முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. குறிப்பாக மலேசிய அபிவிருத்தி திட்டங்களில் மலேசிய தமிழர்கள் புறப்பணிக்கப்பட்டு வந்துள்ளனர், வருகின்றனர். சமுதாயம் மற்றும் பொருளாதாரப் புறக்கணிப்பின் அடிப்படையி; கடந்த இருபது ஆண்டுகளாகத் தோட்டங்களில் வாழ்ந்த மலேசிய தமிழர்கள் வேலையில்லாப் பிரச்சனைக்கு ஆளாகி வருகின்றனர்.....'

'காசுக்குக் கையேந்தினான்

தமிழன் அன்று

கருணைக்கும் கைநீட்டுகிறான்

தமிழன் இன்று'¹⁰

என்று இந்த அவலநிலை இரா.அச்சுதன் கவிதையில் சுட்டப்பெறுவதைக் காணலாம்.

பல காரணங்களுக்காகத் தோட்டங்களின் அளவு குறைந்ததால் தோட்டங்களில் வேலை செய்து அங்கேயே வாழ்ந்து வந்த 300, 000 இந்திய தொழிலாளர்கள் 1980ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2000ஆம் ஆண்டு வரையில் தோட்டப்புறத்திலிருந்து நகர்ப்புறத்திற்கு வலுக்கட்டாயமாக இடம்பெயர்ந்து வந்தது தெரிந்திருந்தும் அதிகாரத்திலுள்ளவர்கள் எதுவுமே செய்யவில்லை. 11 நகர்ப்புறங்களை நோக்கி இடம்பெயர்ந்தவர்கள் பெரும்பாலானோர் கீழ்மட்ட வேலைகளிலே ஈடுபடுகின்றனர். பல தமிழ் இளைஞர்கள் சட்ட விரோத செயற்பாடுகளிலும் குண்டர் படை செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபட்டு வரலாயினர். 'தோட்டப்புறங்களில் நிறைய வருவாய் கிட்டாத நிலையிலும் ஓர் அமைதியான வாழ்வுமுறை இருந்தது, ஒரு நெறிக்குட்பட்ட அமைப்பு இருந்தது. தோட்டங்கள் அழிய அழிய அங்கு

வாழ்ந்தோர்; புறம்பொக்கு நிலங்களில் குடிசைகளைப் போட்டுக் கொண்டு வாழ்வை ஓட்டும் ஒரு பாழ்நிலை ஏற்பட்டது¹¹ என்று மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் குறிப்பிடுகிறது.

மலேசியாவின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 7.5 சதவீதத்தினரே மலேசிய தமிழர்கள். ஆனால் கடுமையான குற்றச் செயல்கள் மற்றும் குண்டர்ப்படை நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதற்காக கைது செய்யப்பட்டவர்களில் இந்தியர்களே அதிகமான தொகையினராகக் காணப்படுகின்றனர்.தடுப்பு காவல் சட்டத்தின் கீழ் 2005ஆம் ஆண்டில் (மார்ச்சு வரை) கைது செய்யப்பட்டு சிம்பாங்ரெங்கம் மறுவாழ்வு மையத்தில் அடைக்கப்பட்டுள்ளவர்களில் 377 பேர் அல்லது 54 விழுக்காடு இந்தியர்கள் 25 மலேசியா அரசாங்கமானது இந்த புள்ளி விபரங்களை தமக்கு சாதகமான வகையில் தூக்கி பிடித்து மலேசிய தமிழர்களைக் குற்றவாளிகளாகக் காட்ட முனைவது அபத்தமானது. எங்கெல்;லாம் சமுதாய உரிமைகளும் நீதியும் மறுக்கப்படுகின்றதோ, அங்கெல்லாம் இவ்வாறான குற்றச் செயல்கள் தோன்றுவது இயற்கையின் நியதி. குற்றங்களுக்காகத் தனி மனிதனைத் தண்டிப்பதை விட குற்றங்களின் பிறப்பிடங்களை அழித்து விட வேண்டும் என்ற குறைந்த பட்ச நாகரிகம் கூட இங்கு குழி தோண்டிப் புதைக்கப்பட்டுள்ளது.

கல்வித் துறையினைப் பொறுத்தமட்டில் கல்வியிலிருந்து இடை விலகி செல்கின்ற மாணவர்களில் அனேகர் மலேசிய தமிழர்களாவர். சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான கல்வித் துறையிலும் தொழில் துறையிலும் காணப்படுகின்ற பாராபட்சம் இதற்கு அடிப்படைக் காரணமாகும். 'பூமிபுத்திராக்களுக்கான சலுகை' என்பதன் மறுபுறமாக பூமிபுத்திரா வகைப்பாட்டிற்குள் வராத தமிழரும் சீனரும் அதிகமான பாதிப்புக்குட்பட்டு வருகின்றனர். கல்வி கற்பதற்கான வாய்ப்புகளை மலாய்க்காரர்களே பெற்றுள்ளதுடன் 99 சதவீதத்தினர் அரசு

தொழில்களையும் ஆக்கிரமிப்பு செய்துள்ளனர். சில உயர் பதவிகள் மலாய்க்காரருக்கு உரியதாகவே இருந்து வருகின்றது. 'மைதீ சுல்தானின் 'ஒரே மண்ணில்' கதை ஒரே மண்ணில் பிறந்து ஒரே பள்ளியில் படித்து ஒரே விதமாக வளர்ந்து வரும் மாணவர்களிடையே இன அடிப்படையில் அரசுச் சுட்டும் வேறுபாட்டைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. இக்கதையில் வரும் செல்வம், அவன் நண்பனான மலாய் மாணவன் ஆகிய இருவரும் ஒரே மாதிரியான தேர்ச்சி பெற்றிருந்தும் செல்வத்துக்கு மேல்படிப்பு படிப்பதற்கான வாய்ப்பு வழங்கப்படவில்லை'¹⁰ எனம் அநீதியைச் சுட்டுகிறது. 'ஆய்வுகளின் விவரப்படி 1989ஆம் ஆண்டு உள்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட இந்திய மாணவர்களின் எண்ணிக்கை வெறும் 505 ஆகும்'¹² என்பதன் வழி கல்விச் சூழலில் தமிழ் மாணவர்களின் பின்னடைவு நிலையை அறியலாம்.

மலேசியாவில் காலத்திற்குக் காலம் 'பூமிபுத்திரர்களுக்காகக் கொண்டு வரப்படுகின்ற சட்டங்கள் பூமிபுத்திரர்கள் அல்லாத ஏனைய சிறுபான்மையினரைப் பெருமளவு பாதித்துள்ளது. ஒன்பதாவது மலேசியத் திட்டம் இதனை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. காணிகளைக் கொள்வனவு செய்தல் மற்றும் வங்கியில் கடன் பெறுதல், அதற்கான வட்டி முதலிய துறைகளில் பூமிபுத்திரர்களான மலாய்க்காரர்களே அதிகமான இலாபத்தைப் பெற்று வருகின்றனர். இந்த நிலை மலேசிய தமிழர்களை வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழ் இட்டுச் சென்றுள்ளது. மலேசியாவில் வாழ்ந்து வருகின்ற மக்களின் தமிழர்களே அதிகமான உளவியல் பாதிப்பிற்குட்பட்டவர்களாகவும் தற்கொலை புரிந்து கொள்கின்றவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர்.

அண்மைக்கால புள்ளி விபரங்களின் படி 100,000 தமிழர்களில் 21.1வீதமும், 100,000 சீனர்களில் 8.6 வீதமும், 100,000 மலாயாவில்

2.6 வீதமும் தற்கொலைகள் செய்துக் கொண்டதாக அறியப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையில் மலேசிய தமிழர்கள் பல்வேறு விதமான சுரண்டல்களுக்கும் அடக்கு முறைகளில் உட்பட்டு வருகின்றனர் என்பது யதார்த்தமாகும்.

மலேசிய இந்தியர்களின் இனவாரியான ஜனத்தொகை 2009

இனம்	ஜனத்தொகை	%	நடுத்தர மேல் தர வகுப்பினர்	%	வசதி குறைந்த வகுப்பினர்	%
சீக்கியர்கள்	70,000	3%	67,000	97%	2,100	3%
வட இந்தியர்கள்	10,000	0%	9,700	97%	300	3%
மலையாளிகள்	120,000	6%	102,000	85%	18,000	15%
யாழ்ப்பாண தமிழர்கள்	120,000	6%	108,000	90%	12,000	10%
தெலுங்கர்கள்	50,000	2%	25,000	50%	25,000	50%
இந்திய முஸ்லிம்கள்	120,000	6%	96,000	80%	24,000	20%
	490,000	23%	408,600	83%	81,400	17%
இந்திய தமிழர்கள்	1,610,000	77%	322,000	35%	1,288,000	65%
மொத்தம்	2,100,000		730,000		1,369,400	

இந்த விவரப்படி,

1. 2,100,000 மலேசிய இந்தியர்களின் ஜனத்தொகையில், 77 விழுக்காட்டினர் இந்திய தமிழர்கள்தான், மீதியுள்ள 23 விழுக்காட்டினர் தமிழர் அல்லாத மற்ற இந்தியர்கள் (பஞ்சாபிகள், வட இந்தியர்கள்,

மலையாளிகள், யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள், தெலுங்கர்கள், இந்திய முசுலீம்கள்)

2. ஆனால் நடுத்தர மற்றும் மேல்தர இந்தியர்கள் எனும் கணக்கீட்டில் உள்ள 730,600 இந்தியர்களில் வெறும் 322,000 (அதாவது 44%) பேர்கள் தான் இந்திய தமிழர்கள். மீதிப்பேர் ;இந்திய தமிழர் அல்லாத இனத்தவர்கள்.

3. மேலும் வசதிகுறைந்த வகுப்பினர் எனும் கணக்கீட்டில் உள்ள 1,369,400 இந்தியர்களில் 1,288,000(அதாவது 94%) பேர்கள் இந்திய தமிழர்கள் தான்.

(இந்திய முசுலீம்களில் பெரும்பாலோர் தமிழர்களாக இருந்தாலும் இசுலாமிய மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்கிற காரணத்தினால், மற்ற மலேசிய இந்திய இனங்களுக்கு இல்லாத, மலாய்க்காரர்களை ஒட்டிய, பல சலுகைகளை இவர்கள் கெட்டிக்காரத் தனமாகப் பெற்று விடுகிறார்கள் என்கிற உண்மை நாம் அனைவரும் அறிந்த ஒன்று. ஆதலால், இந்த வகுப்பினரை இந்திய தமிழர்கள் என்று வகைப்படுத்தாது, அவர்களைத் தனி ஓர் இன வகுப்பினராக வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

துன்.வி.தி.சம்பந்தன்

மலேசிய தமிழர்களின் பெருந்தலைவராக விளங்கியவர் துன்.வீ.தி.சம்பந்தன், 1919ஆம் ஆண்டு செல்வமிகுந்த குடும்பத்தில் பிறந்தார். தமிழகத்தில் தன் பட்டப்படிப்பைத் தொடர்ந்த சம்பந்தனுக்கு, அரசியல் ஈடுபாடும் அங்குதான் ஆரம்பமாகியது.

மலேசிய இந்தியர் காங்கிரசில் (ம.இ.கா) தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட சம்பந்தன், 1955ஆம் ஆண்டில் அதன் தேசிய தலைவரானார். மலேசிய இந்திய மக்களில், 80மூ க்கும் மேலானோர் தமிழர்களாக

இருக்கும் நிலையில், ஒரு தமிழர் தலைவராகத் தேர்வு பெற்றது, காலம் கடந்ததுதான் என்றாலும் கூட அது சரியான தேர்வுதான்.

சம்பந்தன் செய்த மாற்றங்களில் மிக முக்கியமானது, ம.இ.காவில், தமிழர்;களுக்கு முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுத் தந்தது ஆகும். ஆகவே, மலேசிய தமிழர்களை முழுமையாக ஒன்றிணைந்த பெருமையில், கோ.சாரங்கபாணியுடன், சம்பந்தனுக்கும் மிக முக்கிய இடம் உண்டு. மற்ற அரசியல் கட்சிகளின் ஒத்துழைப்புடன், மலேசிய நாட்டிற்கு சுதந்திரம் பெற்றுத் தந்ததிலும், சம்பந்தன் மிகப் பெரிய பங்காற்றியிருக்கிறார். ஆங்கிலேயர்களுடன் செய்து கொண்ட சுதந்திர ஒப்பந்தத்தில் சம்பந்தனின் கையெழுத்தும் உள்ளது என்பது, உலகத் தமிழர்கள் எல்லாரும் பெருமைபடக் கூடிய விடயமே!

தேசிய நில நிதி கூட்டுறவு சங்கம் அமையப்பெற்றது

சுதந்திரத்துக்குப் பிறகு, மலேசியத் தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்ட மிகப்பெரிய பிரச்சனை, தோட்டத் துண்டாடல் ஆகும். பெரும்பாலான தமிழர்கள், இரப்பர் தோட்டங்களில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் பட்சத்தில், இந்தத் தோட்ட துண்டாடல்களினால், அவர்களது எதிர்காலம் பெரிய கேள்விக்குரியானது.

'நாம் ஏழைகள் ஆனாலும் கோழைகள் அல்ல! என்ற தாரக மந்திரத்தை முன்வைத்து, அந்த ஏழைத் தொழிலாளர்களிடம், கூட்;டுறவு தத்துவத்தின் மூலம், சிறுகச் சிறுக பணம் சேர்த்து, பல தோட்டங்களை வாங்கி, தமிழர்களையும் தோட்டங்களுக்குச் சொந்தக்காரர்களாக்கியவர் துன் சம்பந்தன். அவர் அமைந்த அந்த கூட்டுறவு இயக்கம்தான், தேசிய நில நிதி கூட்டுறவுச் சங்கம் இன்று இந்த கூட்டுறவிற்கு கோடிலம்பூரில் வானளாவிய கட்டிடம் ஒன்று உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

1973ஆம் ஆண்டு ம.இ.காவிலிருந்து பதவி விலகிய துன் சம்பந்தன், மலேசிய அரசாங்கத்தின் மிக பெரிய பொறுப்பில் சில ஆண்டுகள் இருந்து, 1979ம் ஆண்டு மரணமடைந்தார்.

கோலாலம்பூரில் உள்ள முக்கிய சாலை ஒன்றிற்கு அவரது பெயர் சூட்டப்பட்டு, அவரது பெயர் தினமும் உச்சரிக்கப்படுகிறது. மலேசிய தமிழர்களின் மிக முக்கிய பெருந்தலைவர் துன் சம்பந்தன், தமிழர் நெஞ்சங்களில் என்றென்றும் நிலைத்திருப்பார்.

தொழில் சார்ந்த முதல்நிலை பணியாளர்கள் (Prifessuibaks)

மலேசிய இந்திய இனங்களைப் பற்றி பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ள கணக்கீடுகளின் படி மலேசியாவில் உள்ள மருத்துவர்களுள் 28 விழுக்காட்டினர் இந்தியர்கள்தான், வழக்குரைஞர்களுள் 27 விழுக்காட்டினர் இந்தியர்கள்தான், பல் மருத்துவர்களுள் 21 விழுக்காட்டினர் இந்தியர்கள்தான், விலங்கின மருத்துவர்களுள் 29 விழுக்காட்டினர் இந்தியர்கள்தான், பொறியியலாளர்களுள் 7 விழுக்காட்டினர் இந்தியர்கள்தான், கணக்காய்வாளர்களுள் 6 விழுக்காட்டினர் இந்தியர்கள்தான்.

இந்தப் பட்டியலில் நாம் பத்தில் ஒரு மூன்று பேர் என்ற விகிதாச்சாரத்தில் தான் இருப்போம். பிற எழுவரும் தமிழர் அல்லாத மற்ற இந்திய இனங்களைச் சார்ந்தவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள்.

தோட்டப்புற மக்களின் வறுமை நிலை

மக்களின் அயராத உழைப்பு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியின் விழுக்காட்டினை உயர்த்திக் காட்டுகிறது. குறிப்பாகத் தோட்டப்புறச் சமுதாயம் தங்கள் உழைப்பை நாட்டு வளர்ச்சிக்கு உரமாக்கி, உருக்குலைந்த அவலம் அதிகமான கவிதைகளில் பாடுபொருளாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. நாட்டின் பொருளாதாரத்தை உயர்த்திவிட்டவர்களின் வாழ்க்கை இன்னும் தாழ்ந்தே

காணப்படுவதைப் 'பயன்' என்னும் தலைப்பிலான இக்கவிதை வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

'ரப்பர் மரத்தை
காயப் படுத்தி
நாட்டு உற்பத்தியை
நிலை நாட்டினோம்
நம் இதயத்தை
காயமாக்கி
வைத்திருக்கிறார்கள்'

என்னும் வரிகள் பொருளாதாரம் மேன்மை அடைய வழி தெரியாமல் தவிக்கும் மக்களின் சோகத்தைப் பிழிந்து தந்திருக்கிறது.

'இவன் நட்ட
ரப்பர் மரங்களெல்லாம்
நிமிர்ந்து விட்டன...
இவன் நடும்போது
குனிந்தவன்
இன்னும்
நிமிர்வே இல்லை'

என்னும் கவிதை வரிகள், ஒரு நூற்றாண்டு கால வாழ்க்கை வரலாற்று கொண்ட தோட்டப்புற பாட்டாளி வர்க்கம் பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கியுள்ள நிலையைத் தெளிவாகக் காட்டியது.

தோட்டப்புற மக்களின் நலனில் அக்கறையில்லா நிர்வாகம் அவர்களின் வாழ்க்கையை இருட்டடிப்பு செய்தது. கல்வியறிவு குறைந்த சமூகமாக இருந்த காரணத்தினால் இட்ட வேலையைச்

செய்து முடிக்கம் அடிமைச் சமுதாயமாகத் தோட்டப்புறச் சமுதாயம் இருந்தது.

மலேசிய இந்தியர்களின் இக்கட்டான நிலை

ஏன் தமிழர்களைத் தேர்வு செய்தனர்

மலாயாவில் தோட்டங்கள் மற்றும், இதர கடுமையான துறைகளில் தொழிலாளர்களாக வேலை செய்வதற்குத் தென்னிந்தியத் தமிழர்களைக் காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களான ஆங்கிலேயர்கள் தேர்வு செய்து இங்கு கொண்டுவர ஆர்வப்பட்டதற்குப் பல்வேறு சிறப்புக் காரணங்கள் இருப்பதாகச் சமூக ஆய்வுத்துறை பேராசிரியர் கே.எசு.சிந்து, 'தமிழர்களுடைய இன வெறுபாடுகளும் மற்றும் சொந்த தன்னம்பிக்கையற்ற தன்மையும் அடிமைத் தனமாக வாழவேண்டும் என்ற உணர்வுகளும் அவர்களை ஆளுமைப்படுத்தின' கூறுகிறார்.

'குடியேற்றக்காரர்கள்' என்ற நாவலில் கங்காணி அமைப்பு முறையில் கொண்டுவரப்பட்ட சஞ்சிக் கூலிகள் துயரக் கதையை வைத்தி என்ற முதியவர் நாவலாசிரியரிடம் இவ்வாறு விவரிக்கிறார். தம்பி மெட்ராசு முழுவதுமாகப் பரவலாக வாழ்ந்து வரும் நிலமற்ற நாட்டுப்புறத்தார்கள் நாங்கள். இத்தகைய சூழலில் வாழ்ந்து வந்த எங்களுக்கு, இந்நாட்டிற்கு (மலாயா) வந்தால் சுலபமாக நிறைய பணம் சம்பாதித்து விடலாம் என நம்பிக்கையூட்டப்பட்டது. இடர் நிறைந்த வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருந்த எங்களுக்கு இது நம்பிக்கையூட்டியது. அவர்கள் கூறிய சட்டதிட்டங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டோம்.

எப்போது எங்கள் கைரேகைகளை அவர்கள் வழங்கிய பத்திரங்களில் பதித்தோமோ அப்போதிந்தே கடன்காரர்களாக மாறினோம். கப்பல் கட்டணம், போக்குவரத்துக் கட்டணம் இப்படி எதுக்கெதுக்கோ கடன் எங்கள் வாழ்வு நீண்டதொரு முடிவில்லாக் கடனாகி விட்டது. அதுதான் உண்மை எனக் கூறிய முதியவர் தன் கதையைத் தொடர்ந்தார். தாங்கள் கங்காணி அல்லது கமிசம்

ஏஜெண்டாக வேலை செய்த மண்டோர்களார் அழைத்து வரப்பட்டோம். இவர்கள் தொழிலாளர்களைச் சேர்க்கும் குத்தகையை வைத்து நடத்தினர். ஓர் ஆளை வேலைக்குச் சேர்ந்தால் இவ்வளவு பணம் என்ற கமிசம் அடிப்படையில் பணம் சேர்த்தார்கள். பாவப்பட்ட சென்மங்கள், எங்களை அவர்கள் (சுமார் 100 பேர்) பேராக் மாநிலத்தில் இருந்த அடர்ந்த காடு நிறைந்த ஓர் பகுதியில் இறக்கினர். எங்கள் கைகளில் கோடரிகளையும் கைரம்பங்களையும் கொடுத்து இரப்பர் விதைகளை நடவேண்டுமெனக் கூறி அக்காட்டைச் சுத்தப்படுத்தச் சொன்னார்கள். எங்களுக்கு மேலே ஒரு கூரையோ, குடிக்கத் தண்ணீரோ கிடையாது. ஓய்வெடுக்கக்கூட இடமில்லை. ஒரு நீரோடை மட்டும் அருகே ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

எங்களது மோசமான வாழ்க்கை முறை ஒரு புறமிருக்க கங்காணிகள் எங்களை நெல்வயல்களில் உழுகின்ற மாடுகள் போல் எங்களை வதக்கி வேலை வாங்கினர். தினம் தினம் பலர் மலேரியா, வயிற்றுப்போக்கு, பாம்புக்கடி மற்றும் பெயர் தெரியாத நோய்களால் இறந்து கொண்டிருந்தனர். வெள்ளைக்கார முதலாளிகள் எங்களை வரிசையாக நிற்கவைத்து, வாயைத் திறக்கச் சொல்லி வலுக்கட்டாயமாகக் குயினி பவுடரைக் கொட்டினார்கள்.

கொசுக் கூட்டங்கள் கூட எங்களை விட்டுவைக்கவில்லை. அட்டைகளோ எங்கள் இரத்தத்தைக் கடைசி வரை உறிஞ்சின. இலாலான்களும் பல வகையான கொடிகளும் எங்கள் தோள்களைக் கிழித்துக் குணப்படுத்த முடியாத சீழ்ப்பிடித்த புண்களை உருவாக்கின. புண்களின் மேல் புண்கள், அன்றாடம் கோடரி பிடித்ததாலும் வெறுங்கையினால் வெட்டிய மரங்களை அப்புறப்படுத்தியதாலும் கைகளில் காப்புக் காய்த்துக் கொப்புளங்கள் ஆயின.

வணிகத்துறை நோக்கி தமிழர் அணுகுமுறை

சங்ககாலம் முதற்கொண்டு வணிகத்தில் தமிழர் முனைப்புடன் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு என்பது ஒரு முதுமொழி. இருப்பினும் வணிக சமூகம் பல சமயங்களில் நியாயமற்ற முறையில் சுரண்டல் மூலம் செல்வம் ஈட்டி சமூகத்தில் ஏற்ற தாழ்வுகள் அல்லது சமனற்ற போக்கைப் பெருகச் செய்யும்போது அதனால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் 'வர்க்கப் போராட்டத்தில்' ஈடுபட்டு வணிகரை எதிர்த்துள்ளார்கள். எடுத்துக்காட்டாக 'உழவர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த அப்பர் தலைமையில் தமிழ்நாட்டில் பொதுமக்கள் செல்வம் நிறைந்த வணிகருக்கெதிராக திரண்டெழுந்ததை' குறிப்பிடலாம்.

பண்டைய தமிழர் வணிகத்தில் சிறந்து சிறப்புற்றிருந்தனர் எனினும், இந்த பொருளாதார மேன்மை பெரும்பான்மையினருக்குக் கிட்டவில்லை.

மூன்றாம் உலகக் குடிகள்

தற்காலத்தில் பெரும்பாலான தமிழர்கள் மூன்றாம் உலக நாடுகளான இந்தியா, இலங்கை, மலேசியா ஆகிய நாடுகளில் வாழ்கின்றனர். ஆகையால் உலகப் பொருளாதாரத்தில் பெரும்பான்மையானோர் ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட நிலையிலே உள்ளார்கள். எடுத்துக்காட்டாக முதலாம் உலக நாட்டைச் சேர்ந்த அனேக அமெரிக்கர்கள் ஒரு தானுந்தாவது வைத்திருப்பர். ஆனால் பெரும்பாலான தமிழர்களிடம் அது இல்லை.

கூலிகள்

ஆங்கில காலனித்துவ அரசால் தமிழர்கள் கூலிகளாக இலங்கை, மலேயா, பர்மா, தென் ஆப்பிரிக்கா ஆகிய நாடுகளுக்குக் கூட்டிச் செல்லப்பட்டனர். தொழில் வாய்ப்புக்களை, வசதிகளைக் கவர்ச்சி

காட்டியே அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். பெரும்பாலானோர் தேயிலை, ரப்பர் தோட்டக் கூலிகளாக வேலை செய்தார்கள்.

குற்றச்சாட்டுகள்

சுமார் 30 வருடங்களுக்குப் பின்னும் 'பொருளாதாரத்தில் மலாய்க்காரர்களுக்கு 30% எனும் நோக்கம் நிறைவேற்றவில்லை என பலர் குற்றம் சாட்டுகின்றனர். சிறுபான்மையினர் முக்கியமாக இந்திய சிறுபான்மையினர் தாங்கள் இத்திட்டத்தினால் புறக்கணிக்கப்படுவதாகக் கருதுகின்றார்கள். மலாய்க்காரர்களுக்குச் சிறப்பிடம் தரும் அரசியல் சாசன பிரிவு 153ஐ குறை கூறுவதோ, அதை நீக்க வேண்டுமென்று கோருவதோ சட்ட விரோதமாக்கப்பட்டுள்ளது.

போராட்டங்கள்

சிறுபான்மை மலேசிய இந்தியர்களின் (இவர்களில் அதிகமானோர் தமிழர்கள்) நிலை மிகவும் பின்தங்கிவிட்டதாகக் கருதி பல இந்திய அமைப்புகள் ஒன்றுகூடி இந்து உரிமை நடவடிக்கை அமைப்பை (ர்ஐNனுசயுகு) உருவாக்கிப் போராடி வருகின்றனர். நவம்பர் 2007இலும், பிப்ரவரி 2008இலும் பெருந்திரளான மக்கள் ஒன்று கூடியதை அரசு சட்ட விரோதமாக அறிவித்தது. இந்து ராப் அமைப்பைச் சேர்ந்த ஐந்து தலைவர்கள் காலவரையறையின்றி சிறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர்.

தொகுப்புரை

மலாயாத் தமிழர்கள் 100 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக 80 விழுக்காட்டினர் தோட்டப்புறச் சூழ்நிலைகளிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர். மலாய் நாட்டில் மலாய் இனத்தவர் மட்டுமன்றி பெரும்பான்மையினராக சீனர்களும், இந்தியர்களும் வாழ்கின்றனர். இவர்களுக்குப் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை உருவாக்கப்பட்டது. மலாயா மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு, பல்கலைக்கழகப் படிப்பு,

தொழில்துறை உரிமங்கள் போன்ற பல கொள்கைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இதன் காரணமாக மலாயா தமிழர்கள் கிராமங்களிலிருந்து நகரங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்தனர்.

மிகுந்த போராட்டங்களுக்கிடையில் அரசியல் ரீதியான தொழிற்சங்கங்கள் உருவாகின. 1930ல் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களை பிரிட்டிசு அரசாங்கம் எதிர்த்தது. 1940ல் மலாயாவில் கம்யூனிஸ்டு கட்சி வளர்ந்தது. இதன் காரணமாக தமிழர்களின் வேலை நேரம் குறைக்கப்பட்டது. போராட்டங்களில் ஈடுபட்டோர் அதிகமானோர் பிரிட்டிசு அரசால் கொல்லப்பட்டனர்.

மலாயாத் தமிழர்களுக்குத் தமிழர்களுக்குத் தலைவராக துன்.வி.சம்பந்தன் நியமிக்கப்பட்டார். இவரின் பெரும் முயற்சியால் தேசிய நல நிதி கூட்டுறவுச் சங்கம் மலாயாவில் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

தொழில் சார்ந்த முதல்நிலைப் பணியாளர்களாகப் பொது மருத்துவர்கள், பல் மருத்துவர்கள், விலங்கின மருத்துவர்கள், வழக்குரைஞர்கள், பொறியாளர்கள், கணக்காய்வாளர்கள் போன்றோர் உள்ளனர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. ஜானகிராமன் மாணிக்கம், மலேசிய இந்தியர்களின் இக்கட்டான நிலை, ப.5
2. மேலது, ப.225
3. மேலது, ப.225
4. ச.வீ.கலைச்செல்வன், பூங்குயில், ப.3
5. ஜானகிராமன் மாணிக்கம், மலேசிய இந்தியர்களின் இக்கட்டான நிலை, ப.5
6. மேலது, ப.66
7. மா.இராமையா, மலேசிய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் களஞ்சியம், ப.235
8. மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம், ப.71
9. மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், மலேசிய-தமிழக-புதுவை இலக்கிய உறவுப் பயணம், ப.119
10. ஜானகிராமன் மாணிக்கம், மலேசிய இந்தியர்களின் இக்கட்டான நிலை, ப.308

இயல் – 4

மலேசிய தமிழர் வாழ்வியல்

மலாயாத் தமிழர்கள் குடியேறிய முதல்நிலையில் அவர்களின் இருப்பிடம், உணவு போன்றவை மோசமான நிலையில் அமைந்திருந்தது. அவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே உணவுத் தேவைக்காகவும், இருப்பிடத் தேவைக்காகவும் போராடி வந்துள்ளனர். இதன் காரணமாக பஞ்சாயத்து செய்யும் நிலை ஏற்பட்டது. இப்பஞ்சாயத்தில் குற்றமிழைத்தவர்களுக்கு கடுமையான தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டன. மேலும் திருவிழா, உணவு, உடை, திருமணம், விளையாட்டுக்கள், பண்டிகைகள், கலைகள், சடங்குகள், குடும்ப உறவுகள் போன்றவற்றையும் பேணிகாத்து வந்துள்ளனர். இவற்றைப் பற்றிக் காண்பது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

குடியேறிய காலத்தில் இருந்த உறைவிடச் சூழல்

தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் உறைவிடங்கள் மிகவும் மோசமானதாகக் கற்பனை செய்து பார்க்கக் கூடாத நிலையில் இருந்தன. நோய்கள் எளிதில் தரக்கூடியதாக இருந்தன. இவர்களின் வாழ்விடங்கள் கால்நடைகளின் கொட்டகைகளை விட மோசமாக விளங்கின. இதனால் மலேரியா, காலரா போன்ற நோய்களுக்கு இலக்காகினர். தோட்ட நிர்வாகம் இவ்விடயத்தில் அக்கறை கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. இந்நிலை 1930 வரை நீடித்தது. இந்திய நாட்டிற்கு இச்செய்தி எட்டியதும் தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களின் விளைவினால் நல்ல கடியிருப்புகள் தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைத்தன. '1966ஆம் ஆண்டு தொழிலாளர் சராசரி வீட்டுச் சட்டத்தைத் திருத்த அரசாங்கம் முன்வந்தது. பழைய முறையிலான பல சட்டங்கள் திருத்தப்பட்டு புதிய சட்டமாக '1990ஆம் ஆண்டு தொழிலாளர்களுக்கான குறைந்த பட்ச வீட்டு வசதி மற்றும் தர

வசதிகள்' என நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது¹ என்று ஜானகிராமன் மாணிக்கம் கூறுவர்.

உணவு பொருள்கள் ஃ உணவு முறைகள்

தொழிலாளர்கள் உண்ணக்கூடிய உணவுப்பொருள்களாக இருப்பதில்லை. உடல் நலக்கேடுகள் விளைவிக்கக் கூடிய உணவுப் பொருட்கள் வழங்கப்பட்டன. தூய்மையற்ற அரிசி, பருப்பு போன்ற தானியங்கள் அவர்களுக்கு விநியோகிக்கப்பட்டன. விருந்தோம்பலில் சிறந்த பண்பினைக் கடைப்பிடித்த தமிழர்கள் வேறு வழியின்றி அவர்கள் கொடுத்த உணவை உண்ண வேண்டியதாயிற்று.

உணவு முறை

தமிழர்களின் பிரதான உணவு சோறு. இதனுடன் சாம்பார் குழம்பு, மோர்க்குழம்பு, தயிர், இரசம், கறிக்குழம்பு, காய்கறி கூட்டுகளுடன் சேர்த்துக் கொள்வர். காலையில் பசியாறுவதற்குத் தோசை, ஆப்பம், இட்டலி, புரோட்டா போன்றவற்றைத் தயாரித்துக் கொள்வர். மாலையில் தேநீர், இரவு உணவு தோசை, இட்டலி, இடியாப்பம், பிட்டு ஆகும். சில வேளைகளில் காலை பசியாறுவதற்கு ரொட்டி, நூடல் (மீ) போன்றவற்றை உணவாகத் தயாரித்துக் கொள்வர். அலுவலகத்திலிருந்து பெண்கள் பணி முடிந்து மாலையில் இல்லம் திரும்பியதும் சமைப்பதால் இரவு உணவு சோறு, குழம்பு, கூட்டு என ஆகிறது.

தமிழர்கள் நேர்மைக்கும் விசுவாசத்திற்கும் பெயர்போனவர்கள்

தோட்டத்தில் வாழும் மக்கள் நேர்மைக்கும் முதலாளிய விசுவாசத்திற்கும் உடையவர்கள். பிறருக்குச் சிறிதளவேனும் தீங்கிழைக்கமாட்டார்கள். உண்மையாக நடந்து கொள்ளும் பண்பு கொண்டவர்கள்.

பஞ்சாயத்து வழக்குமுறை

தோட்டத்தில் எவரேனும் குற்றமிழைப்பின் பஞ்சாயத்து கூடும். இருதரப்பினரையும் அழைத்து விசாரிப்பர். குற்றமிழைத்தவரை வழக்குத் தொடர்ந்தவரிடம் மன்னிப்பக் கேட்கச் செய்வர். கடுமையான குற்றமிழைத்திருக்கிறார் என்றால் தோட்ட முதலாளி அவரைத் தோட்டத்தை விட்டு நீக்குவார் அல்லது காவல் துறையிடம் அவரை ஒப்படைப்பார். இதனால் அவர் குடும்பம் அல்லலுற நேரிடும். இப்பஞ்சாயத்துக்குப் பெரும்பாலும் கங்காணிகளே தலைமை வகிப்பர்.

திருவிழா கொண்டாட்டம்

தோட்டங்கள் தோறும் கோயில் திருவிழாக்கள் நடைபெறும். மாசிமகம், பங்குனி உத்திரம், சித்திரா பருவம், ஆடித்திருவிழா, தைப்பூசம் போன்ற விழாக்கள்; இவற்றுள் அடங்கும். 'தைமாதம் வெள்ளிக்கிழமையன்று விரதம் இருந்து சிவாலய வழிபாட்டை மேற்கொண்டால் துயரங்கள் துள்ளி ஓடும். அம்பிகை ஆலயங்களில் சந்தனக் காப்பு சாற்றி வழிபட்டால் சிந்தனைகள் அனைத்தும் வெற்று பெறும்'² என்று அருள்மிகு ஸ்ரீ மஹா மாரியம்மன் ஆலயம் - சிலாங்கூர் விழா மலர் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் 'தைப்பூசம் என்பது முருகப் பெருமானுக்குக் கொண்டாடப்படும் விழாவாகும். தைமாதம் தமிழர்களுக்குப் புனிதமான மாதமாகும். முருகனுக்கு உகந்த நாள் தைப்பூச தினம் என்பர்'³ என்றும் குறிப்பிடும். இவ்வாறு தைமாதம் என்பது மலேசியத் தமிழரிடையே திருவிழா மாதமாக அமைந்துள்ளது.

விழா தொடங்குவதற்கு மூன்று நாள்களுக்கு முன்னதாகவே கரகம் பாலிப்பர். திருவிழா அன்று தோட்ட நிரிவாகியை (ஆங்கிலேயர்) கோயில் நிர்வாகத்தினர் அழைத்துச் சிறப்புச் செய்வர். மக்கள் புத்தாடை அணிந்து இறைவனைத் தரிசிக்கச் செல்வர்.

பல வீர விளையாட்டுகளை இளைஞர்கள் செய்து காட்டுவர். சிலம்ப விளையாட்டு, உறியடித்தல், வழுக்கு மரம் ஏறுதல், பொம்மலாட்டம், தீப்பந்தம் சுற்றுதல், தீமிதித்தல், அலகுக்குத்துதல் இன்னோரன்ன பிற. பெண்கள் கும்மி நடனம், கோலாட்டம் போன்ற நடனங்களை ஆடுவர்.

மாலையில் சுவாமி ஊர்வலம் போகும்போது சிலர் மீது வேலன் வெறியாட்டம், சாமி வந்து ஆடுவது நிகழும். அருகிலுள்ள வேறு சில தோட்டங்களுக்கும் ஊர்வலம் சென்று மறுநாள் விடியற்காலை கோயிலுக்குத் திரும்பும். திருவிழா முடிந்து மூன்றாவது நாளில் மஞ்சள் நீராடல் நடைபெறும். இளைஞர்கள் முறைப் பெண்கள் மீதும் பெண்கள் முறைமாமன்கள் மீதும் குங்குமம், மஞ்சள் கலந்த நீரை ஊற்றி விளையாடுவர். இடும்பன் பூசையும் நடைபெறும். தமிழர்களின் கோயில்கள் நிரம்பியுள்ள அதே வேளையில் இங்கும் புரோகிதர்களின் ஆதிக்கம் மேலோங்கி கிட்ட நிலையை,

'சிறுதெய்வப் பூசையினைச் செய்து கையில்

சிலபொருட்கள் கொண்டு வந்து காட்டும்

திறமைக்கு அடிவணங்கும் மக்கள் - அன்னார்

செய்கின்ற தந்திரத்தை என்னார்'⁴

என்று ரெ.சண்முகம் அவர்கள் மலேசியத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியத்தில் புலப்படுத்துகிறார்.

தமிழர்களின் பாரம்பரிய உடை

இறைவழிபாட்டிற்காகக் கோயிலுக்குச் செல்லுபவர்கள், திருமணத்திற்குச் செல்லுபவர்கள், திருவிழாவிற்குச் செல்லுபவர்கள், இல்ல விழாக்களின் போது கலந்து கொள்பவர்கள் தமிழரின் பாரம்பரிய உடையான வேட்டி, சிப்பா, மேந்துண்டு போன்றவற்றை

ஆண்களும், சேலை, தாவணி போன்றவற்றைப் பெண்களும் உடுத்துவர். சாதாரணமாக வீட்டிலுள்ளோர் ஆண்கள் வேட்டி, உலுங்கி, சட்டை, பனியன், அரைக்கால் காற்சட்டை போன்றவற்றை உடுத்துவர். பெண்கள் மலாய்ப் பெண்கள் அணியும் கைலியும் தாவணியையும் உடுத்துவர். இன்று நாகரிக வளர்ச்சி கரணியமாகப் பெண்கள் சுடிதார் அணியும் பழக்கத்திற்கு மாறியுள்ளனர். ஆண்கள் முழுகாற் சட்டையும், சட்டை, பனியன் போன்றவற்றை அணிவர். 'மலேசியத் தமிழ்ப் பெண்களிடம் பழையன கழிதலும் புதியன புதியன புகுதலும் இருந்தாலும் சமய, இலக்கிய, திருமண நிகழ்வுகளுக்குச் செல்லுமிடத்து பாரம்பரிய ஆடையணிந்து அழகு மயில்களாக பவனி வருகின்றனர். ஆனால் வேலைக்கச் செல்லும்பொழுது பெரும்பாலான பெண்கள் நவீன ஆடையிலும், வேலைக்கான சிறப்பு உடையிலும் கால்சட்டையணிந்தும் செல்வர்'⁵ என்று மலேசிய-தமிழக-புதுவை இலக்கிய உறவுப்பயணம் எனும் நூல் சுட்டும்.

வாழையிலை

வாழையிலையில் சாப்பிடுவதால் உடலுக்குப் பல நன்மைகள் ஏற்படுகின்றன. அதுமட்டுமல்ல, நாம் சாப்பிட்டு முடித்தபின் வாழையிலை கால்நடைகளுக்கு உணவாகவோ, நிலத்துக்கு உரமாகவோ மாறிவிடுகிறது. ஆகவே, வாழையிலையில் சாப்பிடுவதை நாம் வாடிக்கையாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். உணவுக் சங்கிலியில் முதல் உணவே இலைகள்தான்.

ஆலய அன்னதானம் மற்றும் பொது விழாக்களில் விருந்தினருக்கு உணவு பரிமாற வாழை இலையைத்தான் இன்றளவிலும் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். எமது முன்னோர் உணவு பரிமாறுவதற்கு வாழையிலையைத் தேர்ந்தெடுத்ததற்கான காரணம், 'ஆன்டி ஆக்சிடன்ட்' அதில் அதிகளவில் இருப்பதேயாகும். இதனால்

செல் (கலம்) சிதைவு ஏற்படாமல் இளமையுடன் இருக்க முடியும். அத்தோடு மன அழுத்தம், புற்றுநோய் மற்றும் இதய நோய்களும் தடுக்கப்படுகின்றன. வாழையிலையில் இருக்கும் Polyphenol, செல்களில் உள்ள டி.என்.ஏவை கதிர்வீச்சுகளிலிருந்து பாதுகாக்கிறது.

சிறுநீரகக் கல்லுக்கு வாழைத்தண்டுச் சாறு உகந்தது என்பது போல, வாழையிலையும் சிறுநீரகம் மற்றும் விதைப்பை தொடர்புடைய பிரச்சினைகளிலிருந்தும் பாதுகாக்கிறது. வாழையிலையில் உள்ள பச்சையம் நோய் எதிர்ப்பு சக்தியாகவும் விளங்குகிறது.

சூடான சாப்பாட்டை வாழை இலையில் பரிமாறும்போது அந்தச் சூட்டில் இலை இலேசாக வெந்து இலையின் பச்சையத்தில் உள்ள Polyphenol, சாப்பாட்டில் கலந்துவிடும்;. இதன்மூலம் அதிலுள்ள உயிர்ச்சத்து ஏ, சிட்ரிக் அமிலம், கால்சியம் மற்றும் கரோட்டின் ஆகியவை நமக்குக் கிடைக்கின்றன.

வாழையிலையின் சிறப்பம்சம்

வாழையிலையின் சிறப்பம்சமே அதன் குளிர்ச்சித் தன்மைதான். மரத்தில் இருந்து அறுத்தெடுக்கப்பட்ட பின்பும் கூட வாழையிலை ஒட்சிசனை வெளியிட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். வாழையிலையில் வைக்கப்படும் கீரைகள், காய்கள், பழங்கள், பூக்கள் ஆகியவை விரைவில் வாடாது. பூமாலைகள் கூட வாழையிலையில் சுற்றி வைக்கப்படுவதை நாம் அறிவோம். அதே போன்று தீக்காயங்களுக்கு ஆளானவர்களை வாழையிலையில்தான் படுக்க வைப்பார்கள். வாழையிலையின் குளிர்ச்சியும் அது வெளியிடும் ஒட்சிசனும் தீப்புண்ணுக்கு இதமாகவும் விரைவாகக் காயங்களை ஆற்றக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது. வாழையிலை சருமத்தில் ஒட்டாது. அத்துடன், நோய்த் தொற்றும் ஏற்படுத்தாது. இதனால், தீக்காயங்கள் ஏற்பட்டவர்களுக்கு இது அருமருந்தாகப் பயன்படுகிறது..

பூ, காய், கனி இவற்றின் பயன்பாடுகள்

பூ முதல் கனி வரை மனிதர்களால் உணவுக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் தாவரம் வாழை மரம். வாழையில் பல இனங்கள் இருந்தாலும், அந்தந்த இனத்துக்கேற்ப அவை தரும் பூக்களும் சிறப்பானவை. பொதுவாக, வாழைப்பூவில் உயிர்ச்சத்து 'பி' உண்டு. பெண்களின் கர்ப்பப்பைக்கு இது மிகுந்த பலமளிக்கவல்லது. மாதத்தில் இரண்டு, மூன்று தடவைகள் இதனை உணவில் சேர்த்துக் கொள்வது பயனளிக்கும்.

இதே போன்று வாழைக் காயும் கறியாக்க, பொரியல் செய்ய, சம்பல் செய்ய என்று உணவில் பயன்படுகிறது. இது விசேட தினங்களில் உணவில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படும். இதிலும் பலவகைச் சத்துக்கள் உண்டு. அதேபோன்று, 'ஏழைகளின் ஆப்பிள்' என்று அழைக்கப்படும் வாழைப்பழமும் மிகுந்த பயனளிக்கும் உணவுப்பொருள். இது மிகக் குறைந்த விலையில் கிடைக்கும். வாழையின் ஒவ்வொரு இனத்திலுள்ள பழங்களும் ஒவ்வொரு போசனையைக் கொண்டிருந்தாலும், இதில் பொதுவாக உயிர்ச்சத்து 'ஏ' உள்ளது. பொட்டாசியம் சத்தும் இதில் செறிவாக உள்ளது. இரண்டு நாட்களுக்கு ஒருமுறை இதனை உட்கொண்டு வந்தால் சிறப்பு.

திருமணச் சடங்கு

தமிழ்த் திருமணத்தை நடத்துகின்றவர் திருக்குறள் அதிகாரங்களான, இறைவணக்கம், வாழ்க்கைத் துணைநலம், இல்வாழ்க்கை, அறன் வலியுறுத்தல், அன்புடைமை போன்ற அதிகாரங்களிலுள்ள குறள்களையும் திருவருட்பாவையும் ஒதி திருமணத்தை நடத்தி வைப்பார். தமிழர்கள் இந்துத் திருமணத்தை வைதீக முறையில் ஐயரை வைத்து நடத்துகின்றனர். மணமகளுக்குக் கட்டப்படும் தாலியைத் திருமணத்தில் கலந்து பொள்ளும் அனைத்துப்

பெரியோர்களிடமும் பெண்களிடமும் ஆசி பெற்று பின்னர் மணமகன் மணமகளுக்குத் தாலி கட்டுவார். அவ்வேளையில் நாதசுர கெட்டி மேளம் முழங்க வந்திருந்தோர் மஞ்சள் அரிசியுடன் மலர் தூவி மணமக்களை ஆசிர்வதிப்பர். தாலியைத் தொட்டு வணங்குகின்ற அனைத்துப் பெண்களின் வளமை ஆற்றலும் மணமக்களுக்குச் சென்று சேருமென்ற நம்பிக்கை இன்றளவும் கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. மலேசியத் தமிழர்களின் திருமணங்கள் தற்காலத்தில் மிகுந்த ஆடம்பர விழாக்களாகக் கொண்டாடப்பட்டு வரும் நிலையை,

'பரபரப்பான கல்யாண வீடு

வாழையிலையிலிருந்து வளையல் வரை

எல்லாமே பணம்தான்'⁶

என்று மலேசியப் புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் என்ற நூலில் அமைந்துள்ள புதுக்கவிதை எடுத்துரைக்கிறது.

தமிழர் திருமணம்

வைதீக திருமணச் சடங்கைத் தவிர்த்து தமிழர்கள் தமிழ்த் திருமணத்தையும் நடத்துகின்றனர். ஐயருக்குப் பதிலாக திருமணத்தை நடத்துபவர் திருக்குறள் அதிகாரங்கள், இறைவணக்கம், வாழ்க்கைத் துணைநலம், இல்வாழ்க்கை, அறன் வலியுறுத்தல், அன்புடைமை போன்ற அதிகாரங்களிலுள்ள குறள்களையும் திருவருட்பாவையும் ஒதி திருமணத்தை நடத்தி வைப்பார். தமிழரின் பண்பாட்டுச் சின்னங்களும் சீர் வரிசைகளும் மணமேடையில் வைக்கப்பட்டிருக்கம். குத்துவிளக்குகள் இருபக்கங்களிலும் வைக்கப்பட்டு ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும். மணமக்களின் பெற்றோர்கள் உறவினர் மணமக்களின் இருபுறத்திலும் சூழ்ந்திருப்பர். மணமகன் தாலி கட்டும்

வேளையில் நாதசுர மேளம் முழங்க திருமணத்திற்கு வந்திருந்தோர் மலர்தூவி வாழ்த்துவர்.

சீர்திருத்தத் திருமணம்

பகுத்தறிவாளர்கள் மணமக்களை மேடையில் அமரவைத்து, வரவேற்புரை, தலைமையுரை, வாழ்த்துஐற போன்ற உரைகளை ஆற்றுவர். பின்னர் ஒருவர் மணமக்களுக்கு மண இணைப்பினைச் செய்து வைப்பால். மணமகன் மணமக்களுக்கு அவர்கள் சார்ந்திருக்கும் இயக்கத் தாலிலைக் கட்டுவார். சில வேளைகளில் மணமக்கள் தாலி கட்டாமல் கணையாழிகளை அணிந்து கொள்வர்.

தமிழரின் பாரம்பரிய விளையாட்டுகள்

தோட்டப் புறங்களில் வாழும் தமிழர்கள் தமிழரின் பாரம்பரிய விளையாட்டுக்களைக் காத்து வருகின்றனர். இளைஞர்கள் சடுகுடு விளையாடுவர். மழைக் காலங்களில் அந்த இனிமையான சூழ்நிலையில் கோலி, கவுண்டா கவுண்டி போன்ற விளையாட்டுகளில் ஈடுபடுவார்கள். பெண்கள் தாயம், பல்லாங்குழி, கல்லாங்காய், பாண்டி போன்ற விளையாட்டுகளில் ஈடுபடுவார்கள். வட்டவடிவமாகப் பெண்கள் அமர்ந்திருப்பார்கள். அவர்களில் ஒருத்தி ஒரு துண்டுத் துணியை விசிறியடித்தக் கொண்டு சுற்றி வருவாள். அவர்களுக்குத் தெரியாமல் அத்துணியை அவளுக்குப் பின்புறம் போட்டு விடுவாள். அவள் மீண்டும் சுற்றி வருவதற்குள் அமர்ந்திருப்பவள் அத்துணியைக் கொண்டு அடித்துச் சுற்றிவரச் செய்வாள். இவ்விளையாட்டு பெரும்பாலும் நிலாக்காலங்களில் நடைபெறும்.

இது போன்ற பல விளையாட்டுகளைத் தோட்டப்புற மக்கள் விளையாடுகின்றனர். கலையும் பண்பாடும் வளர்கின்றன. இப்பொழுது இவ்விளையாட்டுகள் தமிழரிடையே மறைந்து

வருகின்றன. பல்லாங்குழி விளையாட்டினை மலாய்காரர்கள் அவர்களின் விளையாட்டு என்று உரிமை கோருகின்றனர்.

சிறுதெய்வ வழிபாடு

தோட்டத்தில் வாழும் மக்கள் சிறு தெய்வ வழிபாட்டில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். ஒவ்வோராண்டும் சேவல், கிடாய் பலியிட்டுப் பொங்கல் வைப்பர். குலதெய்வ வழிபாடும் நடத்துவர். கார்த்திகை தீபத் திருநாளன்று இரவில் அடுப்புக்கரியைத் தூளாக்கித் துணியில் சுற்றி தீப்பந்தம் சுற்றுவார்கள். பார்ப்பதற்குக் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக ஒளிரும்.

தீபாவளி, பொங்கல் திருநாள்

தீபாவளி அரசு விடுமுறையானதால் தமிழர்கள் இப்பண்டிகையை விமரிசையாகக் கொண்டாடுவார்கள். இப்பண்டிகை அரசு விழாவாகவும் கொண்டாடப்படுகிறது.

தீபாவளித் திருநாளுக்குத் தமிழர்கள் தம் பண்பாட்டை உணர்த்தும் வகையில் பாரம்பரிய பலகாரங்கள், இனிப்புகள் செய்வர். முறுக்கு, அதிரசம், பொரிவிளங்காய் உருண்டை, நெய் உருண்டை இன்னபிற பலகாரங்கள் செய்வர். அதிரசம் என்னும் தமிழரின் இனிப்புப் பணியாரத்தை எங்களுடைய பாரம்பரியப் பலகாரம் என்று மலாய் இனத்தவர் உரிமை கொண்டாடுகின்றனர். வெகுகாலமாகவே அவ்வினத்தவர் இப்பணியாரத்தைத் தங்கள் குடும்பங்களில் செய்து வருகின்றனர்.

பொங்கல் திருநாளை மலேசிய தமிழர்கள் தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களைப் போல் கொண்டாடுவதில்லை. சிறு பண்டிகையாகத்தான் கொண்டாடுகின்றனர். சமுதாய இயக்கங்கள் ஒரு திங்கள் வரை தமிழ் சார்ந்த பொங்கல் நிகழ்ச்சிகளைப் படைத்துத் தமிழரின் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துகின்றன. தமிழகத்தில் தை முதல்

நாளைப் புத்தாண்டாகக் கொண்டாட முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன போல் மலேசியாவிலும் ஏற்கப்பட்டது.

'உலகத் தமிழரின் உணர்வுத் திருநாள்

அறிவுத் திருநாள் ஆம் தைமுதல்

பொங்கல் மலர்ந்து புத்தாண்டாய் ஒளிரும்'⁷

என்று மலேசியப் பாவலர் நீ.சி.பொன்னுச்சாமி உறுதிபடப் பாடுகின்றார்.

தமிழரின் தற்காப்புக் கலைகள்

தமிழர்களின் பாரம்பரிய தற்காப்புக்கலைகளான சிலம்பம், நெற்றிக்குச்சி, குச்சிப்பிடி, முழக்குச்சி, வாள் சுற்றுதல், சுருள் கத்தி, தீப்பந்தம் இன்னோரன்ன பிற விளையாட்டுகள் தோட்டப்பறத்தில் தம் சீடர்களுக்குச் சிலம்ப ஆசிரியர்கள் கற்றுக்கொடுப்பார்கள். அத்தற்காப்பு விளையாட்டுகளை இளைஞர்கள் மிகவும் ஆர்வத்துடன் பயிலுவர். கோயில் திருவிழா போன்ற வைபவங்களில் இவ்வீர விளையாட்டுகளை மக்கள் முன் செய்து காட்டுவர்.

சடங்குகள்

காது குத்தும் சடங்கு

குழந்தைகளுக்குக் காதில் துளையிட்டுக் கடுக்கண் அணிவிப்பது காது குத்தும் சடங்காகும். இச்சடங்கு அவரவர் குலதெய்வக் கோயில்களும், வீட்டிலும் நடத்தப்படுகிறது. தாய்மாமன் மடியில் குழந்தையி் அமரவைத்து இச்சடங்கினை நடத்துவர். திருக்குறள் ஓதியும் இச்சடங்கு நடத்தப்படுகிறது.

பூப்புச் சடங்கு

மஞ்சள், வேப்பிலை கலந்த நீரால் பூப்பெய்திய பெண்ணை நீராட்டுகின்றனர். இதனைப் 'பூப்புனித நீராட்டு' என்பர். இதன்

பின்னர் புத்தாடை உடுத்தி மாலையணிவிக்கப் பெற்று தாய்மாமனிடம் ஆசி பெறுகிறாள். இதன்பின் மாமன் முறை கொண்ட ஒருவனால் தென்னம் ஓலையால் கட்டப்பட்ட சிறு குடிலில் ஏழு நாட்கள் இருக்கச் செய்வர். குடிலுக்குள் அரிவாள், விளக்குமாறு, வெற்றிலை குத்தும் உரல், உலக்கை போன்றவற்றை வைக்கின்றனர்.

இறப்புச் சடங்கு

பிணத்தை மஞ்சள் நீரால் நீராட்டி சாம்பிராணிப் புகையூட்டிய பின்னர் விட்டிற்குள் வைப்பர். பிணத்தைப் புதைக்கும் போது, உயிருடன் இருக்கும் கோழிக் குஞ்சையும் குழிக்குள் போட்டுப் புதைக்கின்றனர். இன்று கோழிக் குஞ்சின் காலைக் கீறி இரத்தத்தைச் சிந்திவிட்டுக் கோழிக் குஞ்சை விட்டுவிடுகிறார்கள். புதைப்பது கிடையாது. மறுநாள் பால் ஊற்றம்சடங்கு நடைபெறும். எட்டாம்நாள் துக்கத்தை அனுசரிப்பார்கள். பதினாறாவது நாள் கருமாத்ரி என்னும் சடங்கு நடைபெறும். வைதீக நெறி முறையில் இச்சடங்கை நடத்த விரும்பாதவர்கள் திருக்குறள் அதிகாரங்களான இறைவணக்கம், நிலையாமை, புகழ், ஒப்புறவு அறிதல் போன்ற அதிகாரங்களிலுள்ள குறள்களை ஓதி இவ்விறப்புச் சடங்கினை நடத்துவர்.

இன்றைய மலேசிய அரசின் நல்லாட்சியின் விளைவால் மலேசிய தமிழர்களின் கலை, பண்பாடு, மரபுகள் காக்கப் பெறுகின்றன. இந்நாட்டில் சாதி வேறுபாடுகள் இல்லை. எல்லாரும் சரிநிகர் சமானமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவ்வாறாக மலேசிய தமிழர் பண்பாடு இம்மலேசிய திருநாட்டில் மிளிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

வெற்றிலை பாக்கு, சுண்ணாம்பு

உணவு வேளைக்குப் பிறகு வெற்றிலை போடும் பழக்கம் தமிழினத்தின் மரபாக விளங்குகிறது. சீரண சக்திக்கு வெற்றிலை மிகவும் நல்லது. அது தவர நாம் சாப்பிடும் சாப்பாட்டினால் ஏதும்

ஒவ்வாமை வந்தால் அதனை வெற்றிலை நீங்கும். நாற்பது வயதிற்குப் பிறகு செரிமான சக்திகள் குறையத் தொடங்கும். நாம் உண்ணும் உணவு முறையாகச் செரிக்கப்பட்டு சத்துகள் தொடங்கும். நாம் உண்ணும் உணவு முறையாகச் செரிக்கப்பட்டு சத்துகள் உடலில் முழுமையாய் சேருவதற்கும், உடலின் அனைத்த எலும்புகளுக்குத் தேவையான சுண்ணாம்புச் சத்தை சமன் செய்யவும் வெற்றிலை பாக்கு போடுதல் மிகவும் தேவையாகும். பாட்டி வைத்தியத்தில் வெற்றிலையின் பங்கு அளப்பரியது.

மலேசிய தமிழர் குடும்ப உறவுகள்

ஒவ்வோரினத்திற்கும் குடும்ப உறவுகள் அவரவர் பண்பாட்டு நிலைகளுக்கு ஏற்ப வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. தமிழினத்திற்குப் பெருமை சேர்க்கும் முகந்தான் குடும்ப உறவுகள். இவை சிறந்த பண்பாட்டு நிலைகளொடு மிளிர்கின்றன என்பது வெள்ளிடை மலை. மேலை நாடுகளில் உள்ள குடும்ப உறவுகள் நம் தமிழினத்தின் குடும்ப உறவுகளுக்கு ஒப்பீடு காணப்பெறுமாயின் அவ் ஒப்பீடு மாறுபட்ட நிலையில் காணப்படுவதை உணரலாம்.

பல்லின மக்கள் வாழும் நம் இந்தியத் திருநாட்டில் குடும்ப உறவுகள் ஒப்பீடு காணவியலாத நிலையில் வேறுபடுகின்றன. மகாபாரத இதிகாசத்தில் ஐவருக்கு ஒருத்தி என்ற பண்பாட்டு உறவுகள் காணப்பெறுகின்றன. இன்றைக்கும் இத்தகையப் பண்பாட்டு உறவுகள் வடபுலத்தில் அம்மக்கள் கடைபிடித்து வருவதைக் கண்கூடாகக் காணலாம். இவை ஆரியப் பண்பாடு, மனுநீதி சனாதன கொள்கை அம்மக்களை ஆட்டுவிக்கிறது. ஆரிய வருணாசிரம கொள்கை நம் தமிழினத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தாலும் குடும்ப உறவுகள் முற்றிலும் சிதைந்து போகவில்லை. நம் இனத்தின் பண்பாடு அத்தகைய வலிமையுடையது என அறுதியிட்டுக் கூறலாம்.

கூட்டுக் குடும்பங்கள்

மலேசியத் தமிழர்களில் தொண்ணூறு விழுக்காட்டினர் உடலுழைப்புத் தொழிலாளர்கள் இரப்பர், செம்பனை, காப்பி, தேயிலைத் தோட்டங்களிலும், ஈயச் சுரங்கங்களிலும் வேலை செய்பவர்கள், இவர்களின் குடியிருப்பு ஆங்கிலேய முதலாளிமார்களால் அமைக்கப்பட்ட நீண்ட தொடர் வீடுகளாகும். இலயன்கள் என்று கூறுவர். கணவன், மனைவி, பிள்ளைகள் மட்டும் வதியும் ஒரு சிறு வீடு. பிள்ளைகள் வளர்ந்து பெரியவர்களானதும் தனித்தனி அறைகள் இல்லாத அச்சிறு வீட்டில் வாழ்வதே மிகவும் கடினம். அத்தகைய நிலையில் அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்து விட்டால் அப்புதுமணத் தம்பதிகள் வேறு ஒரு சிறு குடியிருப்பில் அத்தொடர் வீட்டில் தான் வசிக்க நேரிடும். அவர்களும் அத்தோட்டங்களில் தான் பணிபுரிய வேண்டும். மறுத்தால் அத்தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேற நேரிடும். இதுதான் தோட்டங்களிலும் ஈயச் சுரங்கங்களிலும் வேலை செய்யும் தமிழர்களின் நிலை. '25 தோட்டங்களில் பிளாங்கு பயனீட்டாளர் சங்கம் மேற்கொண்ட ஆய்வகளின் வழி கிடைத்த தகவல்கள் - வீட்டு வசதிகள்: 1. 56 சதவீத வீடுகள் யுத்தத்திற்கு கட்டப்பட்டவை. 2. 5-லிருந்து 9 பேர் ஒரே வீட்டில் வாழ்கின்றனர். 3. ஒரு வீட்டில் ஒன்று அல்லது இரண்டு அறைகள் உள்ளன. 4. 3 தோட்டங்களில் தூங்குவதற்கு அறையே இல்லை'8 என்று ஜானகிராமன் மாணிக்கம் எடுத்துரைப்பர்.

இந்நிலையில் அவர்கள் கூட்டுக்குடும்பமாக வாழ நினைப்பது கனவிலும் நடைபெறாது. பொருளியல் நிலையில் சிறப்பாக வாழ்ந்து வரும் தமிழர்கள் பலர் கூட்டுக்குடும்பங்களாக வாழ்வதை இன்று பரவலாகக் காணமுடிகிறது. அதுவும் சிலகாலமே. அக்கூட்டுக் குடும்பத்தில் உள்ள மருமகங்கள் சில வேளைகளில் அக்குடும்ப

நிலைக்கு ஒத்துப்போக இயலாத போது அவர்கள் தனிக்குடித்தனம் போகின்றனர். அவர்களுக்குள் நிலவும் சண்டை சச்சரவுகள் குறைந்து குடும்ப உறவுகள் வலுப்பெற தனிக்குடித்தனம் வித்திடுகிறது. புதிதாக மணம் புரிந்தவர்கள் தங்கள் பெற்றோர் மீது அளவு கடந்த அன்பு கொள்வர். தங்களுக்கு ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுத்திருக்கின்றார்களே என்று பெருமிதம் கொள்வர். மனைவியானவள் தன் கணவனின் உடன் பிறப்புகள் மீது அன்பு பாராட்டுவாள். மாமனார் மாமியார் மீதும் அன்பும் மரியாதையும் கொண்டு இலங்குவாள். கணவனானவன் தன் மனைவியின் பெற்றோர் மீது மிகுந்த மரியாதையும் அன்பும் கொண்டு திகழ்வான். மாமனார், மாமியார் குடும்ப உறவுகளை நன்கு கவனித்துக் கொள்வான். அவர்கள் இல்லத்தில் நிகழும் சுகதுக்கங்களில் பங்குபெற்று மருமகன் என்ற நிலையினை நிலைநிறுத்துவான்.

பெற்றோர்

முதுமைக் காலத்தில் பெற்றோரைக் கவனிப்பது பிள்ளைகளின் கடமையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அவர்களை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்று உடல் ரீதியாக ஏற்படும் நோய்களைக் குணப்படுத்துவது பிள்ளைகளின் கடமை. மனநலம் பாதிக்கும்போது அவர்களின் குறைகளைக் கேட்டறிந்து அதற்குத் தீர்வ காண்பது பிள்ளைகளின் கடமையாகக் கொள்ளப்பெறுகிறது. பையன்களும் அவர்களை நன்கு கவனித்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் பொறுப்பற்ற சிலர் அவர்களுக்குப் பிள்ளைகளாக வாய்த்திருப்பினும் அவர்களின் பெற்றோர்களைப் பராமரிப்பதில் தவறிவிடுகின்றனர். அவ்வேளையில் பெண் பிள்ளைகள் அவர்கள் பராமரிக்க நேரிடுகிறது. இதனை,

'நீ

கொண்டாந்து

சேத்தியே

ஆஸ்ரமம்
அத வேற இடத்துக்கு
மாத்திட்டாங்க
அட்ரச
எழுதியிருக்கேன்
மறந்துடாம படி'⁹

என்றும்,

'நீ மகள் வீட்டுலேயும்
நான் மகன் வீட்டுலேயும்
.....
ஒன்னா இருக்கலாம்
வா செல்லம்மா

முதியோர் இல்லத்துக்கு'¹⁰

என்றும் மலேசிய புதுக்கவிதைத் திறனாய்வுக் கருத்தரங்கக் கவிதைகளின் வழி பெற்றோரைப் பேணிக் காப்பதில் நிலவும் அவலநிலை உணரலாகிறது. மனைவியின் பெற்றோர்களைத் தன் பெற்றோராக எண்ணி கணவனும், நன்முறையில் அவர்களைப் பராமரிப்பதைக் காணமுடிகிறது.

தாய், தந்தை

தாய் தந்தை ஆகியோர் தங்களின் குழந்தைகள் மீது அளவுகடந்த அன்பு செலுத்துபவர்களாக இருப்பர். தங்கள் உயிரினும் மேலாகக் கருதி அவர்களை வளர்ப்பர். குழந்தைகளின் கல்வியிலும் அவர்களின் உடல்நலத்திலும் அக்கறை கொள்வர். குழந்தைகளும் தங்கள் பெற்றோர் மீது அளப்பரிய அன்பும் பாசமும் வைத்திருப்பர். குழந்தைகள் நோயுற்றாலோ தாயானவள் துடிதுடித்துப் போவாள்.

தந்தையானவன் கவலை அடைவான். தாய் கடவுளைத் துதித்துக் கொண்டிருப்பாள்.

தமையன்

ஏதோ ஒரு கரணியத்தால் பெற்றோர் குடும்பத்தை வழி நடத்த இயலாதபோது குடும்பத்தில் மூத்தவன் என்ற நிலையில் அக்குடும்பத்தை வழி நடத்த வேண்டிய பொறுப்பில் தள்ளப்படுகின்றான். தம்பிகள் தங்கைகளைக் கரை சேர்ப்பது அவனின் கடமையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இதனால் தன் சொந்த விருப்பங்கள் நிறைவேற முடியாமற் போகிறது. அவனின் கனவு பாழாகிறது. அவனின் எதிர்காலம் வீணாக்கப் பெறுகிறது. தன் குடும்பத்தில் உள்ளோர் நலன்களைப் பாதுகாப்பது முதற்கடமையாக எண்ணுகின்றான். பல குடும்பங்களில் தமையனானவன் தந்தையாகத் திகழ்கின்றான்.

தம்பி, தங்கை

இவர்கள் தமையனுக்குக் கட்டுப்பட்டு அவன் சொற்படி நடப்பதால் குடும்பத்தில் சிக்கல் ஏற்படுவதில்லை. தங்களின் தமையன் தங்கள் பெற்றோர் போன்று தங்களை வளர்க்கின்றான் என்று அன்பு பாராட்டுகின்றனர். சில குடும்பங்களில் இவ்வாறு நடப்பதில்லை. அவரவர் விருப்பத்திற்கு அவர்கள் சென்று விடுவதால் குடும்ப உறவுகள் சீரழிகின்றன.

தமக்கை

தமக்கையானவள் ஒரு தாயைப் போன்று அக்குடும்பத்தில் திகழுவாள். பெற்றோர்கள் பணி செய்யும் காலத்தில் அக்குடும்பத்திலுள்ள தம்பி தங்கைகளைக் கவனித்துக் கொள்வாள். ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் தன் உடன் பிறப்புகளுக்குத் தாயாக விளங்குவாள். பெற்றோர் இயற்கையை துறக்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றாள். இதனால் தன் திருமணம் தடைபடுகிறது. திருமண

வயதையும் கடந்த நிலையில் துன்பங் கொள்வாள். பல குடும்பங்களில் இந்நிலையினைக் காணலாம். இறுதியில் தன் உடன்பிறப்புகளின் குழந்தைகளை வளர்க்கும் பொறுப்பும் அவளுக்கு வந்து விடுகிறது. உறவினர்களும் சுற்றத்தார்களும் அக்குடும்பத்திற்கு உறவினால் மட்டுமே அவளுக்கு வாழ்வு மலரும்.

சித்தப்பா, பெரியப்பா உறவுகள்

தங்களின் தந்தையார் மறைவுக்குப் பிறகு சித்தப்பா, பெரியப்பா குடும்ப உறவுகள் இவர்களுக்குப் பக்கபலமாக விளங்கும். தங்களின் சொந்தப் பிள்ளைகளைப் போன்று இவர்களையும் கவனித்துக் கொள்வார்கள். பல குடும்பங்களில் இத்தகைய குடும்ப உறவுகள் வலுவாகக் காணப்பெறும். சில குடும்பங்களில் இத்தகைய நிலை காணப்பெறாது. அவரவர் குடும்பம் என்ற நிலையில் சாதாரண உறவுகளாகவே விளங்கும்.

சொத்துகள்

தங்களின் தந்தையாருக்குச் சேர வேண்டிய பூர்வீகச் சொத்துகள் அவர்களின் மரணத்திற்குப் பிறகு அப்பிள்ளைகளுக்குக் கிடைப்பதில் பல வேளைகளில் இவர்கள் சிரமத்தை எதிர்கொள்ள நேரிடும். சித்தப்பா, பெரியப்பாமார்கள் சொத்தகளைப் பிரித்துக் கொடுப்பதில் விருப்பமில்லாமல் காலதாமதம் செய்யலாம். இதனால் இப்பிள்ளைகள் வழக்கறிஞர் உதவியை நாடக்கூடும். இதன் காரணமாக ஒன்றுவிட்ட உடன்பிறப்புகள் மீது பகையுணர்ச்சி வளரக்கூடும். முடிவில் பங்காளிச் சண்டையாக முற்றி அடிதடியில் முடிவுறும். குடும்ப உறவுகளும் பாதிப்புற்றுச் சீரழியும்.

பெரியம்மாள், சித்தி குடும்ப உறவுகள்

இவர்கள் தனது தாயின் உடன்பிறப்புகள், தங்கையின் பிள்ளைகள் அல்லது தமக்கையின் பிள்ளைகள் மீது அன்பும் அரவணைப்பும் கொள்வார்கள். இதனால் குடும்ப உறவுகள் வலுப்பெற்று விளங்கும். ஒன்றுவிட்ட உடன் பிறப்புகள் இவர்கள் மீது அன்பு பாராட்டுவார்கள்.

தாய்மாமன் உறவுகள்

தமிழர் குடும்பங்களில் தாய்மாமன் உறவு மிகவும் அத்தியாவசியமாகக் கருதப்படுகின்றது. தாய்மாமனின் தங்கை அல்லது தமக்கை குடும்பங்களின் பிள்ளைகள் மீது தாய்மாமன் என்பான் அன்பும் அக்கறையும் கொள்வான். இவர்கள் நலன் மீது அக்கறை கொண்டு இவர்கள் சிறந்த வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள உதவக் கூடியவன். இல்லத்தில் நடைப்பெறும் மங்கல நிகழ்வுகளில் தாய்மாமன் பங்கு அளப்பரியது. தாய்மாமனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய உரிய மரியாதையை வழங்க வேண்டும். தாய்மாமன் பல சீர் வரிசைகளை முறையாகச் செய்வான் என்பதில் ஐயமில்லை. அதே வேளையில் தாய்மாமனைப் புறக்கணித்தால் அதனால் விளையும் தீமையும் பாதிப்பும் அதிகமாகவே இருக்கும். இக்குடும்பங்களுக்கிடையில் திருமண உறவுகளும் மிளிரும்.

அத்தை உறவுகள்

தங்களின் தந்தையின் உடன்பிறந்த தங்கை, தமக்கை குடும்பங்களின் உறவுகள் இவர்கள் மீது வலுவாக இருக்கும். அண்ணன் அல்லது தம்பி குடும்பங்களின் வாரிசுகள் என்று அத்தைமார் பற்றும் பாசமும் கொள்வர். பல சீர்வரிசைகளை இவர்கள் குடும்பங்களுக்குச் செய்வர். அதுபோன்று இப்பிள்ளைகளும் தங்களின் அத்தைமார் குடும்பங்களுக்கு உரிய சீர் வரிசைகளை நன்மங்கள

நிகழ்வுகளில் செய்வார். இரு குடும்பங்களிலுள்ள பிள்ளைகள் உரிமையுடன் உறவு பூணுவர். இவ்விரு குடும்பங்களில் திருமண உறவுகள் நடைபெற்று குடும்ப உறவுகள் சிறந்தோங்கும்.

தாத்தா, பாட்டி உறவுகள்

பெயரன், பெயர்த்திகள் மீது மிகுந்த அன்பும் பாசமும் வைத்திருப்பர். பெயரக் குழந்தைகளைப் பராமரிப்பதில் கவனம் செலுத்துவார்கள். அவர்கள் சிறந்த முறையில் கல்வி கற்பதில் அக்கறை கொள்வார். பாட்டியானவள் பெறரக் குழந்தைகளுக்கு உணவு ஊட்டுவது, குளிப்பாட்டுவது போன்ற பணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்வாள். சிறுசிறு கதைகளைச் சொல்லி நற்பண்பினை ஊட்டி அக்குழந்தைகளை வளர்ப்பாள்.

இவ்வாறாக மலேசியாவில் தமிழர் குடும்ப உறவுகள் வெளிப்படுகின்றன.

இனங்களுக்கிடையே நட்பு

மலேசியாவில் தமிழர், சீனர், மலாயர் பல ஆண்டுகளாக (200 ஆண்டுகளாக) வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவ்வினங்களுக்கிடையே மூவினப் பண்பாடுகளும், கலாச்சாரங்களும் ஒன்றோடொன்று கலந்து பிணையப்பட்டிருக்கின்றன.

சில வேளைகளில் அரசியல் கரணியங்களால் சில கருத்து வேறுபாடு உருவாகி இவர்களுக்குள் பகைமை உணர்வு தோன்றுவதுண்டு. ஆனால் அது நிரந்தரமில்லை. மீண்டும் சகச நிலை ஏற்பட்டு இம்மக்கள் நட்பறவுடனும் ஒற்றுமையுடனும் வாழ்ந்து வருவதை கண்கூடாகக் காணலாம்.

தொகுப்புரை

மலாயாத் தமிழர்கள் தோட்டங்களை உருவாக்கக் காட்டுப் பகுதியில் பணியமர்த்தப்பட்டனர். காட்டு விலங்குகள், பூச்சிகள், மரஅட்டைகள், பாம்புகள் போன்றவை தமிழர்களின் உயிரைக் குடித்தது.

தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட உணவுப் பொருட்கள் சுகாதாரமற்ற முறையில் இருந்தன. அரிசி உணவே முதன்மை உணவாக இருந்தது.

தோட்டப்புறத் தொழிலாளர்கள் குற்றமிழைத்தால் அவர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டன.

ஆண்கள் திருவிழா, பண்டிகைகள் ஆகிய காலங்களில் வேட்டியும் சிப்பாவும், பெண்கள் சுடிதார் மற்றும் சேலை அணிகின்றனர்.

வாழை இலையில் உணவு பரிமாறப்பட்டது. மேலும் திருமணச் சடங்கு அவரவர்களின் மத வழக்கப்படி நிகழ்ந்தது. தமிழர் திருமணம் தாலி கட்டும் திருமணமாகவும், சீர்திருத்தத் திருமணமாகவும், சடங்கு சம்பிரதாயத் திருமணமாகவும் நிகழ்ந்தது.

தோட்டப்புற மக்களின் வாழ்வை மகிழ்விக்க ஆண்களும், பெண்களும் பாரம்பரிய விளையாட்டுக்களை நிகழ்த்தினர்.

சிறுதெய்வ வழிபாடு மலேசியத் தமிழர்களால் மகிழ்வுடன் கொண்டாடப்பட்டது. தீபாவளி, பொங்கல் போன்ற பண்டிகைகளும் இம்மக்களால் கொண்டாடப்பட்டன.

சிலம்பம், நெற்றிக்குச்சி, குச்சிப்பிடி, முழக்குச்சி, வாள் சுற்றுதல், சுருள்கத்தி, தீப்பந்தம் போன்ற பல கலைகள் தமிழர்களின் தற்காப்புக் கலைகளாக விளங்கின.

காது குத்தும் சடங்கு, பூப்புச் சடங்கு, இறப்புச் சடங்குகள் போன்ற சடங்குகளும் அம்மக்களின் வாழ்க்கையமைப்பில் இருந்தது.

மலேசியத் தமிழர்கள் குடும்ப உறவுகளைப் பேணி காத்து வாழ்ந்து வந்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. ஜானகிராமன் மாணிக்கம், மலேசிய இந்தியர்களின் இக்கட்டான நிலை, ப.112
2. அருள்மிகு ஸ்ரீ மஹா மாரியம்மன் ஆலயம், சிலாங்கூர் விழா மலர், அருள் வெள்ளம், ப.103
3. மேலது, ப.103
4. மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம்- 2007, ப.51
5. மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், மலேசிய-தமிழக-புதவை இலக்கிய உறவுப் பயணம், ப.170
6. இராஜம் இராஜேந்திரன், மலேசியப் புதுக்கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், ப.190
7. மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் - 2007, ப.72
8. ஜானகிராமன் மாணிக்கம், மலேசிய இந்தியர்களின் இக்கட்டான நிலை, ப.137
9. மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், மலேசியத் தமிழ்

இலக்கியம் – 2007, ப.93

10. மேலது, ப.105

இயல் -5

மலேசிய தமிழர்களின் இன்றைய நிலை

மலேசியாவில் ஏறக்குறைய 1.5 மில்லியன்கள் தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். ஆரம்பத்தில் ரப்பர் தோட்டங்களிலும், பொது மராமத்துத் துறைகளிலும் வேலை செய்வதற்காக இந்தியாவிலிருந்து மலை நாட்டிற்குத் தமிழர்கள், ஆங்கிலேயர்களால் கொண்டு வரப்பட்டனர். இன்றைக்குத் தமிழர்கள் பல துறைகளிலும் பணிபுரிகின்றனர். பொதுவாக மலேசிய அரசாங்கத்தின் உதவி மலேசிய தமிழர்களுக்கு மிக மிகக் குறைவாகவே கிடைக்கிறது. தமிழர்கள் இங்கு உண்மையான பிரஜையாக நடத்தப்படவில்லை என்பதே முற்றிலும் உண்மை. பொருளாதார பலமும் இல்லாமல், அரசியல்; பாதுகாப்பும் இல்லாமல், தமிழர்கள் மலேசியாவில் இன்றைக்கு வாழ்கிறார்கள். மலாயாத் தமிழர்களின் இன்றைய நிலை பற்றி ஆராய்வது இவ்வியலின் நோக்கமாக அமைகிறது.

மலேசிய தமிழர்கள்

மலேசியத் தமிழரிடையே இன்றைக்கு பல பிரச்சனைகள், வேலை இல்லாமை, வறுமை, வன்முறை, தலைமைத்துவம் என்று பல. அரசு சார்பற்ற (NGO) இயக்கங்களில் தமிழர்களுடைய பங்களிப்பு மிகவும் பாராட்டுக்கு உரியது. ஈழத் தமிழர்கள் இதில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

500க்கும் மேற்பட்ட தமிழ் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. ஆனாலும் பல பள்ளிகளின் நிலை மோசமாகத்தான் இருக்கின்றன. 'தோட்டப்புறங்களில் உள்ள பாலர் பள்ளிகள் முறையான பாடத்திட்டங்கள், கல்வி சம்பந்தப்பட்ட பொருட்கள், நூல்

நிலையங்கள், விளையாட்டுப் பொருட்கள் மற்றும் இலவச உணவுத் திட்டங்கள் போன்றவை எதனையும் கொண்டிருக்கவில்லை'¹ என்றும், '1991ஆம் ஆண்டு முதல் மலேசியத் தோட்டம் மற்றும் கிராமப்புற பாலர்பள்ளி ஆசிரியைகள் சங்கம் பதிவு பெற்று இயங்கி வருகிறது. அது அவ்வப்போது தோட்டப்புற பாலர் பள்ளிகளின் பிரச்சனைகளை அரசாங்கத்தின் பார்வைக்குக் கொண்டு செல்லத் தயங்கியதில்லை'² என்றும் ஜானகிராமன் மாணிக்கம் குறிப்பிடுவர். மேலும் இதனை, 'இந்நாட்டிலுள்ள பல ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளில் தமிழ்ப்பள்ளிகளுக்கான தமிழாசிரியர்களைத் தயார்படுத்துகிறது. கோலாலம்பூர் சிறீ கோத்தா ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி முதன்முறையாகச் சிறுகதை – கவிதை போட்டிகளைத் தமிழ்த்துறைப் பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கிடையே நடத்தி நூலாகவும் வெளியிட்டிருக்கிறது'³ என்று மா.இராமையா சுட்டுகிறார்.

மலேசியாவில் தமிழிலக்கியம்

மலாயாவில் உள்ள தமிழர்களின் தமிழுணர்வை, 'இந்நாட்டில் தமிழ் வளர்க்கும் தகைமையாளர்கள் அவ்வப்போது தோன்றி தமிழ் மக்களிடையே தமிழுணர்வையும் இனவுணர்வையும் வளர்த்து வருவதால்தான் ஏதாவது புதுமை என்றால் அது இங்கேதான் நடைபெறுகிறது'⁴ என்று மா.இராமையா மலேசியத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் களஞ்சியம் என்னும் நூலில் பெருமையாகக் குறிப்பிடுகிறார். மலேசியாவில் தமிழ் நாளிதழ்கள், வார, மாத இதழ்கள் நிறைய வெளிவருகின்றன.

தமிழ் மாநாடுகளில் எண்ணற்ற கட்டுரைகள் படைக்கப்பெற்றுத் தமிழ் மக்களின் சிந்தனைக்குக் கொண்டு செல்லப்படுகின்றன. இதனை, 'முதல் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, உலகத் தமிழ் பண்பாட்டு விழா, உலகத் திருக்குறள் மாநாடு, உலகத் தமிழர் மாநாடு, உலகத் தமிழாசிரியர் மாநாடு, உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் தினம் என

உலகளாவிய நிலையில் சிந்திப்பதற்கு - சந்திப்பதற்கு - செயல்படுத்துவதற்கு முதல் 'கால்கோள்' விழாவை மலேசியத் தமிழர்கள்தாம் செய்கிறார்கள்⁵ என்று மா.இராமையா சுட்டுகிறார்.

சிறுகதை இலக்கியம்

மலேசியாவின் சிறுகதை இலக்கியத்தைப் பொறுத்தமட்டிலும் இதற்கு ஏறத்தாழ் எண்பது ஆண்டுக்கால வரலாறு உண்டு என்று கூறலாம். 1930ஆம் ஆண்டிலோ அதற்கு சற்று முன்னரோ சிறுகதை எழுதப்பட்டிருக்காம் என்று கணித்துக் கூறப் போதுமான ஆதாரங்கள் உள்ளன. ஏனெனில் 1930இல் தான் முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பான 'நவரச கதாமஞ்சரி' என்ற இனிய கற்பிதக் கதைகள் சிங்கப்பூரில் வெளியிடப்பட்டது.

'மலேசியாவில் தமிழ் இலக்கியம் உயிர்ப்புடன் இருந்தாலும் பிற நாடுகளில் அந்தத் தகவல் சரியாக அறியப்படாமலேயே இருந்து வந்தது'⁶ என்று மலேசிய-தமிழக-புதுவை இலக்கிய உறவுப்பயணம் என்னும் நூலில் எழுத்தாளர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பெ.ராஜேந்திரன் மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் சங்கத் தலைவராக வந்த காலத்திலிருந்து, குறைந்தபட்சம் தமிழ் நாட்டிலாவது இந்த இலக்கியத்தின் செரிவை அறியச் செய்ய வேண்டும் என்றும் ஆர்வத்தைக் கொண்டிருந்தார். மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் 2013ஆம் ஆண்டில் பொன் விழாவினை நடத்தியுள்ளது. 'மலேசியத் தமிழ் சமுதாயத்தில் தீவிரமான தமிழ்ப்பற்றும் தமிழைக் காலங்காலமாக வாழ வைக்க வேண்டும் என்றும் அர்ப்பணிப்பு உணர்வும் உள்ளன' என்றும் அந்நூல் குறிப்பிடுகிறது. இவை தொடர்ந்து நிலைத்திருக்கும் வரையில் தமிழ்மொழியின் பயன்பாடு அறியாமல் இருக்கும். படைப்பிலக்கியச் செழுமையும் தொடர்ந்து அதிகரித்து வரும்.

மலேசிய தமிழரும் இனத்துவ முரண்பாடுகளும்

மலேசியாவில் இந்தியர்களின் வருகையானது கிறித்துவிற்கு முன்னரே இடம்பெற்று வந்திருப்பினும் அவை ஒரு சமூக குழுமத் தன்மையை ஏற்படுத்தாது இருப்பதைக் கவனிக்கலாம். இவ்வகையில் நோக்குகின்றபோது பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆட்சிக் காலப்பகுதியில் தான் இம்மக்கள் பெருந்தொகையினராக மலேசிய நாட்டிற்குள் கொண்டு வரப்பட்டனர். 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 20ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் தொழில் புரட்சியுடன் உருவாகிய பிரித்தானிய காலனித்துவம் தமது முதலாளித்துவ வயிற்றுப் பசிக்கு உகந்த வகையில் பொருளாதார அரசியல் கொள்கைகளை உருவாக்கிக் கொண்டது.

மூன்றாவது தேசிய இனம் மலேசிய நாட்டின் சமூக பொருளாதாரத்தை வளப்படுத்துவதில் மலேசியத் தமிழர் எனும் உழைக்கும் மக்கள் குழுமத்தினருக்கு முக்கியப் பங்குண்டு. இவர்கள் ரயில்பாதை மற்றும் வீதிகள் அமைக்கும் பணிகளிலும் மற்றும் ஈயம் தோண்டும் பணிகளிலும், இரப்பர், செம்பனைத் தோட்டத் தொழில்களிலும் ஈடுபட்டனர். அவ்வகையில் ஒரு காலகட்ட சூழலில் மலேசிய நாட்டின் சமூக பொருளாதார வளர்ச்சிக்குப் பலமான அடித்தளத்தை இட்டதில் மலேசிய தமிழர் முக்கியப் பங்களிப்பு நல்கியுள்ளனர். இன்றும் நல்கி வருகின்றனர்.

மலேசியாவில் அரசியல் பொருளாதார சமூக வாழ்வில் மலேசிய தமிழர் ஒரு தனித்துவமான பண்பாட்டைக் கொண்டாடக்கூடிய காணப்படுகின்றனர். மலேசியாவில் வாழ்கின்ற பிற மக்கள் தொகுதியினரான சீனர்கள், மலாயாக்காரர்கள் மற்றும் ஏனைய இனத்தவரிலிருந்து பிரித்தறியக் கூடிய உடலமைப்பு, குணநெறிகளைக் கொண்டதோர் சமூகமாக விளங்குகின்றனர். இப்பின்னணியில் அம்மக்களின் அரசியல் சமூக பொருளாதார, பண்பாட்டு அம்சங்கள் குறித்து நோக்குகின்ற போது இம்மக்கள் மலேசிய நாட்டின்

மூன்றாவது தேசிய இனமாக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற குரல் நியாயமானதே.

மலேசிய தமிழர்கள் குறிப்பாக அடிநிலை மக்கள் எங்கிருந்தோ வந்து தயாராக இருந்த பொருளாதார வாய்ப்புகளை அபகரித்துக் கொண்ட மக்கள் அல்லர். எந்தவொரு நாகரிக சமூகத்தின் மூலத்தைப் போலவே காடுகளை அழித்து வளமாக்கி புதியதோர் பொருளாதாரத் துறையை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர்கள். இவர்கள் அமைத்த இந்தப் பொருளாதாரத் துறையும் அவை சார்ந்த அமைப்புகளும் இன்று மலேசிய நாட்டின் ஆதாரமாக விளங்குகின்றன. இந்த மக்களின் வரலாறும் உருவாக்கமும் யாரையும் போலவே இவர்களும் இம்மண்ணின் மக்களே என்பதை ஆதாரப்படுத்துகின்றன. ஒரு புறமான காலனித்துவ ஆதிக்கமும் மறுபுறமான சமூக உருவாக்கமும் இணைந்து, தாம் தனித்துவமான தேசிய இனம் என்ற உணர்வை உருவாக்கியுள்ளது எனலாம். இன்றுவரை இவர்கள் பல்வேறு விதமான சுரண்டல்களுக்கும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் உட்பட்டு வருகின்றனர். ஒரு தேசிய இனத்தின் எழுச்சி பற்றிய கருத்தினை முன் வைக்க ஒரு பிறபோக்குவாதியின் பார்வையும் ஒரு மார்க்சியவாதியின் பார்வையும் அடிப்படையில் முரண்பட்ட சித்தாந்தங்களைக் கொண்டவையாகும்.

மலேசிய தேசிய இனத்தின் வளர்ச்சியை உழைக்கும் மக்கள் நலன் சார்பான கண்ணோட்டத்தில் நோக்குவது அதன் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கு வலிகோலும். ஆனால் இன்றுவரை மலேசிய அரசாங்கமும் ஏனைய ஏகபோக சக்திகளும் இம்மக்களைக் குறிப்பதற்காக 'இந்திய தமிழர்' என்ற அடையாளத்தையே உபயோகித்து வருகின்றனர். இப்பதமானது மலேசிய பெருந் தேசியவாதிகளும் ஏகபோக வர்க்கத்தினரும் இம்மக்களை எவ்வாறு இன, மத, மொழி அரசியல் பொருளாதார, பிரதேச வேறுபாடுகளைக்

கொண்டிருக்கின்ற இம்மக்கள் மலேசிய தமிழர் என்ற உணர்வையே கொண்டு காணப்படுகின்றனர்.

தோட்டங்களைவ விட்டுப் புலம்பெயர்தல்

ஒரு தொழிலாளி ஓய்வு பெற்றபின் தொடர்ச்சியாக அக்குடியிருப்பில் வாழக்கூடிய உரிமை மலேசிய தோட்டத் தொழிலாளிக்கு இல்லை. இதன் காரணமாக ஓய்வு பெறுகின்ற தொழிலாளர்களும் அவர் சார்ந்த குடும்பமும் (குடும்பத்தில் எவரேனும் வேலையற்று இருப்பின்) வேறு இடங்களுக்குப் புலம்பெயர்ந்து செல்ல வேண்டிய சூழல் உருவாகியுள்ளது.

மலேசியாவில் பெருந்தோட்டங்களைப் பொறுத்தமட்டில் இன்று தொழிலாளர்கள் பெரும்பாலும் தோட்டங்களிலிருந்து விலகிச் செல்கின்றனர். இன்று ஒவ்வொரு தோட்டங்களிலும் பத்து அல்லது பதினைந்து தமிழ் குடும்பங்களையே காணக்கூடியதாக உள்ளது. தொழிலாளி ஒருவர் ஐம்பத்தைந்து வயதை அடைந்தவுடன் அவரது சந்ததியினர் எரும் அத்தோட்டத்தில் வேலை செய்யாதிருப்பின் தோட்ட முதலாளிக்குச் சொந்தமான வீட்டை ஒப்படைக்க வேண்டும். அப்படி ஒப்படைக்கத் தவறுமிடத்து அவரது ஓய்வூதிய பணம் பறிமுதல் செய்யப்படுவதுடன் குறித்த அந்த நபருக்கெதிரான சட்ட நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும். இந்நிலையில் தமது ஓய்வு காலத்தின் பின்னர் தமக்கென ஒரு குடிசை கூட இல்லாத நிலையில் அல்லலுறுவதுடன் அத்தோட்டங்களிலிருந்து வெளியேறுகின்றனர். அவர்கள் பல்வேறு மாநிலங்களுக்குப் புலம்பெயர்ந்து செல்கின்றமையினால் ஓர் இனமாகக் கூடி வாழுகின்ற தன்மை சிதைக்கப்படுகின்றது. மறுபுறமாக அம்மண்ணிற்கும் அம்மக்களுக்கம் இடையிலான உறவு சிதைக்கப்படுகிறது. இத்தொழிலாளர்களின் அவலநிலையை,

'பால்மரக் காடுகளில்

எழுதி வைத்த

எங்கள் முதுகெலும்புகளில்

முகவரி இன்னும் தெரியவில்லை⁸

என்ற கவிதை அடிகள் சுட்டுகிறது.

இன்றுவரை பல்வேறு விதமான பிரச்சனைகளைத் தொழிலாளர்கள் குடியிருப்புத் தொடர்பில் அனுபவித்து வருகின்றனர். இச்சதித்திட்டங்களுக்கு எதிராக தொழிலாளர்கள் ஆங்காங்கே சில போராட்டங்களை நடத்தி வந்திருப்பினும் அவை ஓர் இயக்கம் சார்ந்த போராட்டமாக வளர்த்தெடுக்கப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். மறுபுறமாக இந்நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் யாவும் மலேசியத் தமிழர் பரந்துபட்ட பிரதேசத்தில் ஓர் இனமாகக் கூடி வாழ்வதைச் சிதைக்கின்றன. அவர்களுக்கான இனத்துவ அடையாளங்களைச் சிதைத்துச் சுய நிர்ணய உரிமைக்கயான போராட்டங்களை முன்னெடுக்க முடியாத வகையில் இக்குடியேற்றத் திட்டங்கள் இடம்பெற்று வருகின்றன. இவ்வாறான சூழலில் தமிழர்கள் பெரும்பாலும் பிற இடங்களுக்குச் சென்று தமது கலாசார பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களை நிறுவ முனைகின்றபோது பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குகின்றனர். ஏற்கனவே அவர்கள் வாழ்ந்த பிரதேசங்களில் உள்ள இவர்களது கலாச்சார வழிபாட்டு எச்சங்கள் அழிக்கப்படுவதுடன் புதிய சூழலிலும் அவர்களது கலாச்சார பண்பாட்டு வழிமுறைகளைப் பேணமுடியான நிலையில் உள்ளனர். மலேசியாவை காலத்திற்குக் காலம் ஆட்சி செய்தவர்கள் மலாய்க்காரர்களின் இன, மத, மொழி தூய்மையை வலியுறுத்தியதுடன் அவர்களைப் பூமிபுத்திரர்களாகக் கருதி சிறப்புச் சலுகை வழங்கி வந்துள்ளார்கள். இதன் காரணமாக மலாய்க்காரர்கள் தங்களை இந்நாட்டின் உயர் வர்க்கமாகக் கருதியதுடன் ஏனைய மக்களின் கலாச்சார பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களை அழிக்கவும் தலைப்பட்டனர். எடுத்துக்காட்டாக பின்வரும் சம்பவங்களைக் கூறலாம்.

பதிவு செய்யப்பட்ட முதலாவது தமிழர் - மலாய்க்காரர்கள் மோதல் கெர்லிங்கில் நிகழ்ந்தது. இதற்கு முன்னதாக முசுலிம் மதவெறியர்கள் மலாக்கா, சிலாங்கூர் மற்றும் பேராக்கில் டிசம்பர் 1977 முதல் ஆகஸ்டு 1978ஆம் ஆண்டு வரை மொத்தம் 28 இந்துக் கோவில்கள் உடைத்து தகர்த்தனர். இவ்வாறான கோவில் உடைப்புச் சம்பவங்கள் 9 மாதங்களுக்கத் தொடர்ந்தன. ஆனால் அரசாங்கமும் காவல் துறையினரும் இந்த மதவெறியர்கள் மீதே எந்தவொரு நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. ஆகவே இந்துக்கள் தங்கள் ஆலயங்களைத் தற்காத்துக் கொள்ள கட்டாயமான சூழலில் வன்முறையில் இறங்கினர். ஆயுதங்களைக் கையில் ஏந்தினர். 19 ஆகஸ்டு 1978இல் கெர்லிங் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் ஆலயத்தைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்காக அக்கோவிலை உடைக்க வந்த 4 முசுலிம்களை வெட்டிக் கொன்றனர். மேலும் ஒருவரைக் கடுமையான காயங்களுக்கு ஆளாக்கிவிட்டனர்.

ஆலயம் உடைப்பதைத் தற்காக்கப் போராடியவர்களைக் காவல் துறையினர் அவர்களை 2 ஆண்டிலிருந்து 4 ஆண்டுகள் வரை சிறையிலிட்டனர். எனினும் இந்துக்கள் மத்தியில் இவர்கள் நாயகனாகத் திகழ்கின்றனர். காரணம் அதற்குப் பிறகு ஆலய உடைப்புச் சம்பவங்கள் நடைபெறவில்லை'. 1969ஆம் ஆண்டு கோலாலம்பூரில் நடந்த இனக்கலவரம் இன்று வரை பலருக்கு அந்நாட்டின் மீது அச்சத்தை ஏற்படுத்துவதாகவே உள்ளது.

இக்கலவரம் மே 13 கலவரமென அழைக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறே மார்ச் மாதம் 2001இல் நிகழ்ந்த கம்போங் மேடான் வன்முறை தமிழர்களை அதிகமாகப் பாதித்த ஒரு நிகழ்வாகும். இச்சம்பவத்தில் தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டது குறித்து மலாயா பல்கலைக்கழக அவசர சிகிச்சை மையத்தின் தலைவர் டாக்டர் அப்துல்

அலி ராசா முகமட் அவர்களின் கூற்று பின்வருமாறு, 'எனது வாழ்வில் மிகவும் துன்பகரமான அனுபவம், கம்போங் மேடான் கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு சிகிச்சை அளித்தது தான். நாங்கள் (உயிருக்குப் போராடிய) 90க்கும் அதிகமானோரைக் காப்பாற்றியிருக்கிறோம். முனிதன் இவ்வளவு கொடூரமாகவும் இருக்க முடியும் என்பதை, அப்போதுதான் உணர்ந்தேன். இயற்கைப் பேரிடரில் பாதிக்கப்பட்டவர்களைப் பார்த்துள்ளோம். ஆவை விதி என்று ஆறுதல் அடையலாம். ஆனால் ஒரு மனிதன் இன்னொருவனை வேண்டுமென்றே வெட்டுவது மனதை நடுங்க வைக்கம் அனுபவமாகும்.

இவ்வகையில் நோக்குகின்ற போது மலேசிய தமிழர்களின் கலாசார பண்பாட்டுக் கூறுகள் திட்டமிடப்பட்ட வகையில் மலேசிய பெருந் தேசியவாதிகளால் சிதைக்கப்பட்டு வருகின்றது. இன்று மலேசியாவில் அமெரிக்கா, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில் தனியார் கம்பெனிகள் அதிகரித்து வருகின்றன. வெளிநாட்டு நிதி முதலீட்டின் மூலமாக நாட்டை அபிவிருத்தி செய்தல் என்ற திட்டங்களின் மூலம் இந்நாடு கொள்ளையடிக்கப்படுகின்றது. குறிப்பாக இவ் அபிவிருத்தித் திட்டங்களும் தமிழரைப் பெரிதும் பாதித்து வருகின்றன. நகர அபிவிருத்தி திட்டங்களினூடாகத் தமிழர் ஓர் இனமாகக் கூடி வாழ்ந்த பிரதேசங்கள் சுவீகரிக்கப்பட்டு அவர்கள் வேறு இடங்களுக்குப் பலவந்தமாக வெளியேற்றப்படுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாகக் கோலாலம்பூர் சா ஆலம் முதலிய பிரதேசங்கள் தமிழர் ஓர் இனமாகச் செறிவாக வாழ்ந்த பிரதேசமாகக் காணப்பட்டன.

தொழில்கள்

மலேசியத் தமிழர் மிகக் குறைந்த தொகையினர் தனியார் கம்பெனிகளிலும், விரல் விட்டு எண்ணக் கூடியவர்கள் ஏனைய அரசு தொழில்களிலும் ஈடுபடக் கூடியவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

பெரும்பாலானோர் அடிநிலை உழைப்பவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். ஆரம்ப காலங்களில் மலேசிய தமிழர் பெரும்பாலானோர் இரப்பர் தோட்டங்களிலும் ரயில்பாதை அமைத்தல், ஈயம் தோண்டுதல் ஆகிய தொழில்களிலும் ஈடுபட்டு வந்தனர். ஆரம்ப காலங்களில் சிறு அளவிலாகப் பயிர் செய்யப்பட்ட செம்பனை பயிர் செய்தையானது காலப்போக்கில் அதன் அருமை அதிகரிக்க முக்கிய பெருந்தோட்டப் பயிர் செய்கை முறையாக வளர்ந்து வந்துள்ளது.

செம்பனைத் தோட்டங்களில் வேரை செய்கின்ற தொழிலாளியொருவர் ஒருநாளைக்குக் குறைந்தது ஒருசொட்டு இரத்தத்தையாவது சிந்தியே உழைக்க வேண்டிய நிலை காணப்படுகின்றது. அத்துடன் இத்தோட்டங்கள் யாவும் தனியாருக்கு விற்கப்பட்டதன் விளைவாக மக்களின் கூலி குறைக்கப்பட்டுள்ளதுடன் வேலைச் சுமையும் அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தோட்டங்களைப் பெருமளவிற்கு வாங்கியவர்கள் சீன முதலாளிகள். சீனர்கள் பொதுவாகவே கடின உழைப்பில் ஈடுபடுகின்றவர்கள் என்ற வகையிலும் இன்று அவர்கள் பணம் சம்பாதிப்பதையே முக்கிய இலக்காகக் கொண்டிருக்கின்றமையினாலும் மலேசிய தோட்டத் தொழிலாளர்களின் ஆன்மா நசுக்கப்பட்டு அவர்களின் உடலுழைப்பு பிழிந்து எடுக்கப்படுகின்றது. ஏற்கனவே தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அடிப்படையான வசதிகள் கூட இன்று மறுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

மறுபுறமாக இந்நாட்டுத் தொழிலாளர்களுக்குப் பதிலாக பிற நாட்டுத் தொழிலாளர்களைப் (தற்காலிக தொழிலாளர்கள்) பயன்படுத்துகின்ற சூழல் இன்று மலேசியாவில் உருவாகி வருகின்றது. குறுகிய கால ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் சட்ட ரீதியாகவும் சட்ட முரணானதாகவும் வேலை தேடி மலேசியாவிற்கு வருகின்ற வெளிநாட்டு தொழிலாளர்கள் (குறிப்பாக இந்தோனேசியா, மியான்மர், லாவோசு, இலங்கை, இந்தியா முதலிய நாடுகளிலிருந்து) குறைந்த

கூலிக்குத் தமது உழைப்பை விற்பவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக மலேசியத் தொழிலாளர்கள் 25 வெள்ளிகளுக்கு வேலை செய்பவர்களாகக் காணப்பட்டால் வெளிநாட்டுத் தொழிலாளர்கள் 15 வெள்ளிக்கு வேலை செய்யத் தயாரானவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். எனவே தனியார் கம்பெனிகளில் வெளிநாட்டுத் தொழிலாளர்களை வேலைக்கமர்த்தவே விரும்புகின்றனர். இவ்வாறு மலேசிய தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக பிறநாட்டு தொழிலாளர்களைப் பயன்படுத்தகின்ற நிறுவனங்கள் அத்தொழிலாளர்களின் உழைப்பையும் உதிரத்தையும் கசக்கிப் பிழியவும் தயங்குவதில்லை.

இந்த நிலைமைகள் காரணமாகத் தோட்டங்களிலிருந்து தொழிலாளர்கள் வெளியேறிச் செல்கின்ற நிலைமை உருவாகியுள்ளது. இவர்களில் பெரும்பாலானோர் நகரை ஒட்டி கீழ்நிலை தொழில்களில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். இந்த அவல நிலையை,

'அங்கு

பசுமையுடன்

ஏழ்மையுடன்

தோட்டப்புறத்தில்..

தூய்மை காற்றை

சுவாசித்து

இயற்கை

அன்னையிடம்

தவழ்ந்தவன் நான்.

ஆனால்

இங்கு

இரைச்சலுடன்

நெரிசலுடன்

நகர்ப்புற
கருப்புக் காற்றை
சுவாசித்து
செயற்கை
அன்னையிடம்
என்னால் போராட
முடியவில்லை
வேண்டாம்
இந்த நகரம் என்னும்
நரக வாழ்க்கை⁹

என கவிஞர் ஆறுமுகம் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

மேலும் இந்நிலையை, 'பெரும்பாலும் ஏழைகள் இன்னும் நகரங்களிலுள்ள ஒதுக்குப்புறமான இடங்களில் வாழ்கின்றனர். காலத்திற்கேற்ற வளர்ச்சி இல்லாது கூட்டுக் குடும்பங்களாகத் தண்ணீர், மின்சாரம், படுக்கக் கூட வசதிகள் இல்லாமல் வாழும் அதிகமான குடும்பங்களை நிபோங்திபால் வட்டாரத்பல் பார்க்கலாம்'¹⁰ என்று நகரத்து ஏழை சேரிவாசிகளாகத் தமிழர்கள் மாறிய விதம் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

சிலர் அத்தோட்டங்களிலே கங்காணிகளாகவும், அலுவலக பணிகளிலும் மற்றும் செம்பனைப் பயிர்களுக்கு இடையில் வளர்கின்ற புல்லுருவிகளைக் களையெடுக்கின்ற தொழில்களிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

போராட்டங்களும், மறுமலர்ச்சியும்

மலாயா வரலாற்றை அடிப்படையாக வைத்துப் பார்க்கும்போது 1910 – 1950ஆம் ஆண்டு காலகட்டம்தான் இந்தியர்களின் போராட்டம் நிறைந்த காலம் எனலாம். 'இந்தியாவில் திராவிடர் கழகத்தினால்

உண்டான தாக்கம் மற்றும் முதலாம், இரண்டாம் உலக யுத்தங்கள், இந்திய விடுதலைப் போராட்டம், நேதாஜி வருகை, ஐ.என்.ஏ, சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கொள்கையின் தாக்கம் போன்றவை தோட்டத் தொழிலாளர்களிடையே பெரியதொரு மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தின'¹¹ என்று ஜானகிராமன் மாணிக்கம் குறிப்பிடுவர்.

கல்வி உரிமைகள்

மலேசிய தமிழர்கள் கூட்டரசு அரசமைப்புச் சட்டத்தின்படி மலேசிய நாட்டின் அனைத்து உரிமைகளையும் கொண்ட குடிமக்களாவர். அந்த உரிமைகளில் ஒரு தனிமனிதன் ஒரு சமூகம் விரும்பும் இலக்குகளை அடைவதற்கு, சுதந்திரமாக வாழ்வதற்கு, முன்னேறுவதற்கு, மேம்பாடு அடைவதற்கு, பாதுகாப்பு பெறுவதற்கு உரிய உரிமைகளும் அடங்கும். அமைதியாகவும் சுபிட்சமாகவும் வாழ்வதற்கு இவ்வுரிமைகள் குடிமக்களுக்கு உரித்தாகும் என அந்நாட்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தமிழ்மொழி மலேசியத் தமிழர்கள் ஒப்பந்தப் பிணைப்பின் அடிப்படையில் கூலிகளாகக் கொண்டு வருவதற்கு முன்னரே வணிகர்கள், ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்த படையினர் மூலமாக அந்நாட்டை வந்தடைந்தது.

'முன்சி' அப்துல்லா (1796 – 1854) தான் தமிழ்க்கல்வி கற்க அனுப்பப்பட்டது பற்றி, 'தமிழ்மொழி எல்லோராலும் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு பொது வணிக மொழியாக இருந்ததால் அவரின் தந்தை அவரை தமிழ் கற்கச் செய்தார். மலாக்காவில் உயர்நிலையில் இருந்த அனைவரும், வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டிருந்த அனைவரும் தமிழ் கற்றறிந்தனர். ஆனால் தாய்மொழியை (மலாய்) கற்க வேண்டிய தேவையில்லாமல் போய்விட்டது' என்றார்.

மலாக்காவில் மட்டுமன்று ஏனைய கெடா, போராக், பகாங் முதலிய மாநிலங்களிலும் தமிழ்மொழி சிறப்புப் பெற்று விளங்கியதை அறியக் கூடியதாக உள்ளது. அத்துடன் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் பல நிலப்பத்திரங்கள் தமிழில் எழுதப்பட்டிருந்தன.

இத்தகைய தேவையின் பின்னணியில் தமிழ்மொழி மூலமான பாடசாலைகள் பல தோற்றம் பெற்றன. அவ்வகையில் மலேசியாவில் தோன்றிய முதல் தமிழ்ப்பள்ளி 1816ஆம் ஆண்டில் பினாங்கி; கிறித்துர்களால் துவக்கப்பட்டது. தமிழ்ப் பள்ளிகளின் வரலாறு இருநூற்றாண்டுகளையும் கடந்துவிட்டன. முதல் சீனப் பள்ளி 1815ஆம் ஆண்டில் துவங்கியது. பிரிட்டிசார் காலத்தில் தோட்டங்களிலும் நகர்ப்புறங்களிலும் தமிழ்ப்பள்ளிகள் தோன்றின. பொருளாதார வளமற்ற தமிழ்ப்பள்ளிகள் தோட்ட உரிமையாளர்களின் தயவிலும் அரசாங்க உதவியாலும் இன்னும் சில தனியாரின் ஆதரவோடும் வளர்ந்த தமிழ்ப் பள்ளிகள் நாடு சுதந்திரமடைந்த காலகட்டத்தில் எண்ணிக்கையில் 888ஆக இருந்தன. சீனப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 1343 ஆகும். காலனித்துவ ஆட்சிக் காலப்பகுதியில் தான் மலேசிய நாட்டில் தமிழ்ப்பள்ளிகள் தோன்றின. 1900களில் அந்நாட்டிற்கு அதிகமாக வந்திறங்கிய தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காகப் பிரித்தானிய அரசு 1912இல் தொழிலாளர் சட்டத்தை இயற்றியது. இச்சட்டத்தின் மூலமாகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்காகத் தோட்ட நிர்வாகம் தமிழ்ப் பள்ளிகளை உருவாக்கியது.

1930இல் 333ஆக இருந்த தமிழ்ப் பள்ளிகள் 1938இல் 547ஆக அதிகரித்தது. 1947இல் 741ஆகவும், 1957இல் 888ஆகவும் தமிழ்ப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. மலேசிய தமிழர்களிடையே கல்விக்கான தேவை உணரப்பட்டு வருகின்றது. எனவே கல்வி ஆற்றலில் பங்கு பற்றுகின்ற மலேசிய தமிழர்களின் அளவும்

அதிகரித்து வருகின்றது. இவ்வாறானதோர் சூழலில் தமிழருக்கு எதிராகக் கொண்டு வரப்பட்டு சமூகப் பொருளாதார அரசியல் மாற்றங்கள் தமிழர்களின் கல்வித் துறையையும் பாதிப்பதாக அமைந்தது. இதன் காரணமாகத் தமிழ்ப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 1963ஆம் ஆண்டு 720ஆகக் குறைந்தது. தொடர்ந்து 1969ஆம்; ஆண்டு 662ஆகவும், 1973ஆம் ஆண்டு 631ஆகவும், 1998ஆம் ஆண்டு 530ஆகவும், 2000இல் 526ஆகவும், 2006ஆம் ஆண்டு 523ஆகவும் குறைந்து விட்டன. இவ்வாறு காலத்திற்குக் காலம் தமிழ்ப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை குறைக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. அத்துடன் மலேசியாவில் அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள எட்டாவது ஒன்பதாவது மலேசிய திட்டங்களில் தமிழ்ப் பள்ளி கட்டுவதற்கான எவ்வித ஏற்பாடுகளும் இல்லை. இதுபோக தமிழ்ப் பள்ளிகளை இல்லாதொழிக்கின்ற செயற்பாடுகள் மட்டும் தொடர்ந்துள்ளன.

மேலும் தமிழ்ப் பாடசாலைகளுக்கு ஒதுக்கப்படுகின்ற நிதியின் அளவும் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளன. பல பாடசாலைகளின் கட்டிடங்கள் கறையான் அரித்த நிலையில் இடிந்து விழுகின்றவையாகவே காணப்படுகின்றன. பெரும்பாலான தமிழ் மாணவர்கள் அடிப்படை வசதிகள் கூட இல்லாத மிக பின்தங்கிய பாடசாலையிலேயே கல்வி கற்று வருகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாகச் சிரம்பான் மாநிலத்தில் அமைந்துள்ள இரீஜன்ட் தோட்டத் தமிழ்ப் பாடசாலை, இலங்காவி, சுங்கை இராயா தோட்டத் தமிழ்ப் பாடசாலை முதலியவற்றினைக் குறிப்பிடலாம்.

சீன தொடக்கப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கைகளும் கடந்த ஐம்பது ஆண்டு காலத்தில் குறைவு கண்டுள்ளன. சீன மக்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்து, சீன மாணவர்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்த நிலையிலும் புதிய சீனப் பள்ளிக் கூடங்கள் தேவைக்கேற்ற அளவில் கட்டப்படவில்லை. சீனர்களில் இடைநிலைப் பள்ளிகளுக்கு, அதாவது

மெண்டரினை போதனை மொழியாகக் கொண்டுள்ள பள்ளிகளுக்கு, அரசாங்க நிதி ஒதுக்கீடு கிடையாது. அப்பள்ளிகள் 'இனநிநனெநவெ ளநஉழனெயசல ளஉஹுமுடள்' என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

தமிழர்களுக்குத் தமிழ் இடைநிலைப் பள்ளிகள் கிடையாது. மேற்குறிப்பிட்ட சீன இடைநிலைப் பள்ளிகள் அனைத்தும் சீன சமூகம் அளிக்கும் நன்கொடைகளைக் கொண்டே இயங்குகின்றன. சீன அமைப்புகளின் வலுவான ஆதரவு அவற்றிற்கு உண்டு. ஆனால் தமிழ்ப் பள்ளிகளைச் சீன பள்ளியின் வளர்ச்சியுடன் ஒப்பிடுகின்ற போதும் தமிழ்ப் பள்ளிகளின் நிலை மிகவும் பின் தங்கியதாகவே காணப்படுகின்றன. தமிழ்ப் பள்ளிகள் வளர்ச்சியின் நன்கொடைகள் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன.

மலேசிய தேசியக் கல்விக் கொள்கையில் காணப்படுகின்ற பிறிதொரு பாரபட்சம் சிறுபான்மையினத்தினருக்கு எதிராகக் கொண்டு வரப்பட்ட மொழிக் கொள்கையாகும். 1957ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட கல்விச் சட்டமானது (விதி 3ல்) எல்லா இனங்களையும் இணைத்து அவர்களின் மொழி மற்றும் கலாசாரம் ஆகியவற்றிற்குப் பாதுகாப்பு மற்றும் ஆதரவு கொடுக்க வகை செய்யும் வாசகங்கள் ஆங்காங்கே குறிப்பிடப்பட்டிருப்பினும் நடைமுறையில் அவை ஏட்டுச் சுரைக்காயாகவே அமைந்து காணப்பட்டன.

அத்தகைய குறைந்தபட்ச வாசகங்கள் கூட 1961ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட கல்விச் சட்டத்தில் (விதி 3இல்) நீக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வம்சம் எதனை உணர்த்துகின்றது? மலாய்க்காரர்கள் அல்லாதோரின் மொழி, கலாசாரம், கல்வி உரிமைகளுக்கு எதிராகக் கொண்டு வரப்பட்ட சதித் திட்டமாகவே மேற்குறித்த கல்வித் திட்டம் அமைந்துள்ளது எனலாம். இச்சட்டத்தில் முக்கியமாகக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய விடயம் யாதெனில் விதி 21(2)ஆகும்.

இந்த விதி கல்வி அமைச்சர் விரும்பிய நேரத்தில் தாய்மொழியைப் போதனை மொழியாகக் கொண்ட தமிழ் அல்லது சீன தொடக்கப் பள்ளியை அரசாங்க மலாய்த் தொடக்கப் பள்ளியாக மாற்றுவதற்கான அதிகாரத்தை அமைச்சருக்கு வழங்கியிருக்கிறது. தமிழ்த் தொடக்கப்பள்ளியை மலாய்த் தொடக்கப் பள்ளியாக மாற்றும் முழு அதிகாரம் இச்சட்டத்தின் மூலம் கல்வி அமைச்சர் பெறுகிறார்.

மேலும் பல்லின கலாசாரத்தைக் கொண்ட மலேசிய நாட்டில் சகல தேசிய சிறுபான்மையினரதும் மொழி கலாசார பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களைத் தகர்த்திவிட்டு ஓரின் கலாசார கல்விக் கொள்கையை உருவாக்குவதற்கு மேலும் வகை செய்யப்பட்ட புதிய கல்விச் சட்டம் 1996 இயற்றப்பட்டு ஜூலை மாதம் 1997இல் அமுல்படுத்தப்பட்டது. இக்கல்விச் சட்டத்தின்படி தேசிய மாதிரி தொடக்கப்பள்ளி மாணவர்கள் இடைநிலைப் பள்ளிகளில் தங்களின் மேல் படிப்பைத் தொடர்வதற்காக மலாய் மற்றும் ஆங்கில மொழிகள் தமிழ் பள்ளிகளிலேயே போதிக்கப்படுகின்றன. தமிழ் தொடக்கப் பள்ளிகளின் வளர்ச்சிகள், தமிழ்மொழி கற்பித்தல் செயற்பாடுகளுக்கும் அரசாங்கத்தின் நிதி ஒதுக்கீடு மிகக் குற்றானதாகவே காணப்படுகின்றன. தமிழ் மற்றும் சீன தொடக்கப் பள்ளிகள் ஆறாம் வகுப்புடன் முடிவடைந்து விடுகின்றன. மலாய் தொடக்கப் பள்ளிகள் மாத்திரம் தொடர்ந்து அரசாங்க நிதியில் இயங்கி வருகின்றன.

சில தேசிய பள்ளிகளில் தமிழ் ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப்படினும் அதனால் எவ்விதமான பலன்களையும் எதிர்பார்க்க முடியாது. தமிழ்மொழிப் பாடமானது கட்டாயமான பாடமாக இல்லாமையினாலும் மற்றும் தொழில் வாய்ப்பினைப் பெறுதற்கு குறித்து மாணவரொருவர் மலாய் ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளிலே தேர்ச்சி பெற வேண்டிய நிலை காணப்படுகின்றமையினாலும் தமிழ் மாணவர்கள் தமிழ்மொழி கற்றலிலானது ஆர்வம் நாளுக்கு நாள் குறைந்து வருகின்றது.

தாய்மொழியே சிந்தனைக்கான கருவி. அதன் காரணமாக அது சிறந்த பயிற்று ஊடகமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. மொழியே சிந்தனைக்கான அடிப்படை எனவும், வெள;வேறு மொழிகள் பேசும் மக்கள் அவற்றின் வேறுபட்ட இயல்புகள் காரணமாகத் தம்மளவில் வெள;வேறு உலகில் வாழ்கின்றனர் என மொழியியலாளர்கள் கூறுகின்றார்கள். எனவே ஒருவர் தனது உள்ளார்ந்த உணர்வுகளை தனது சொந்த மொழியில் மட்டுமே சிறப்பாக வெளிப்படுத்த முடியும். அந்த வகையில் மலேசிய தமிழ் மாணவர்களின் சுதந்திரமான சிந்தனை வளர்ச்சியும் ஆக்கத்திறன் வளர்ச்சியும் கட்டுப்படுத்தப்படுவதுடன் சமுதாய உணர்விலிருந்து அந்நியப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

அத்துடன் மலேசிய தமிழர்களின் கல்வியுரிமையானது மிகவும் மோசமான நிலையில் பாதிக்கப்பட்டு வருகின்றது. கல்வித்துறையில் வழங்கப்படுகின்ற பூமிபுத்திரர்களுக்கான சலுகை பூமிபுத்திராக்கள் அல்லாத ஏனைய சிறுபான்மை இனத்தவரை அதிகமாகப் பாதித்து வருகின்றது. பாடசாலை முதல் பல்கலைக்கழகம் வரையிலான நுழைவில் காட்டப்படுகின்ற பாரபட்சம் விளைவாகச் சிறுபான்மையினர் தமது கல்வி கற்கும் வாய்ப்பை இழக்கின்றனர். அத்துடன் தமிழ்ப் பாடசாலைகளிலான ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, பரீட்சை மதிப்பீடுகளில் காணப்படுகின்ற பாரபட்சம் மற்றும் கற்றப் பாடங்கள் பெற்ற பின்னரும் அரசு தொழில்களைப் பெறுவதில் உள்ள பாரபட்சங்கள் மலேசிய தமிழ் மாணவர்களை வெகுவாகப் பாதித்ததுடன் அவர்கள் கல்வியில் விரக்தி கொண்டு, அதிலிருந்து விலகிச் செல்கின்ற நிலைமையும் இன்று உருவாகி வந்துள்ளது. தமிழர் ஒருவர் தாம் கல்வித்துறையில் எத்தகைய சிறப்புத் தேர்ச்சிகளையும், பட்டங்களையும் பெற்றிருப்பினும் கூட அவர் ஒரு மாவட்ட அதிகாரியாகக் கூட வர முடியாத சூழல் இன்று மலேசியாவில் காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறிருக்க, மலேசியத் தமிழர்களில் சிலர் பேராசிரியர்களாக, சட்டத்தரணிகளாக, அதிகாரிகளாக மற்றும் இராசதந்திரிகளாகவும் சமூகப் பெயர்ச்சியை அடைந்துள்ளனர் என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. குறித்த இச்சிறுகுழுவினரின் வளர்ச்சியை மையமாகக் கொண்டு ஒட்டுமொத்தமான சமூகத்தின் வளர்ச்சியையும் மதிப்பிட முடியுமா?

மலேசிய தமிழர்களின் கல்வி உரிமையானது பல வழிகளில் மலேசிய அரசாங்கத்தாலும், ஏகபோக சக்திகளாலும் மற்றும் தேசிய பெருந் தேசியவாதிகளாலும் பாதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன, வருகின்றன. எனவே மலேசிய தமிழர்களின் சமூக மாற்றப் போராட்டத்தின் அங்கமாகக் கல்வியுரிமையும் விளங்குகிறது.

தொகுப்புரை

மலேசியாவில் இன்று 500க்கும் மேற்பட்ட தமிழ்ப்பள்ளிகள் உள்ளன. மலேசியத் தமிழர்களின் படைப்புத் திறனை வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் முதல் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, உலகத் தமிழ் பண்பாட்டு விழா, உலகத் திருக்குறள் மாநாடு போன்றவை ஏற்படுத்தப்பட்டு வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன. சிறுகதை, புதினம் போன்றவை தமிழிலக்கிய ஆர்வலர்களால் படைக்கப்பட்டு வருகின்றன.

மலேசியா தமிழக மக்கள் அரசியல், பொருளாதார, சமூக வாழ்வில் தனித்துவமான பண்பாட்டைக் கொண்டு இன்று வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

முதல்நிலையில் குடியேறிய தமிழர்கள் தோட்டங்களை விட்டு பட்டினங்களில் குடியேறி வாழ்ந்து வருகின்றனர். பல்வேறு துறைகளில் தங்களுக்குள்ள தனித்துவ அடையாளத்தை உருவாக்கி முன்னேறி வருகின்றனர்.

மலேசியத் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் இன்று தனியார் கம்பெனிகளில் பெரும்பான்மையினராகவும், அரசு அலுவலகங்களில் சிறுபான்மையினராகவும் பணிபுரிந்து வருகின்றனர். தோட்டப்புறங்களில் வாழும் தொழிலாளர்கள் இன்று ஓரளவிற்கு வசதி வாய்ப்புகள் கிடைத்த போதிலும் பல் இன்னல்களையும் சந்தித்து வருகின்றனர்.

1910 – 1950 ஆகிய கால கட்டங்களில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சிக்கல்களுக்கு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது.

கல்வி உரிமைகள் தமிழர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. 1938ல் 547ஆக இருந்த தமிழ்ப் பள்ளிகள் 1943ல் 741ஆகவும், 1957ல் 888ஆகவும் அதிகரித்து இன்று அதாவது 2006ல் 523ஆகக் குறைந்தது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. ஜானகிராமன் மாணிக்கம், மலேசிய இந்தியர்களின் இக்கட்டான நிலை, ப.155
2. மேலது, ப.156
3. மா.இராமையா, மலேசிய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் களஞ்சியம், ப.51
4. மேலது, ப.69
5. மேலது, ப.69
6. மலேசிய தமிழ் எழுத்தாளர்கள் சங்கம், மலேசிய-தமிழக-புதுவை இலக்கிய உறவுப்பயணம், ப.63
7. மேலது, ப.65
8. மலேசிய தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம், 2007, ப.102
9. மா.இராமையா, மலேசிய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் களஞ்சியம், பக்.227-228
10. ஜானகிராமன் மாணிக்கம், மலேசிய இந்தியரின் இக்கட்டான நிலை, ப.169
11. மேலது, ப.56

முடிவுரை

உலகம் ஏழு கண்டங்களால் ஆனது. அதில் பழங்கண்டமாகத் திகழ்வது குமரிக்கண்டமாகும். இக்குமரிக்கண்டம் கடல்கோளால் அழிந்தது என்று இலக்கியச் சான்றுகள் உரைக்கின்றன. இக்குமரிக்கண்டம் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுள் ஒன்றாக விளங்குகிறது. மலேசியாகும் இக்குமரிக்கண்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும்.

மலாயாவைச் சுற்றி மலைகள் அமைந்துள்ளதால் இதற்கு மலாயா என்று பெயர் அமைந்ததாக வரலாற்றாய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இச்சொல்லின் வேர்ச்சொல் தமிழ்மொழிப் பெயராகும். மலேயா பற்றி பழந்தமிழ் இலக்கியமான பட்டினப்பாலை 'காழகம்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. காழகம் என்பது கடாரம் என்னும் பகுதியாகும். இதனை நச்சினார்க்கினியரும் சான்றளிக்கின்றார். சேந்தன் திவாகரமும் கடாரம் என்று குறிப்பிடுகிறது. முதன்முதலில் மலேயா என அழைத்தவர்கள் போர்த்துகீசியர் ஆவர்.

மலாயாவில் மலாய்க்காரர்கள், சீனர்கள், தமிழர்கள் ஆகியோர் பெரும்பான்மை வாழ்ந்து வருகின்றனர். மலாய்க்காரர்களை பூமிபுத்ராக்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

மலாயாவில் இந்து சமயம், பௌத்த சமயம், இசுலாமிய சமயம் பின்பற்றப்படுகிறது.

மலாயா சொற்களில் பல தமிழ்ச்சொற்கள் கலந்திருப்பதாக ஆய்வு நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே தமிழர்கள் மலாயாவுடன் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததை இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன. பல்லவ மன்னர்களினுடைய கப்பல்கள் கெடா என்ற மலாயா நகரத்தைச் சுற்றி வந்ததை வால்டர் எலியட் குறிப்பிடுவதை அறியமுடிகிறது. சோழர்கள் மலாயாவில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்ததை

நீலகண்ட சாஸ்த்திரியார், மா.இராசமாணிக்கனார், சதாசிவ பண்டாரத்தார் போன்றோர் சான்றுகளுடன் நிறுவியுள்ளனர். இராசேந்திர சோழன் கடாரம் வரை சென்று படையெடுத்தான் என்று தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவரை அடுத்து வீரராஜேந்திரனும், சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனும் மலாயாவை ஆண்டுள்ளதை கி.பி 1264ல் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்றது.

கி.பி 1400 முதல் கி.பி.1511 வரை மலாயாவைத் தோற்றுவித்த பெருமைக்குரியவனாக பரமேசுவரன் கருதப்படுகிறான்.

மலாயாவில் குடிபெயர்ந்த தமிழர்கள் தொழிற்சாலைகளை அமைத்து அங்கு பெரும் செல்வந்தர்களாக வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். அதன் பின் போர்த்துக்கீசியரும், டச்சுக்காரர்களும் மலாயாவைக் கைப்பற்றி ஆண்டுவந்துள்ளனர்.

மலாயாவைப் போர்த்துக்கீசியர் ஆண்ட பொழுது தமிழ் வணிகர்கள் ஏராளமானோர் மலாயாவில் இருந்ததாகவும், இவர்களை மலாயாச்செட்டி என்று அழைத்தமையையும் வரலாற்றுச் சான்றுகள் கூறுகின்றன.

கி.பி பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு முதல் மலாயாவில் வாழ்ந்த மக்கள் பெரும்பான்மை இசுலாம் மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்களாக இருந்துள்ளனர். இவர்களை மரைக்காயர் என்று அழைக்கும் மரபு இன்றளவும் நீடித்து வருகிறது.

மலாயா என்ற நகரத்தை உருவாக்க தமிழ்நாட்டிலிருந்து பல தமிழ்க்கைதிகள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். இவர்களுக்கு நிரந்தரமாகத் தங்க தனியான இருப்பிடமோ வசதியோ கிடையாது. கங்காணிகளின் கொடுமைக்கு ஆளான மலாயாத் தமிழர்களின்

வாழ்வுக்கு மறுமலர்ச்சி ஏற்படும்; விதமாக 1938ல் நிரந்தரமான முடிவு எடுக்கப்பட்டது.

தோட்டப்புறத்தில் வாழ்ந்த மலாயாத் தமிழர்கள் அங்குள்ள சுகாதாரமற்ற இருப்பிட வசதிக் குறைவால் பல்வேறு நோய்களுக்கு ஆளாகி மரணத்தைத் தழுவினர்.

மலாயாவை பெரும் நகரமாக மாற்றிய பெருமை தமிழர்களையே சாரும். தோட்டங்களை உருவாக்கிய அதே வேளையில் இருப்புப்பாதை போடும் பணியையும் செய்துள்ளனர். இதற்கு அதிகமான தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டதால் மீண்டும் தமிழர்கள் தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஒப்பந்த முறையில் அழைத்து வரப்பட்டு கொடுமைப்படுத்தப்பட்டார்கள்.

இலயன் குடியிருப்புகள் தொழிலாளர்களுக்கென அமைக்கப்பட்ட தனி குடியிருப்புகள் ஆகும். இக்குடியிருப்புகள் காட்டுப்பகுதியில் உருவாக்கப்பட்டதால் காட்டு விலங்குகள், பூச்சிகள், மரஅட்டைகள் போன்றவற்றினால் மரணமடைந்தனர்.

மலாயாவில் தமிழர்கள் தவிர தமிழ், முசுலிம்கள், மலபார் முசுலிம்கள், செட்டியார்கள் போன்றோரும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

சாதி வேற்றுமைகளும் மலாயாவில் அதிகமாக இருந்தமையால் தமிழர்களுக்குள்ளேயே பூசல்கள் வளர ஆரம்பித்தது. இதனை பிரிட்டிசு அரசாங்கம் தனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டது.

தொழிலாளர்கள் பல பணிகளைச் செய்தாலும் பால்மரம் சீவும் பணி அன்றாடத் தொழிலாக அமைந்தது. தொழிலாளர்களை அடக்கி வேலை வாங்க கங்காணிகள் நியமிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் தொழிலாளர்களைக் கொடுமைப்படுத்தினர்.

பல இன்னல்களுக்கு ஆளான தொழிலாளர்களைக் காக்க விசாரணைக் குழு அமைக்கப்பட்டது. இதன்மூலம் கல்வியறிவற்ற

தொழிலாளர் குடும்பங்களின் வாரிசுகளுக்கு தமிழ்ப்பள்ளிகள் தொடங்கப்பட்டன.

மலாயாவில் தமிழர்களின் வாழ்விடப் பகுதிகளில் கோயில்கள் உருவாக்கப்பட்டு இந்து முறைப்படி திருவிழாக்களும் நடைபெற்று வருகின்றன.

இந்திய தேசிய இராணுவம் 1943ல் நேத்தாசியால் உருவாக்கப்பட்ட பின் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அவல நிலை ஓரளவு குறைந்தது.

மலாயாத் தமிழர்கள் 100 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக 80 விழுக்காட்டினர் தோட்டப்புறச் சூழ்நிலைகளிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர். மலாய் நாட்டில் மலாய் இனத்தவர் மட்டுமன்றி பெரும்பான்மையினராக சீனர்களும், இந்தியர்களும் வாழ்கின்றனர். இவர்களுக்குப் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை உருவாக்கப்பட்டது. மலாயா மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு, பல்கலைக்கழகப் படிப்பு, தொழில்துறை உரிமங்கள் போன்ற பல கொள்கைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இதன் காரணமாக மலாயா தமிழர்கள் கிராமங்களிலிருந்து நகரங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்தனர்.

மிகுந்த போராட்டங்களுக்கிடையில் அரசியல் ரீதியான தொழிற்சங்கங்கள் உருவாகின. 1930ல் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களை பிரிட்டிசு அரசாங்கம் எதிர்த்தது. 1940ல் மலாயாவில் கம்யூனிஸ்டு கட்சி வளர்ந்தது. இதன் காரணமாக தமிழர்களின் வேலை நேரம் குறைக்கப்பட்டது. போராட்டங்களில் ஈடுபட்டோர் அதிகமானோர் பிரிட்டிசு அரசால் கொல்லப்பட்டனர்.

மலாயாத் தமிழர்களுக்குத் தமிழர்களுக்குத் தலைவராக துன்.வி.சம்பந்தன் நியமிக்கப்பட்டார். இவரின் பெரும் முயற்சியால் தேசிய நல நிதி கூட்டுறவுச் சங்கம் மலாயாவில் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

தொழில் சார்ந்த முதல்நிலைப் பணியாளர்களாகப் பொது மருத்துவர்கள், பல் மருத்துவர்கள், விலங்கின மருத்துவர்கள், வழக்குரைஞர்கள், பொறியாளர்கள், கணக்காய்வாளர்கள் போன்றோர் உள்ளனர்.

மலேசியாவில் இன்று 500க்கும் மேற்பட்ட தமிழ்ப்பள்ளிகள் உள்ளன. மலேசியத் தமிழர்களின் படைப்புத் திறனை வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் முதல் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, உலகத் தமிழ் பண்பாட்டு விழா, உலகத் திருக்குறள் மாநாடு போன்றவை ஏற்படுத்தப்பட்டு வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன. சிறுகதை, புதினம் போன்றவை தமிழிலக்கிய ஆர்வலர்களால் படைக்கப்பட்டு வருகின்றன.

மலேசியா தமிழக மக்கள் அரசியல், பொருளாதார, சமூக வாழ்வில் தனித்துவமான பண்பாட்டைக் கொண்டு இன்று வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

முதல்நிலையில் குடியேறிய தமிழர்கள் தோட்டங்களை விட்டு பட்டினங்களில் குடியேறி வாழ்ந்து வருகின்றனர். பல்வேறு துறைகளில் தங்களுக்குள்ள தனித்துவ அடையாளத்தை உருவாக்கி முன்னேறி வருகின்றனர்.

மலேசியத் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் இன்று தனியார் கம்பெனிகளில் பெரும்பான்மையினராகவும், அரசு அலுவலகங்களில் சிறுபான்மையினராகவும் பணிபுரிந்து வருகின்றனர். தோட்டப்புறங்களில் வாழும் தொழிலாளர்கள் இன்று ஓரளவிற்கு வசதி வாய்ப்புகள் கிடைத்த போதிலும் பல் இன்னல்களையும் சந்தித்து வருகின்றனர்.

1910 – 1950 ஆகிய கால கட்டங்களில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சிக்கல்களுக்கு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது.

கல்வி உரிமைகள் தமிழர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. 1938ல் 547ஆக இருந்த தமிழ்ப் பள்ளிகள் 1943ல் 741ஆகவும், 1957ல் 888ஆகவும் அதிகரித்து இன்று அதாவது 2006ல் 523ஆகக் குறைந்தது என்பதை மலாயா நாட்டின் அட்டவணைக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.

துணைநூற் பட்டியல்

1. அகிலன்
பால்மரக் காட்டினிலே
பூஞ்சோலை அச்சகம்
சென்னை
1977
2. அறிவானந்தன்
மலேசியத் தமிழ் இலக்கியக்
கட்டுரை இலக்கியம்
எங்கள் சுவடு:தொடர் கட்டுரை
மக்கள் ஓசை
கோலாலம்பூர்
1998
நாள்:21 ஏப்ரல் 2011
3. இராமையா.மா டாக்டர்
மலேசியத் தமிழ் இலக்கிய
வரலாற்றுக் களஞ்சியம்
புரட்சிப் பண்ணை
சேலம் - 636 007
தமிழகம்

கல்வி உரிமைகள் தமிழர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. 1938ல் 547ஆக இருந்த தமிழ்ப் பள்ளிகள் 1943ல் 741ஆகவும், 1957ல் 888ஆகவும் அதிகரித்து இன்று அதாவது 2006ல் 523ஆகக் குறைந்தது என்பதை மலாயா நாட்டின் அட்டவணைக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.

துணைநூற் பட்டியல்

1. அகிலன் பால்மரக் காட்டினிலே
பூஞ்சோலை அச்சகம்
சென்னை
1977
2. அறிவானந்தன் மலேசியத் தமிழ் இலக்கியக்
கட்டுரை இலக்கியம்
எங்கள் சுவடு:தொடர் கட்டுரை
மக்கள் ஓசை
கோலாலம்பூர்
1998
நாள்:21 ஏப்ரல் 2011
3. இராமையா.மா டாக்டர் மலேசியத் தமிழ் இலக்கிய
வரலாற்றுக் களஞ்சியம்
புரட்சிப் பண்ணை
சேலம் - 636 007
தமிழகம்

முதற்பதிப்பு மீனம் 2027 (மார்ச்-
1996)

4.இராஜம் இராஜேந்திரன்

மலேசியப் புதுக்கவிதை
தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
மித்ரா ஆர்ட்ஸ் கிரியேஷன்ஸ்
சென்னை – 24
தமிழ்நாடு - இந்தியா
முதற்பதிப்பு நவம்பர் 2007

5. இராஜ பாண்டியன்

இலட்சியப் பெண்
நூல் கண்காட்சியும்
கலந்துரையாடலும்
தேசம் சிறப்பிதழ்
கணைகள் - 1977
மீள் பிரசுரம்
5.04.2002
1938

6.ஐயனாரிதனார்

புறப்பொருள் வெண்பா மாலை
பாரி முனை
சென்னை – 600 001
இந்தியா

7. கலைச்செல்வன்

பூங்குயில்

நூல் கண்காட்சியும் கலந்துரையாடலும்
தேசம் சிறப்பிதழ்

கணைகள் - 1977

மீள் பிரசுரம்

5.04.2002

1938

8. சீனிவாச ஐயங்கார்.பி.டி

தமிழர் வரலாறு

கோவிந்தன்

கழக வெளியீடு

(தமிழாக்கம்)

சென்னை - 600 018

2000

9. சுப்பிரமணிய ஐயர்.தி.ரா

மலேசியத் தமிழ் கவிதைக் களஞ்சியம்
நூல் கண்காட்சியும் கலந்துரையாடலும்
தேசம் சிறப்பிதழ்

கணைகள் - 1977

மீள் பிரசுரம்

5.04.2002

1938

10. சுவாமி நித்தியானந்தா

மலாயா சரித்திரம்

கோலாலம்பூர்

1952

11. திருநாவுக்கரசு.க.த

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் தமிழ்ப்

பண்பாடு

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
தரமணி

சென்னை – 600 113

முதற்பதிப்பு 1987

இரண்டாம் பதிப்பு 2010

12. நச்சினார்க்கினியர்

(உரையாசிரியர்)

பத்துப்பாட்டு பட்டினப்பாலை

உ.வே.சாமிநாதையர் (பதி)

சென்னை

13. நெடுமாறன்.பழ

தமிழர் பரவிய நாடுகள்

தமிழ்க்குலம் பதிப்பாலையம்

மயிலை

சென்னை – 4

2006

14. பாரதியார்.மகாகவி

15. பொன்னுச்சாமி.டி.எஸ்

கோம்பாக் ஆறு

சேலாங்க் பரு

68100 பட்டு கேவ்ஸ்

சிலாங்கூர் டாருள் ஈசன்

16. முரசு நெடுமாறன்

மலேசியத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சயம்

முனைவர்.வ.வா

கிள்ளான்

அருள் மதியம் பதிப்பகம்

1998

17. லெனின் மதிவாணம்

மலேசியத் தமிழரின் வாழ்வியல்

பரிணாமங்கள்-சில அவதானிப்புகள்

அமரர் இர.சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக்

குழு

மங்கள் றோட்

கொழும்பு

22.09.2007

18. வேலுச்சாமி.சி

புயலில் மலர்ந்த பூக்கள்

எண்:307, ஜாலன் 94

தாமன் தன் யோ லெய்

58200 கோலாலம்பூர்

19. ஜானகிராமன் மாணிக்கம்

மலேசிய இந்தியர்களின் இக்கட்டான

நிலை

(The MALASIAN Indian Dilemma)

அஷ்வின் பிரேடிக்

பிரிக்பீல்ட்ஸ்

மலேசியா

20.

பட்டினப்பாலை

21.....

சேந்தன் திவாகரம்

கழக வெளியீடு

டி.டி.கே சாலை

22.

கலிங்கத்துப்பரணி

கழக வெளியீடு

சென்னை

1954

23.

மலேசியத் தமிழ்க் கைதிகள் சங்கம்

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம்

கோலாலம்பூர்

24.....

மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர்

சங்கம் வெளியீடு

மலேசிய-தமிழக-புதுவை இலக்கிய

உறவுப் பயணம்

19, ஜாலன் முறை டுவா

பட்டு காம்ளக்ஸ்

ஆஃ ஜாலன் இபோ

மலேசியா

இதழ்கள்

25.

மலேசிய இந்திய காங்கிரசு

இயக்கம்

20வது ஆண்டு மலர்

கோலாலம்பூர்

26. செல்வராஜா.என்

வல்லினம் சிறப்பிதழ்

இதழ் 2

செப்டம்பர்-2007

மலேசியத் தமிழ் படைப்பிலக்கிய

இலக்கியங்களினூடாக வெளிப்படும்
மலேசிய வரலாற்றுக் கூறுகள்

27. ரெங்கசாமி.அ

வல்லினம் சிறப்பிதழ்

இதழ் 7

ஜனவரி-மார்ச் 2009

மலேசியத் தமிழர் வரலாறு

மலேசியத் தமிழர்களின் வரலாற்று

மையம்

ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

28.

மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் -2007

கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்

சென்னை 24

தமிழ்நாடு இந்தியா

அக்டோபர் 2007

இணைய முகவரி

29.

வலைத்தமிழ்.காம்

தமிழ் தகவல் களஞ்சியம்

ஆங்கில் நூல்கள்

30. Jain Ravindra.M South Indians On Plantaion Fornier in
Malaya
New Haven
Yale University Press
1970
- 31.Marnal Singh Samdhu Indians in Malaya
Cambridge
The University Press
1969
32. Nilakanda Sastri.M.A Forengn Notices of tices oF South
India
PP.100
University of Madras
Madras
1972
33. Raja Muda Journal Article
Journal of SOUTHEAST Asian studies

Vol.13②13.2(Sep.,1982)

PP.221-235

Cambridge University Press

Singapore

34. Selvakumaran

Samahandran Indian Plantaion Labour

Malaysia

Muala Lumpur

S.Abdul Majeed & Co

1994

35. Wales,h.G Wuarotch

Pre-History and Religion in south-East

Asia

Bernard Quaritch

London

1937

36. Winstedt.R

The Malais A Cultural History Of

Malaysia

London

1958

EpigraphiCal Publications

37. Epigraphical Publications Epi.ind;vol.22.No:34

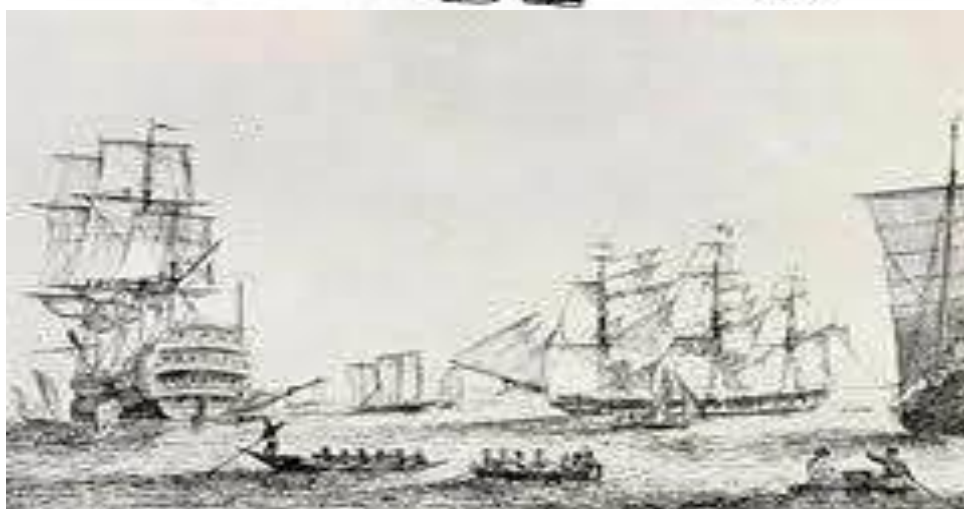
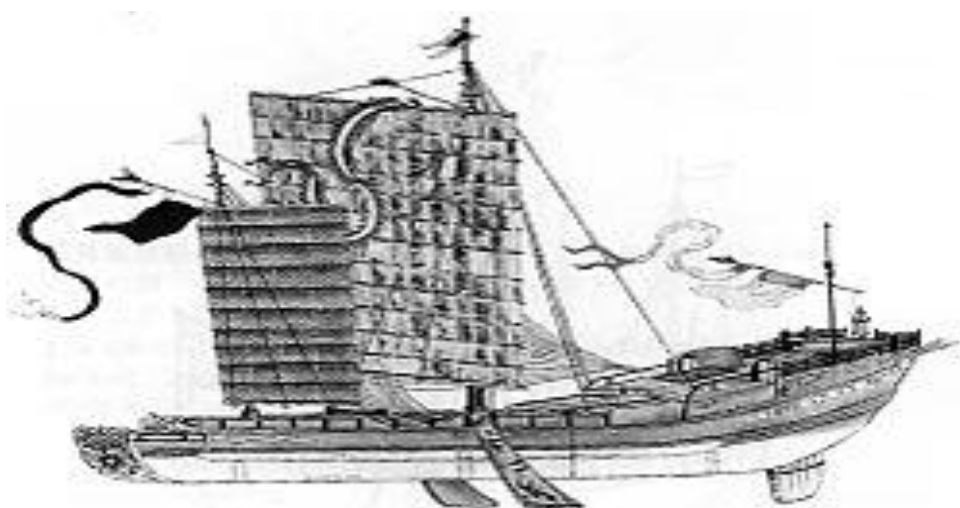
38. South Indian Inscriptions: SI.I.Ins.vol III,pt 2:of:84, vol.V,468

Coins of Chola Emperor

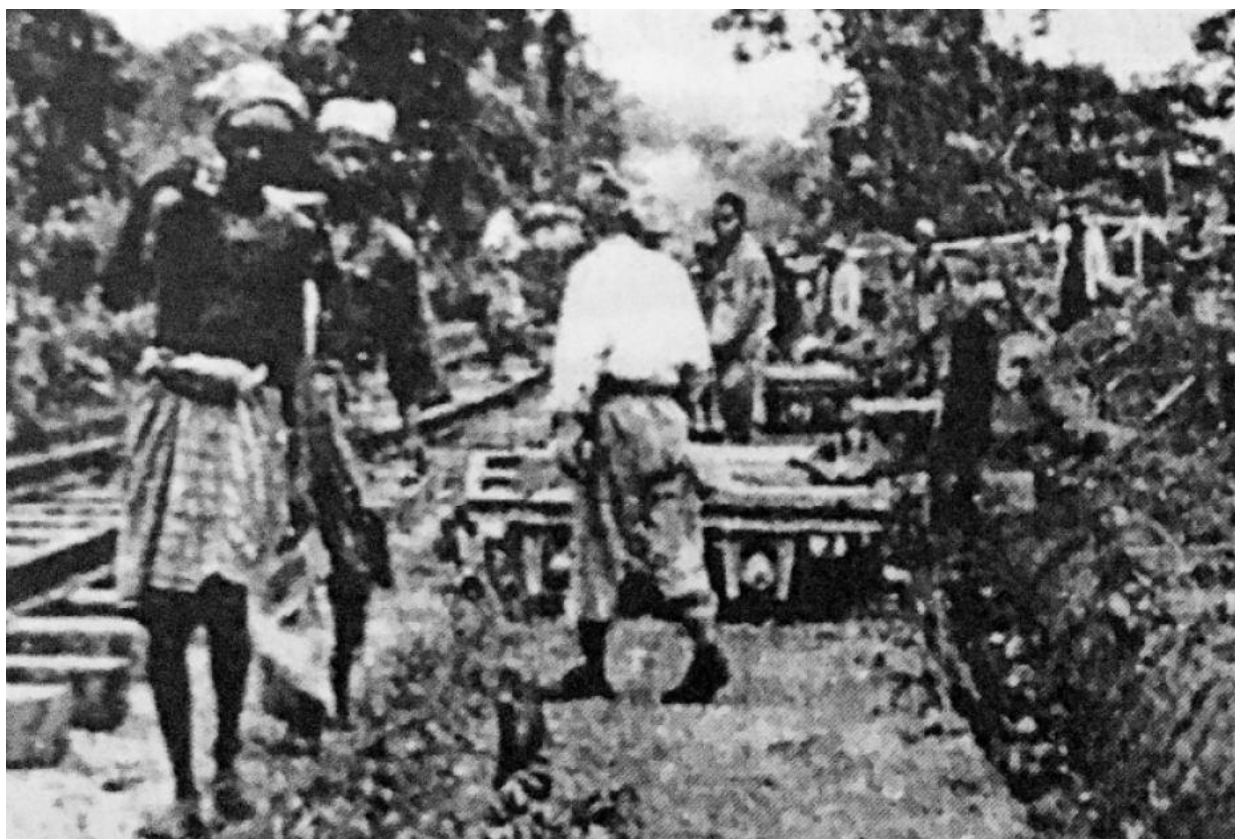

A Silver Coin of Rajendra Chola

APPENDIX C

FEDERAL REVENUE COLLECTED DURING 1956 AND 1957

CLASS I DUTIES, TAXES AND LICENCES

1.—CUSTOMS—				1957	1956
<i>Export Duties</i>					
Rubber—1st Schedule	...	...	...	\$120,406,517.93	\$143,972,326.89
Tin and Tin-in-Ore	...	...	...	54,242,314.74	60,252,016.15
Not Otherwise Classified:					
Arecanuts	...	...	...	292,095.76	310,637.11
Coconut oil	...	...	...	965,304.48	1,174,917.18
Copra	...	...	...	615,774.43	716,351.39
Dried fish, blachan, etc.	...	...	...	251,003.76	217,455.60
Hides and horns	...	...	...	48,196.77	39,791.81
Palm kernels	...	...	...	322,683.48	258,794.46
Palm oil	...	...	...	2,143,674.66	2,106,941.58
Tapioca flour, flake, etc.	...	...	...	208,297.27	192,931.03
All other minerals and ores (excluding iron ore)	...	...	...	1,131,798.21	1,200,187.11
Forest and other agricultural products	...	...	...	36,392.26	34,283.70
				\$180,664,053.75	\$210,476,634.01
<i>Less Revenue Debit on Export Duties</i>					
				134,234.85	100,172.37
TOTAL EXPORT DUTIES				\$180,529,818.90	\$210,376,461.64

BY THE PEOPLE
FOR THE

The Malaya Tribune

TELEPHONE 300

5 PAGES

THE ONLY NATIONAL NEWSPAPER IN MALAYA

Printed simultaneously in Singapore, Kuala Lumpur, Ipoh and Penang.

KUALA LUMPUR, FRIDAY, JANUARY 2, 1947.

10 CENTS

New Stock
Of Sporting Goods
And Technical Books
Are Available
at
Arena Sports Co.
81, Raffles Road,
KUALA LUMPUR

INDIANS WON'T APPEAL OVER MALAYS TO BRITISH

STUDENTS WHIPPING UP ANTI-U.S. FEELING IN CHINA

CHONGKING, Jan. 2.—While the Chinese government is busy with the task of restoring order and normalcy in the country, a group of students in Chongking are whipping up anti-U.S. feeling. They are accusing the United States of supporting the Nationalist government in China and of being responsible for the Chinese civil war.

The students are holding a series of meetings and demonstrations in the city. They are demanding that the United States should withdraw its troops from China and should support the Chinese people in their struggle for independence.

The students are also accusing the United States of being a puppet of the British and of being responsible for the Chinese civil war. They are demanding that the United States should withdraw its troops from China and should support the Chinese people in their struggle for independence.

Thivy Clarifies M.I.C. Attitude To Federation

(By Tribune Staff Reporter)

KUALA LUMPUR, Jan. 2.—An assurance that the Indians will never appeal over the heads of the Malays to the British for any particular right or privilege in the task of establishing a constitution for Malaya, was made by Mr. J. Thivy, President of the Malayan Indian Congress, in an exclusive interview with the Tribune on his arrival here last night from a tour of India.

Mr. Thivy declared that the Indians would go forward to declare "unanimously for a single constituency" and to regard "this land as a whole" of their extended loyalty. He revealed that leading publicists in India fully shared this view.

He pointed out: "The Indian struggle for freedom has always been pure in conception and absolute in execution. India has struggled not merely for her own freedom but has always acted for the freedom of the countries of South East Asia. Therefore, whatever an Indian does, it is for the good of the whole of the continent of this globe, without any selfish reservations. This course of action naturally applies to Indians in Malaya."

Mr. Thivy also stated that the Indians in Malaya would not appeal over the heads of the Malays to the British for any particular right or privilege. He said that the Indians would go forward to declare "unanimously for a single constituency" and to regard "this land as a whole" of their extended loyalty.

"Stern Gang" In Holy Land: "Revenge Gang" In Great Britain

LONDON, Jan. 2.—Continued in paragraphs of British officials, the "Stern Gang" in the Holy Land is a group of people who are responsible for the violence and bloodshed in the region. They are accused of being a "Revenge Gang" in Great Britain.

The "Stern Gang" is a group of people who are responsible for the violence and bloodshed in the Holy Land. They are accused of being a "Revenge Gang" in Great Britain.

The "Stern Gang" is a group of people who are responsible for the violence and bloodshed in the Holy Land. They are accused of being a "Revenge Gang" in Great Britain.

Farewell And Welcome At Kuala Selangor

Stalin Building Siberian Empire

சிதைவடைந்த கோயில்

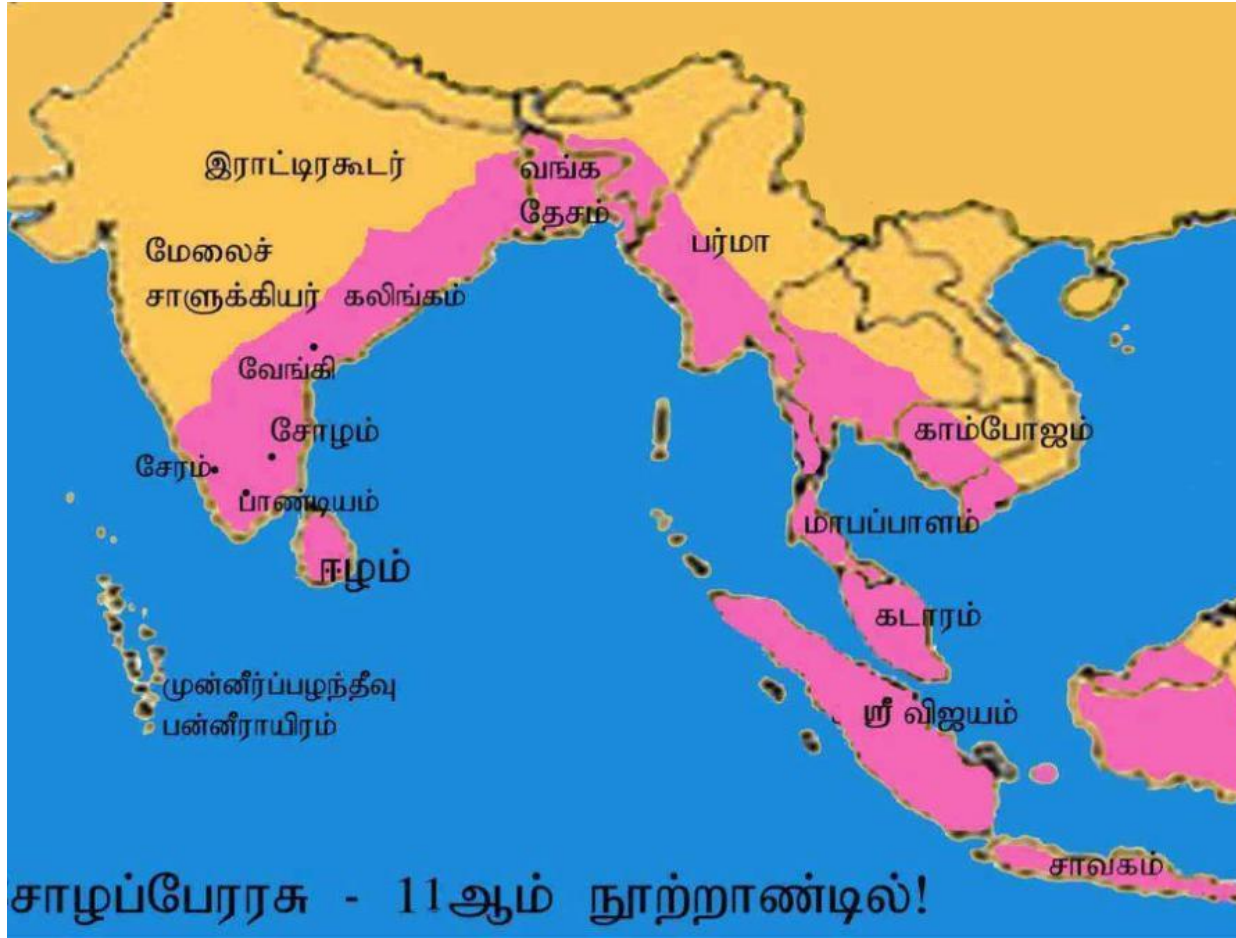

திறந்தவெளி அருங்காட்சியம்

மலேசியாவில் தமிழரின் வாழ்வியல் நெறிகள்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேட்டின் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

இராமன் அப்பாசாமி

(பதிவு எண்: 938)

நெறியாளர்

பேரா. **மு.பாண்டி**

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தர நிர்ணயக்குழுவின் மூன்றாம் சுற்றத் தர மதிப்பீட்டில் A+ (CGPA: 3.64) தகுதி பெற்றது மற்றும் மத்திய மனிதவள
மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல்தரப் பல்கலைக்கழகத் தகுதி பெற்றது.)

காரைக்குடி - 630 003.

தமிழ்நாடு - இந்தியா

சனவரி - 2020

முடிவுரை

உலகம் ஏழு கண்டங்களால் ஆனது. அதில் பழங்கண்டமாகத் திகழ்வது குமரிக்கண்டமாகும். இக்குமரிக்கண்டம் கடல்கோளால் அழிந்தது என்று இலக்கியச் சான்றுகள் உரைக்கின்றன. இக்குமரிக்கண்டம் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுள் ஒன்றாக விளங்குகிறது. மலேசியாகும் இக்குமரிக்கண்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும்.

மலாயாவைச் சுற்றி மலைகள் அமைந்துள்ளதால் இதற்கு மலாயா என்று பெயர் அமைந்ததாக வரலாற்றாய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இச்சொல்லின் வேர்ச்சொல் தமிழ்மொழிப் பெயராகும். மலேயா பற்றி பழந்தமிழ் இலக்கியமான பட்டினப்பாலை 'காழகம்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. காழகம் என்பது கடாரம் என்னும் பகுதியாகும். இதனை நச்சினார்க்கினியரும் சான்றளிக்கின்றார். சேந்தன் திவாகரமும் கடாரம் என்று குறிப்பிடுகிறது. முதன்முதலில் மலேயா என அழைத்தவர்கள் போர்த்துகீசியர் ஆவர்.

மலாயாவில் மலாய்க்காரர்கள், சீனர்கள், தமிழர்கள் ஆகியோர் பெரும்பான்மை வாழ்ந்து வருகின்றனர். மலாய்க்காரர்களை பூமிபுத்ராக்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

மலாயாவில் இந்து சமயம், பௌத்த சமயம், இசுலாமிய சமயம் பின்பற்றப்படுகிறது.

மலாயா சொற்களில் பல தமிழ்ச்சொற்கள் கலந்திருப்பதாக ஆய்வு நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே தமிழர்கள் மலாயாவுடன் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததை இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன. பல்லவ மன்னர்களினுடைய கப்பல்கள் கெடா என்ற மலாயா நகரத்தைச் சுற்றி வந்ததை வால்டர் எலியட் குறிப்பிடுவதை அறியமுடிகிறது. சோழர்கள் மலாயாவில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்ததை

நீலகண்ட சாஸ்த்திரியார், மா.இராசமாணிக்கனார், சதாசிவ பண்டாரத்தார் போன்றோர் சான்றுகளுடன் நிறுவியுள்ளனர். இராசேந்திர சோழன் கடாரம் வரை சென்று படையெடுத்தான் என்று தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவரை அடுத்து வீரராஜேந்திரனும், சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனும் மலாயாவை ஆண்டுள்ளதை கி.பி 1264ல் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்றது.

கி.பி 1400 முதல் கி.பி.1511 வரை மலாயாவைத் தோற்றுவித்த பெருமைக்குரியவனாக பரமேசுவரன் கருதப்படுகிறான்.

மலாயாவில் குடிபெயர்ந்த தமிழர்கள் தொழிற்சாலைகளை அமைத்து அங்கு பெரும் செல்வந்தர்களாக வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். அதன் பின் போர்த்துக்கீசியரும், டச்சுக்காரர்களும் மலாயாவைக் கைப்பற்றி ஆண்டுவந்துள்ளனர்.

மலாயாவைப் போர்த்துக்கீசியர் ஆண்ட பொழுது தமிழ் வணிகர்கள் ஏராளமானோர் மலாயாவில் இருந்ததாகவும், இவர்களை மலாயாச்செட்டி என்று அழைத்தமையையும் வரலாற்றுச் சான்றுகள் கூறுகின்றன.

கி.பி பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு முதல் மலாயாவில் வாழ்ந்த மக்கள் பெரும்பான்மை இசுலாம் மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்களாக இருந்துள்ளனர். இவர்களை மரைக்காயர் என்று அழைக்கும் மரபு இன்றளவும் நீடித்து வருகிறது.

மலாயா என்ற நகரத்தை உருவாக்க தமிழ்நாட்டிலிருந்து பல தமிழ்க்கைதிகள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். இவர்களுக்கு நிரந்தரமாகத் தங்க தனியான இருப்பிடமோ வசதியோ கிடையாது. கங்காணிகளின் கொடுமைக்கு ஆளான மலாயாத் தமிழர்களின்

வாழ்வுக்கு மறுமலர்ச்சி ஏற்படும்; விதமாக 1938ல் நிரந்தரமான முடிவு எடுக்கப்பட்டது.

தோட்டப்புறத்தில் வாழ்ந்த மலாயாத் தமிழர்கள் அங்குள்ள சுகாதாரமற்ற இருப்பிட வசதிக் குறைவால் பல்வேறு நோய்களுக்கு ஆளாகி மரணத்தைத் தழுவினர்.

மலாயாவை பெரும் நகரமாக மாற்றிய பெருமை தமிழர்களையே சாரும். தோட்டங்களை உருவாக்கிய அதே வேளையில் இருப்புப்பாதை போடும் பணியையும் செய்துள்ளனர். இதற்கு அதிகமான தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டதால் மீண்டும் தமிழர்கள் தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஒப்பந்த முறையில் அழைத்து வரப்பட்டு கொடுமைப்படுத்தப்பட்டார்கள்.

இலயன் குடியிருப்புகள் தொழிலாளர்களுக்கென அமைக்கப்பட்ட தனி குடியிருப்புகள் ஆகும். இக்குடியிருப்புகள் காட்டுப்பகுதியில் உருவாக்கப்பட்டதால் காட்டு விலங்குகள், பூச்சிகள், மரஅட்டைகள் போன்றவற்றினால் மரணமடைந்தனர்.

மலாயாவில் தமிழர்கள் தவிர தமிழ், முசுலிம்கள், மலபார் முசுலிம்கள், செட்டியார்கள் போன்றோரும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

சாதி வேற்றுமைகளும் மலாயாவில் அதிகமாக இருந்தமையால் தமிழர்களுக்குள்ளேயே பூசல்கள் வளர ஆரம்பித்தது. இதனை பிரிட்டிசு அரசாங்கம் தனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டது.

தொழிலாளர்கள் பல பணிகளைச் செய்தாலும் பால்மரம் சீவும் பணி அன்றாடத் தொழிலாக அமைந்தது. தொழிலாளர்களை அடக்கி வேலை வாங்க கங்காணிகள் நியமிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் தொழிலாளர்களைக் கொடுமைப்படுத்தினர்.

பல இன்னல்களுக்கு ஆளான தொழிலாளர்களைக் காக்க விசாரணைக் குழு அமைக்கப்பட்டது. இதன்மூலம் கல்வியறிவற்ற

தொழிலாளர் குடும்பங்களின் வாரிசுகளுக்கு தமிழ்ப்பள்ளிகள் தொடங்கப்பட்டன.

மலாயாவில் தமிழர்களின் வாழ்விடப் பகுதிகளில் கோயில்கள் உருவாக்கப்பட்டு இந்து முறைப்படி திருவிழாக்களும் நடைபெற்று வருகின்றன.

இந்திய தேசிய இராணுவம் 1943ல் நேத்தாசியால் உருவாக்கப்பட்ட பின் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் அவல நிலை ஓரளவு குறைந்தது.

மலாயாத் தமிழர்கள் 100 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக 80 விழுக்காட்டினர் தோட்டப்புறச் சூழ்நிலைகளிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றனர். மலாய் நாட்டில் மலாய் இனத்தவர் மட்டுமன்றி பெரும்பான்மையினராக சீனர்களும், இந்தியர்களும் வாழ்கின்றனர். இவர்களுக்குப் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை உருவாக்கப்பட்டது. மலாயா மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு, பல்கலைக்கழகப் படிப்பு, தொழில்துறை உரிமங்கள் போன்ற பல கொள்கைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இதன் காரணமாக மலாயா தமிழர்கள் கிராமங்களிலிருந்து நகரங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்தனர்.

மிகுந்த போராட்டங்களுக்கிடையில் அரசியல் ரீதியான தொழிற்சங்கங்கள் உருவாகின. 1930ல் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களை பிரிட்டிசு அரசாங்கம் எதிர்த்தது. 1940ல் மலாயாவில் கம்யூனிஸ்டு கட்சி வளர்ந்தது. இதன் காரணமாக தமிழர்களின் வேலை நேரம் குறைக்கப்பட்டது. போராட்டங்களில் ஈடுபட்டோர் அதிகமானோர் பிரிட்டிசு அரசால் கொல்லப்பட்டனர்.

மலாயாத் தமிழர்களுக்குத் தமிழர்களுக்குத் தலைவராக துன்.வி.சம்பந்தன் நியமிக்கப்பட்டார். இவரின் பெரும் முயற்சியால் தேசிய நல நிதி கூட்டுறவுச் சங்கம் மலாயாவில் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

தொழில் சார்ந்த முதல்நிலைப் பணியாளர்களாகப் பொது மருத்துவர்கள், பல் மருத்துவர்கள், விலங்கின மருத்துவர்கள், வழக்குரைஞர்கள், பொறியாளர்கள், கணக்காய்வாளர்கள் போன்றோர் உள்ளனர்.

மலேசியாவில் இன்று 500க்கும் மேற்பட்ட தமிழ்ப்பள்ளிகள் உள்ளன. மலேசியத் தமிழர்களின் படைப்புத் திறனை வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் முதல் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு, உலகத் தமிழ் பண்பாட்டு விழா, உலகத் திருக்குறள் மாநாடு போன்றவை ஏற்படுத்தப்பட்டு வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன. சிறுகதை, புதினம் போன்றவை தமிழிலக்கிய ஆர்வலர்களால் படைக்கப்பட்டு வருகின்றன.

மலேசியா தமிழக மக்கள் அரசியல், பொருளாதார, சமூக வாழ்வில் தனித்துவமான பண்பாட்டைக் கொண்டு இன்று வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

முதல்நிலையில் குடியேறிய தமிழர்கள் தோட்டங்களை விட்டு பட்டினங்களில் குடியேறி வாழ்ந்து வருகின்றனர். பல்வேறு துறைகளில் தங்களுக்குள்ள தனித்துவ அடையாளத்தை உருவாக்கி முன்னேறி வருகின்றனர்.

மலேசியத் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் இன்று தனியார் கம்பெனிகளில் பெரும்பான்மையினராகவும், அரசு அலுவலகங்களில் சிறுபான்மையினராகவும் பணிபுரிந்து வருகின்றனர். தோட்டப்புறங்களில் வாழும் தொழிலாளர்கள் இன்று ஓரளவிற்கு வசதி வாய்ப்புகள் கிடைத்த போதிலும் பல் இன்னல்களையும் சந்தித்து வருகின்றனர்.

1910 – 1950 ஆகிய கால கட்டங்களில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சிக்கல்களுக்கு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது.

கல்வி உரிமைகள் தமிழர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. 1938ல் 547ஆக இருந்த தமிழ்ப் பள்ளிகள் 1943ல் 741ஆகவும், 1957ல் 888ஆகவும் அதிகரித்து இன்று அதாவது 2006ல் 523ஆகக் குறைந்தது என்பதை மலாயா நாட்டின் அட்டவணைக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.

துணைநூற் பட்டியல்

1. அகிலன்
பால்மரக் காட்டினிலே
பூஞ்சோலை அச்சகம்
சென்னை
1977
2. அறிவானந்தன்
மலேசியத் தமிழ் இலக்கியக்
கட்டுரை இலக்கியம்
எங்கள் சுவடு:தொடர் கட்டுரை
மக்கள் ஓசை
கோலாலம்பூர்
1998
நாள்:21 ஏப்ரல் 2011
3. இராமையா.மா டாக்டர்
மலேசியத் தமிழ் இலக்கிய
வரலாற்றுக் களஞ்சியம்
புரட்சிப் பண்ணை
சேலம் - 636 007
தமிழகம்